

Trong Tim Tôi Chỉ Có Cô Thôi, Đồ Ngọc

Contents

Trong Tim Tôi Chỉ Có Cô Thôi, Đồ Ngọc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	23
13. Chương 13	27
14. Chương 14	31
15. Chương 15	35
16. Chương 16	38
17. Chương 17	41
18. Chương 18	43
19. Chương 19	46
20. Chương 20 - End	47

Trong Tim Tôi Chỉ Có Cô Thôi, Đồ Ngọc

Giới thiệu

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-tim-toi-chi-co-co-thoi-do-ngoc>

1. Chương 1

”Ngày buồn thán nhớ năm thương,

Hôm nay trời mưa tầm tã, y như tâm trạng buồn chán của mình. Ngày mai, mình sẽ phải tạm biệt mái trường yêu quý, thầy cô đáng kính, cả bạn bè mến thương nữa. Nhưng đặc biệt nhất vẫn là cái Nga “phì” và quán cóc, xoài, sắn bên cổng trường. Ôi! Cái vị chua chua của xoài, ngọt ngọt của cóc, lạnh lạnh của sắn sẽ khó mà có ngày gặp lại. Họa chăng chỉ có Nga thương mình mà ngồi trên xe buýt 2 tiếng rưỡi (-_-“) đem đến vài miếng cho đỡ nhạt miệng. Chà, nãy giờ nói với nhật kí mà sao vắn vẽ quá đi. Thôi, đi thẳng vào vấn đề luôn nè. Nhật kí à, mình lại phải chuyển trường nữa rồi. Hình như lần này là lần thứ...21 hay sao ấy nhỉ. Cũng tại ông ta cả thôi. Công nhận ông ta buồn cười thiệt, đã đuổi người ta giờ lại tìm về. Hừ, đây không thêm về nhà. Không có ông ta, mình cũng sống tốt chứ bộ, cũng bik kiếm tiền chứ bộ, cũng học giỏi chứ bộ. Cho ông ta hối hận, nhật kí nhỉ? Nhưng phải xa cái Nga, cũng buồn thiệt. Mà thôi, mình sẽ kiếm bạn mới. Dù gì Nga ”phì” cũng là người bạn thứ 20 của mình mà (không có tình người gì hết trơn hết trọi, còn mong người ta mang cóc xoài đến cho, hết bik) Thôi, mình đi ngủ đây, nhật kí cũng ngon giấc nha.”

Đóng quyển sổ nhật kí lại, nó thở dài. “Chán quá, chuyển trường liên tục, mệt thiệt. Con người đó sao mà đáng ghét thế không biết.” Nó lại thở dài rồi leo lên giường và cuộn tròn vào chiếc chăn len ấm áp.

6:20am. Nó chạy vào ra khỏi phòng, xô cửa cái rầm, cánh cửa.....chia tay với bức tường luôn. Còn nó thì.....không hề ngoái đầu lại, chuyện thường ngày í mà. Chạy vội xuống cầu thang, nó chào bà chủ nhà rồi chạy như bay đến trường. “Hên quá, chưa trễ học.”_Nó vừa lẩm bẩm vừa chỉnh lại đồng phục. Hít một hơi thật sâu lấy sức, nó tiến thẳng vào cổng trường, 11A2.....11A2.....“A, đây rồi!” Nó reo lên cứ như mới lượm được vàng ấy, thành thử mọi người xung quanh nhìn chằm chằm như thể nó là con bé hai lúa nhà quê mới lên tỉnh vậy. Nó cúi gằm mặt bước vào trong. Đi được 2 bước, tiếng ầm ĩ bỗng trở nên im ắng. Nó đi thêm bước nữa, tiếng rì rầm rộ lên. Nóng mặt, nó liền bước nhanh xuống chiếc bàn cuối lớp ngồi cho yên vị. Bỗng có 1 cô bạn trông rất dễ thương, cột 2 bím tóc đuôi sam đến bắt chuyện với nó:

- Cậu là học sinh mới hả? Mình là Ly, chúng mình làm bạn với nhau nha?

- Ôi, được vậy thì tốt quá!

- Uhm.....ình hỏi cậu một câu nha: “Bộ cậu là tiểu thư tập đoàn trang sức F.L hả?”

- Ha, làm gì có.....Cậu nhầm rồi, mình làm sao mà giống cô bé ấy được. Bộ mình giống lắm hả?

- Uh, giống lắm. Nhưng chắc mình nhầm thiệt, tiểu thư tập đoàn lớn thứ ba nước ta sao có thể vào đây mà học chứ. A! Quên mất, tên cậu là gì ấy nhỉ?

- Mình là Thư, Kiều Mĩ Anh Thư.

- Chà, tên cậu đẹp thật. Anh Thư nè, chốc cậu đi bộ hay đi xe về?

- Mình đi bộ, nhà mình gần đây mà.

- Thế à, vậy nhà cậu ở đâu?

- Uhm....17/2 Lê Duẩn. Thực ra là nhà trọ thôi chứ không phải nhà mình đâu.

- Ah, nhà trọ Hương Thảo đúng không? Mình cũng trọ ở đó đó. Cậu ở phòng mấy?

- Ủa, thiệt à? Mình ở phòng 2.

- À, vậy ra cậu là người mới vào hôm thứ 7 đó hả? Chà, tụi mình cùng trường, cùng lớp, cùng cả nhà trọ, chắc duyên tiền định rồi (^_^)

- Ồ, chắc là vậy đó ha, hay chốc tụi mình về chung đi?

- Hi hi, có cậu về chung, còn gì vui bằng nữa. Mà sắp đến giờ học rồi, mình về chỗ nha.

Yeah ^_^ yeah ^_^, có bạn mới rồi, vui quá xá!_ nó mỉm cười với bản thân mình như thế đấy. Thế rồi chuông reo. Cô vào lớp. Giới thiệu nó. 5 tiết học trôi qua. Tan học. Đi về với Ly. Xong. Ngày đầu tiên sẽ

kết thúc như thế, với nó đó là một kết thúc trong mơ rồi. Nhưng chỉ là sẽ thôi, chứ không phải đã, nếu như không có một chuyện xảy ra bắt nguồn cho hàng tá rắc rối sau này.

Trên đường đi học về, tụi nó mỗi đứa một cây kem, vừa đi vừa ăn vừa nói chuyện. Ly đang kể chuyện cười cho nó nghe, liền hoa chân múa tay mình họa (cho nó sinh động, dễ hiểu í mà), thế là cây kem trong chốc lát đã nằm yên vị trên áo của một tên trông cực kì cực kì cực kì đầu gấu đang đi hướng ngược lại. (phen này chết chắc) Mắt tên kia bỗng rực lửa lên, liếc nhìn Ly làm bạn í muốn bốc lửa theo luôn. Hắn sau khi #@%&*~!! liền định tát Ly. Thế là nó nổi máu.....mĩ nhân cứu mĩ nhân (mĩ nhân) cộng với kinh nghiệm 3 năm đào tạo karate, liền tung cú đá thần diệu đại hiệp ngay trên mặt tên đầu gấu, khiến mặt hắn được đóng một dấu giày to tướng khó phai. Trước khi để tên đó định thần và sắp sửa xỏ ra thêm một tràng ^\$#%&#*&!!!!, nó kéo Ly chạy bán sống bán chết. Và tự dưng nó nhận ra cây kem đang cầm trên tay rất vướng víu, liền tiện tay quăng đi. Chẳng hiểu duyên nợ thế nào, cây kem lại hạ cánh ngay trên đầu tên kia sau chuyến bay kéo dài..... 5s. (, chứng tỏ nó và Ly sẽ gặp rắc rối với tên này dài dài, duyên đậm thế kia mà) Chạy về đến nhà, tụi nó nhìn đông nhìn tây, nhìn bắc nhìn nam, nhìn khắp mọi nơi, không thấy ai đuổi theo cả, mới dám thở phào. Còn tên kia đến giờ mới định thần lại được, tức muốn nổ con mắt, liền đi về báo với đại ca chúng. Tên đại ca liền hỏi:

- Mày có biết gì về con bé đó không? Phải có thông tin tao mới giúp mày được chứ!

- Dạ, em.....Tại CPU lúc đó chạy vừa chậm vừa ngắt quãng nên.....

Trong khi tên đầu gấu đang cố lục lại trí nhớ thì một tên đàn em lên tiếng:

- Thưa đại ca, hình như con nhỏ đó học trường THPT Hồng Mai ạ, em có nhìn thấy đồng phục của con bé đó.

- Hừm.....BẮT CON NHỎ ĐÓ VỀ ĐÂY!

2. Chương 2

- Trời đất quỷ thần ơi, cậu có biết cậu vừa làm gì không?- Ly hét lớn với vẻ mặt đầy hoang mang sau khi uống cốc nước lấy hơi.

- Thì.....tớ đá vào hắn. Phản xạ tự nhiên cứu lấy thân mình thôi mà.- Nó ngơ ngác trả lời.

- Trời ơi, chết chắc rồi, cả cậu cả tớ, xong luôn rồi.....- Ly đi qua đi lại, trông rất hốt hoảng.

- Hắn có đuổi đến đây đâu, sao cậu hoảng sợ thế?

- Cậu mới đến nên không biết đó thôi. Hắn là đại ca khu vực này đó. Nhưng ghê hơn, hắn là cấp dưới của thủ lĩnh Hải Long - một con người đáng sợ ở nhiều mức độ.

- Hải Long là ai? Bộ hắn dữ tợn lắm hả?- Nó có vẻ hơi run run.

- Uhm.....Nguyễn Hoàng Hải Long là con trai duy nhất, là cháu đích tôn của chủ tịch tập đoàn B.L lớn nhất nước ta. Cậu ta dựa vào gia đình, cần quét, phá rồi khắp nơi. Nhưng dù có xảy ra chuyện gì, to hay nhỏ đều có người bảo hộ cho cậu ta. Vì thế, Hải Long đã ra lập một nhóm gồm những bọn chuyên môn đánh nhau, quậy phá, muốn gì được nấy. Và đương nhiên cậu ta là thủ lĩnh rồi. Nhưng thủ lĩnh này hơi bị được lòng mọi người đó nha, nhất là bọn con gái. Bởi cậu ta cực kì đẹp trai, cực kì học giỏi, nói chuyện cũng rất dễ thương, có duyên và đặc biệt là cậu ta cũng đánh nhau cực cực cực kì xuất sắc nữa. Thế nên fan club của cậu ta rất đông. Hi hi, mình cũng ở trong số ấy đó (-_-) ! Chết, quên mất, tụi mình đang đối mặt với tử thần mà tự nhiên lại fan club.....Xin lỗi nha, mình hơi lạc đề. Mà nè, sao mặt cậu tái mét vậy, có nghe mình nói gì này giờ không đó? Anh Thư, Anh Thư! Nè....!

Tại nó đã ù ù như cối xay gió từ đoạn “....đánh nhau cực cực cực kì xuất sắc nữa....” của Ly rồi. ” Thôi rồi, không biết hồi nãy tụi kia có thấy đồng phục mình hông? Nếu thấy là.....tiêu mình luôn. Trời ơi! Sao con lại rơi vào đống rắc rối này hử trời? Hắn mà tìm thấy mình chẳng lẽ mình phải đi cầu cứu ông ta à?.....Không, không thể được, nhất quyết không được, mình cũng có lòng tự trọng chứ bộ. Hừ, chuyện gì đến sẽ đến, có số mệnh cả rồi. Đúng, có số mệnh cả rồi, không cần đến ông ta.” Sau khi để các suy nghĩ vật lộn với nhau trong cái trí óc đang hỗn độn trong đầu, nó quyết định để chuyện gì đến sẽ đến, mặc kệ

vậy, chứ nó cũng đâu có cỡ mấy thời gian của Doreamon để quay về quá khứ, sửa chữa lỗi lầm? Nó nói với Ly như thế, rồi Ly cũng thở dài: "Đành vậy thôi chứ biết sao giờ?" Sau hai đứa chúc nhau ngủ ngon rồi ai về phòng nấy. Chúc vậy thôi chứ tụi nó cũng biết làm sao mà ngủ ngon cho được trong khi nguy hiểm đã được dọn sẵn, chỉ chờ tụi nó há miệng là nhảy vào ngay? Nó lại thở dài, buồn cho số phận hẩm hiu nhưng rồi cũng từ từ chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, nó và Ly cùng đi học với tâm trạng lo sợ. Trên đường, lúc nào chúng nó cũng nhìn trước nhìn sau, nhìn trái nhìn phải thật đề phòng. Lạ thay, hết 5 tiết học, rồi trên đường đi học về, chẳng thấy ma nào nhảy ra hù hay đánh chúng nó cả.

- Hura! Thoát nạn rồi!- Về đến cửa phòng, tụi nó cùng đồng thanh. (Mơ hả con?)

- Hi hi, chắc hẳn ta còn chút tình người hoặc có thể hẳn không thấy đồng phục tụi mình, Ly nhỉ?

- Ồ, chắc dzậy đó. Hay tối tụi mình đi ăn chè để mừng dịp thoát khỏi thần chết đi!

- Tối nay á? Không được rồi, mình có.....bài tập, ờ, bài tập nhiều lắm. Mai nha?

- Ủa, sao mình nhớ cô đâu cho nhiều bài tập đâu, có hai bài thôi mà?

- Ờ thì.....mình cũng cần học thêm để còn theo kịp bạn bè chứ. À mà giờ giới nghiêm của nhà trọ là mấy giờ vậy?

- Bác Thoa chưa nói với cậu à? 7h là giờ giới nghiêm đó.

- What the...? 7h? Sớm dzữ vậy?

- Ờ, mình cũng thấy vậy đó. Nhưng mà cậu hỏi chi vậy?

- À không, hỏi cho biết ấy mà. Mà thôi, mình đi về phòng tắm nha!

- Uhm.....mình cũng về phòng đây. Bye-bye.

9:00pm. Một bóng đen bỗng xuất hiện ngoài hành lang nhà trọ. Bóng đen đi thật nhẹ nhàng, có lẽ sợ làm mọi người tỉnh giấc. Nhẹ nhẹ, nhẹ nhẹ.....Cửa bật mở.....

- Hên quá, không ai biết hết trơn!- Nó lẩm bẩm rồi phóng thẳng đến quán bar Bướm Đêm.

QUÁN BAR????????

3. Chương 3

Tại quán bar Bướm Đêm:

Bên trong quán chỉ có lẽ lẽ một vài người đang nhâm nhi ly cocktail hay một ly whisky loại mạnh để quên chuyện đời. Một không khí trông thật ảm đạm, buồn chán.

Trong khi đó, tại tầng dưới:

“YO! TAKE A PARTY NOW!”

“EVERYBODY, LETS ROCK, YEAH!”

Một không khí hoàn toàn trái ngược với tầng trên: Âm ĩ. Vui nhộn. Sảng khoái. Từng điệu nhảy, lắc, múa sôi động khắp sàn nhảy. Ánh đèn nhiều màu, chớp chồn lại càng tăng thêm hứng khởi ọi người. Trong khi tất cả đang đắm chìm vào “thế giới phiêu lãng” thì đèn bỗng tắt “phụp”. Mọi người đang dáo dác không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì “Hey everybody! Lets dance!”. Một ánh sáng lung linh, huyền ảo chiếu thẳng lên sân khấu. Mọi người dõi theo... Sững sờ. Ngạc nhiên. Thú vị. “Phê” mất. Đó là tất cả những gì mà tụi con trai trong sàn đang dần cảm nhận được (có khi có cả con gái nữa ấy chứ). Một tiên nữ, à không, một mỹ nhân trông thật hấp dẫn xuất hiện trong bộ quần áo cực kì sexy. Tiếng nhạc sôi động lại vang lên. Cô gái ấy bắt đầu quay cuồng, uốn lượn thật bài bản trên sân khấu. Từng đường cong của cơ thể kiều diễm kia ngày càng trở nên hấp dẫn, rõ ràng, toả sáng khiến không một ai có thể rời mắt ra được. Đi theo đường nhảy ấy là một mùi hương đang dần lan toả khắp nơi. Một mùi hương dịu dịu, ngây ngất làm ai cũng khoan

khoái, dễ chịu. Bị ảnh hưởng bởi sức sống của cô gái, mọi người lại bắt đầu nhảy hết mình, lắc lư sau tiếng nhạc.... Bài hát kết thúc. Nhiệm vụ kết thúc. Cô gái ấy liền bước vào trong sau nụ hôn gió cùng cái nhảy mắt đầy khêu gợi mà cô gửi tặng ai đang ngắm nhìn cô.

- Em làm rất là tốt! Một bài nữa nha!- Chị Thảo, chủ quán bar nồng nhiệt khi thấy cô bé vào trong phòng thay đồ.

- Thôi chị ơi! Ngày đầu của em mà, phải có chế độ nghỉ ngơi hợp lí chứ!- Cô bé vừa nũng nịu vừa lau mồ hôi.

- Nể ngày đầu đó nha. Mà cơ thể em nhìn “đã mắt” thế này, khuôn mặt cũng dễ thương nữa, sao hồng “phục vụ” các đại gia, kiếm tiền vừa nhiều vừa nhanh chứ?

- Chị nói chuyện kiểu đó lần nữa là tôi huỷ hợp đồng đó!- Cô bé khó chịu.

- Ờ thì thôi, đùa tí ấy mà. Sao dzữ quá dzậy? Mà mùi hương hồi nãy là của em hả? Hồi nãy trước khi em lên có thấy đâu.

- Uhm...của em đó. Chẳng hiểu sao mỗi khi hoạt động mạnh là nó lại xuất hiện như thế đó.

- Trời ơi! Mùi hương trời ban thế còn gì. À, tiền lương ngày hôm nay nè. Có nhất thiết phải lấy từng ngày vậy không?

- Nhất thiết chứ chị, em là học sinh ở trọ mà!- Nó nhoẻn cười.

- Trời ơi! Em cười như thiên thần dzậy á! Sao cái gì của em cũng dễ thương hết vậy? Chỉ chị bí quyết đi.

- Chị chọc em hoài. Em về nha!

- Ủ, thứ 5 lại đến đó. Mà lúc đó nhớ phải tặng ca, ANH THƯ nhé!

Phải, là Anh Thư, là nó đó. Nó chính là cái con bé mặc bộ đồ sexy, uốn lượn trên sàn nhảy hồi nãy đó. Thực ra là để kiếm tiền đóng học phí, đóng tiền nhà trọ thôi chứ nó không có làm gì tổn hại đến danh dự đâu. Cầm chắc 250.000đ trong tay, nó đi thẳng về nhà. Bỗng nhiên có một tên chạy từ trong hẻm ra, bịt thuốc mê rồi vác nó đi.

.....

9 giờ 29 phút 16 giây pm trong quá khứ, khi nó đang bốc lửa trên sân khấu thì:

- Con bé này cũng được quá ha!

- Dạ, thân thể cũng sexy hết biết đó chứ. Biết đâu thủ lĩnh lại có hứng thú, đại ca nhỉ?

- Khỉ, đời nào thủ lĩnh lại dính tới con gái. Nhìn nó mảnh dẻ như thế, vậy mà cú đá chắc ghê cơ. Thôi, mau chuẩn bị bắt con nhỏ đó đi!- Tên đó ra lệnh.

Nhớ ủng hộ mình nhé! Thanks nhìu nhìu

Quay về hiện tại:

- Ủ.....Uhm.....-Nó dần tỉnh lại.

Trước mắt nó là một màu đen bao trùm. Khi con mắt đã quen với bóng tối, nó thấy.....nothing. Anh Thư chỉ cảm nhận được rằng mình đang bị trói chặt vào một cái ghế thôi. Sau khi đầu óc đã tỉnh táo hẳn, nó mới lục lọi trí nhớ, nghĩ xem ai đã bắt mình thế này. Đang cố nghĩ thì cánh cửa bỗng mở ra, ánh sáng của bóng đèn pac huỳnh quang bừng sáng. Đã có câu trả lời cho nó.....

Thì ra nó đã nhầm. Cũng tại nó ngây thơ quá thôi. Làm gì có chuyện mà tên đại ca của một khu vực rộng lớn lại bỏ qua cho con bé mới chỉ gặp lần đầu đã tặng ình một cú đá “mãi mãi không bao giờ phối phai” chứ.

Tên đầu gấu cúi xuống sát nó, mặt đối mặt:

- Cưng có nhận ra anh không?

Chao ôi, nó thật sự, thật sự không thể không nói rằng hấn ta trông cực kì.....xấu trai. Xấu thậm tệ, xấu kinh khủng, xấu dã man, xấu như chưa từng được xấu (đoạn này có dùng biện pháp nghệ thuật nói quá nha). Nhưng muốn sống sót để có thể được nhìn thấy ông mặt trời đỏ chói và quê hương tươi đẹp lần nữa, nó đành ngậm đắng nuốt cay mà trả lời:

- Sao em có thể quên đi gương mặt đẹp trai này được cơ chứ? Không thể ngờ rằng sau cú đá tai hại, sai trái, lỗi lầm của em đó, anh vẫn lung linh, huyền ảo như xưa! (Trời, dẻo miệng ghê lun)

- Ha ha ha, chuyện đó cô em không nói, anh đây cũng thừa biết! (chảnh thấy ớn, người ta mĩa đó con). Nhờ cái miệng dẻo mà anh tha cho cô em đó. Cái miệng nó cứu cái thân mà. Nhưng vấn đề không phải chỉ anh là được, người muốn bắt em về đây là thủ lĩnh anh cơ. Tụi anh đang tính bắt cứng ở trường, ai ngờ em lại dẫn xác tới vũ trường nộp mạng luôn đâu. Mà thủ lĩnh anh đây cũng dễ chịu lắm, cô em cứ từ từ mà tận hưởng nhé!- Hấn cười gian xảo rồi bỏ đi luôn.

“Trời ơi! Cái quái gì mà tận hưởng chứ? Tụi nỏ hết da gà, da ốc lên rồi nè! Chết rồi, sao thoát ra bây giờ? Mai còn đi học nữa chứ. Cái đầu kia, mau suy nghĩ coi!” Khi nó đang cố nghĩ cách thì cánh cửa lại bật mở lần nữa. Nhưng.....sao khác với lần trước quá vậy nè! Đứng trước cánh cửa là một.....một.....một bạch mã hoàng tử! Chao ôi, nó chưa từng thấy ai đẹp trai, sáng chói, hoàn hảo đến thế! Khuôn mặt điển trai thật hài hoà với cặp lông mày đen rậm. Ánh mắt long lanh sâu thẳm, chiếc mũi cao thẳng. Cả đôi môi, đôi môi.....ôi, ôi! Lại còn bộ vest thật sang trọng nữa chứ. Nói chung đó là một con người rất đẹp trai và quyến rũ - người đầu tiên làm nó say đắm đến thế. Và tất nhiên đó là ai, nó cũng đoán biết được.

- Cô.....tên gì?- Anh ấy hỏi.

“Cha mẹ ơi, giọng nói cũng tuyệt hay nữa!”- Nó mơ màng.

- Cô có nghe tôi nói không vậy? Mà thôi, chuyện đó cũng chẳng quan trọng. Tôi đi thẳng vào vấn đề luôn nè. Có biết là cô đã đụng tới người của tôi không? Đúng là có mắt mà không thấy núi Thái Sơn!- Hấn dữ dằn với Thư.

.....Cái quái gì? Tan. Biến. Hết. Tất cả những gì nó vừa nghĩ coi như chưa từng có. Con người đẹp thế mà sao cục cằn quá vậy? Đúng là “tốt gỗ hơn tốt nước sơn” mà. Nó cũng đáp lại không vừa:

- Ý anh núi Thái Sơn là anh đó hả? Sao anh kém hiểu biết quá vậy? Núi Thái Sơn cao nhiêu m? Anh cao nhiêu m? Thế mà cũng mang tiếng là con trai chủ tịch tập đoàn lớn nhất nước ta!

- Nè, tôi không có nhường con gái đâu, đừng lên giọng với tôi!

- Ai bắt anh nhường? Sao anh không cời trói, để tôi cùng anh đánh tay đôi? Cột người ta lại rồi quát mắng, anh có xứng làm con trai không?- Nó bấu môi.

- Cô được lắm! Nhưng tôi cảnh cáo à biết: Có cời trói cô cũng không thắng nổi tôi đâu!- Hấn nổi cáu.

Công nhận hấn ta dễ bị kích thích, mới nói có 2, 3 câu, hấn đã cời trói cho nó rồi. Dây thừng vừa “đáp chân” xuống đất, nó liền đạp một phát đau điếng vào chân hấn bằng chiếc guốc cao...5cm (vừa từ sàn nhảy về mà), rồi chạy biến ra khỏi phòng. Sau lời giới thiệu của Ly, nó cũng biết đâu thể địch nổi với Hải Long chứ. Nhưng.....gì thế này? Sao nó chạy bạt mạng này đến giờ mà vẫn chưa thấy nổi cái cửa ra hay cầu thang lên xuống gì cả? Như là mê cung, nó lại quay trở về căn phòng hồi nãy. Hấn ta thì đang ở trong cà nhắc đi ra, đã tới cửa. Thấy nó, hấn liền túm cổ nó lại:

- Sao, không tìm thấy lối ra chứ gì? Bộ cô tưởng nhà tôi là cái chốn đơn giản lắm hả?- Hấn cười đều.

Gì, nhà hấn? To dzữ. Biết vậy thì hồi nãy nó đã không cương với hấn mà thử nhu rồi, biết đâu hấn lại thả nó ra. “Chán ghê, sao toàn làm sai vậy nè? Giờ sao đây?”- Nó cáu với bản thân.

Đang nghĩ cách, bỗng:

- Hừm.....cô làm bạn gái tôi nha?- Hải Long buông một câu xanh rờn sau khi nhìn tổng thể Anh Thư một lần.

Nó mắt chữ O, miệng chữ A, chưa định hình được tình huống để trả lời thì hấn cười phá lên:

4. Chương 4

- Ha ha ha, nhìn cô kìa! Bỗng thiếu gia đây mà cặp bồ với cô để tự hạ thấp mình à? Cô nhìn kĩ thì tạm được thôi chứ không đạt tiêu chuẩn của tôi đâu!

What the..? Oh dear, nó muốn đập bẹp dí hần quá. Nhưng phải kiềm chế thôi, bởi nó đang muốn ra khỏi đây mà:

- Vậy tôi đâu có gì hấp dẫn để anh giữ lại đâu, đúng không? Cho tôi về nha?- Nó hạ thấp giọng, gương đôi mắt to tròn, nai nai nhìn hần thật khẩn khoản.

- Trông tôi dễ dãi lắm hả? Mà thôi, bắt cô thì cũng có lợi gì đâu, nhưng cũng chẳng thể thả cô đơn giản thế được. Hay như vậy nha, nếu cô làm được việc tôi yêu cầu, cô sẽ được tự do. Còn không, tôi sẽ.....HÀNH HẠ cô suốt đời. Nên nhớ: tôi là một con người cực kì độc ác đó.

“Sao hần ác quá vậy. Chắc việc đó khó lắm đây. Thôi thì cứ thử xem thể nào”- Nó quyết định

- Vậy...tôi phải làm gì?

- Uhm..... Cô phải làm sao để Tú Quỳnh không quấy rầy tôi nữa. Thực ra tôi nghĩ cô hông làm được đâu, nhưng cứ thử đi ha, biết đâu lại thành công.-Hần cười mỉa nó.

“Grrr.....tên đáng ghét.”- Nó thâm nghiêng răng rồi hỏi:

- Nhưng mà....Tú Quỳnh là ai chứ?

- Oh my gods! Cô không biết cô ấy là ai thiệt hả?- Hần suýt té xỉu.

- Việc quái gì tôi phải biết?- Nó lên giọng.

- Nè, nói năng cẩn thận giùm tí nha!.....Thôi được rồi, để ngày mai tôi dẫn cô đi gặp cô ấy. Giờ cô về đi. Quần gia!! Dẫn cô gái này về!- Hần hét lớn.

“Yeah ^__^, được thả rồi, nhưng ngày mai lại rắc rối đây”, nó thở dài. Mà thực chất hần cũng có tốt đẹp gì đâu, kêu người dẫn mình về để biết nhà đó mà. Tên gian xảo.

Tối hôm đó, nó leo lên giường ngủ với chiếc bông ê ẩm do hồi nãy vượt tường mà tường cao quá, làm nó té cái bịch. May mà ông bà chủ nhà không tỉnh dậy. Bao lo nghĩ về chuyện xảy ra cùng nỗi đau của chiếc bông nhấn chìm nó vào giấc ngủ yên bình.....

6:15 sáng hôm sau. Nó cùng Ly đi học. Trên đường đi nó ngáp ngừng hỏi Ly:

- Ly này, cậu.....có biết Tú Quỳnh là ai hông?

- Biết chứ, bộ cậu tưởng mình “mù thông tin” như cậu hả?- Ly lên mặt.

- Hì hì, đương nhiên là không rồi. Ai chẳng biết bạn Ly nhà ta rất thông thạo chuyện đời chứ!- Nó nịnh Ly.

- Nghĩ được thế là tốt đấy! Mà sao tự nhiên cậu lại muốn biết về cô ấy vậy?

- À không, cũng chẳng có gì đặc biệt đâu. Chỉ là có nghe qua nên mình thắc mắc vậy thôi.

- Thế à? Vậy để mình kể à nghe: Tú Quỳnh là một người rất nổi tiếng ở nước ta. Cô ấy học ở trường Superidol-một ngôi trường nữ sinh rộng lớn ở trung tâm Tp.HCM tụi mình đấy. Những cô gái xinh đẹp, tài giỏi nhất đều tập trung vào học ở đây. Và Tú Quỳnh chính là “công chúa” ở trường đó.

- “Công chúa”? Chắc cô ấy xinh lắm nhỉ?

- Xinh á? Chỉ xinh thôi sao? Tú Quỳnh có khi còn đẹp hơn nữ thần Venus ấy chứ. Trời ơi! Cậu không biết đâu. Cô ấy thực sự, thực sự rất là đẹp. Đã thấy một lần là không bao giờ quên được. Mình đã có cơ hội “lướt” qua cô ấy một lần, chào ôi, đẹp không thể tả! Cô ấy còn là cô gái có chỉ số IQ cao thứ hai nước mình. Tới 170 lận đấy! Không những thế, Tú Quỳnh còn là tiểu thư tập đoàn thời trang I.F đứng thứ tư nước ta. Haizz.....Vừa giàu vừa đẹp lại vừa thông minh. Thật đáng ghen tị!- Ly tỏ vẻ ngưỡng mộ.

- Trên đời này có người như thế thật sao?- Nó hơi nghi ngờ.

- Chứ sao! Mà không chỉ có một, có hai lận đấy nhé. Cậu có biết Hoàng Linh - con gái chủ tịch tập đoàn trang sức F.L không (có nhắc đến ở p.1)? Nếu nói Tú Quỳnh là công chúa thì Hoàng Linh phải là nữ hoàng. Báo chí ca ngợi cô bé ấy hết lời luôn đó. Nào là dễ thương như nhân vật truyện tranh; sắc sảo như con dao hai lưỡi; thông minh, tài giỏi như Mari Cui...Mình chỉ mới thấy hình trên báo thôi nhưng mình nghĩ ngoài đời chắc cô bé ấy còn xinh đẹp, dễ thương hơn nữa đó!- Ly xuyết xoa.

- À, cái cô bé mà ngày đầu gặp nhau cậu đã nhầm mình đó hả?

- Ủ, đúng rồi. Nhưng giờ nhìn kĩ thì.....chắc...chắc.- Ly vừa lắc đầu vừa chép miệng.

- Này này, bạn bè phải tăng tốc nhau chứ!- Nó giả vờ đổi.

- Hi hi, đùa tí thôi mà. Chắc, mới đó mà đã 6:30 rồi. Tụi mình mau đến trường đi.- Ly nhìn đồng hồ.

- Uh, phải đấy!- Nó cười.

.....

Tùng.....Tùng.....Tùng.....“Tan học rồi!”- Lốp nó ủa ra. Nó với Ly liền giục nhau về nhà để ăn cơm (5 tiết học làm hai đứa đói meo rồi mà). Đang rảo bước bỗng tụi nó thấy một đám đông đang vây quanh cổng trường. Chính xác hơn là đang ngắm nhìn một chiếc xe ô tô Zenvo ST1. Chính xác hơn nữa là đám đông đang “ngất đi tỉnh lại” bởi một cậu con trai đẹp như người mẫu, có lẽ cao hơn 1m8, đang tựa vào cửa ô tô trông rất oai phong. Đó là Hải Phong.

- Chết rồi! Chắc cậu ấy đến bắt tụi mình đấy!- Ly nói thảm vào tai nó.

“Trời, hần đến thiệt kìa! Giờ phải giải thích sao với Ly đây? Hồng lẽ nói cho bạn ấy biết về chuyện tối qua và khai ra part-time job của mình sao? Thôi, sao được, lỡ Ly nghĩ sai về con người mình rồi nghỉ chơi với mình thì sao? Không thể như thế được! Bây giờ làm sao đây?”- Nó bần khoăn.

- Hay tụi mình đi cổng sau đi!- Ly mách kế chuồn.

“Đúng rồi, vậy hần sẽ không bắt được mình, mình cũng chẳng phải giải thích gì với Ly”- Nó như mở cờ trong bụng, liền bảo Ly:

- Uh, cứ làm thế đi!

Thế là hai đứa rón rén đi ra sau. Nhưng chuyện đời có đẹp như mong muốn bao giờ. Tại cổng sau, có hai tên to lớn mặc áo đen đứng canh như đang chờ con mồi xuất hiện. Đó là người của Hải Long. Cũng phải thôi, với IQ 210 làm sao hần để chúng nó trốn thoát dễ dàng như thế chứ.

- Chết tiệt thật! Chắc đó là người của cậu ta. Chứ mấy chú bảo vệ mà như thế này thì học sinh có mà đi đời hết!- Nó bảo Ly.

- Vậy tụi mình phải làm sao đây?- Ly lo sợ.

- Uhm.....để xem nào.....Hay giờ tụi mình cứ đi cổng trước. Ở đó đông, mình lẫn vào sao cậu ta biết được.

- Đúng là chuẩn không cần chỉnh. Quyết định vậy đi, cứ thế mà làm!- Ly hớn hờ.

Thế là hai đứa liền lườn lách vào đám con gái trước cổng trường rồi thoát ra êm thấm. Và.....lại một lần nữa, chuyện đời có đẹp như mong muốn bao giờ. Trước cửa nhà trọ Hương Thảo là một gã người Trung Hoa đang đứng với điệu bộ như đang chờ ai. Đó là Liêu Liêu - vệ sĩ thân cận của Hải Long (tên này tính toán kĩ thiệt). Tụi nó vừa đến trước cửa, Liêu Liêu liền giữ nó lại, đối chiếu với bức ảnh anh ta cầm trong tay, rồi hỏi bằng tiếng Việt rất sành sỏi:

- Cô là Kiều Mĩ Anh Thư, 17 tuổi, giới tính nữ, dân tộc Kinh, học sinh lớp 11A2 trường THPT Hồng Mai, đang trọ ở nhà trọ Hương Thảo đúng không?

Nó há hốc miệng vì sự công bố lưu loát lí lịch trích ngang của nó vừa xong, chưa biết nên trả lời ra sao thì Ly hỏi:

- Ủa, anh ta là ai vậy Thư? Cậu quen người Trung Quốc à?

- Hả...à không...(bỗng có tiếng nói nhỏ: “Tôi là người của cậu Hải Long” làm nó thay đổi câu trả lời).... à mà có. Đây là.....người anh họ xa từ Bắc Kinh vào thăm mình đó!- Nó lúng túng.

- Vậy sao anh ấy lại hỏi tên và địa chỉ cậu chứ?- Ly thắc mắc.

- À, cái đó.....Hỏi thăm trước khi nhận người quen là một truyền thống của người Trung Quốc. Và lại anh ấy đã lâu không gặp mình, phải hỏi mới biết đúng sai thế nào chứ!- Nó nhanh chóng kiểm soát. (nói dối chuyên nghiệp nhỉ)

5. Chương 5

- À, thì ra là thế. vậy cậu mau mời anh ấy lên phòng đi!- Ly cười tươi.

-.....Không cần đâu. Để mình mời anh ấy đi ăn đâu đó, tiện thể cùng nhau hàn huyên tí chút, cậu về phòng trước nha!

- Ủ, phải đấy. Vậy mình lên đây. Em chào anh ạ!- Ly quay sang chào lễ phép rồi chạy lên cầu thang.

Sau khi bóng Ly đã khuất, nó quay phắt lại:

- Anh là người của Hải Long sao?

- Vâng. Xin tự giới thiệu, tôi là Liêu Liêu, vệ sĩ của cậu chủ. Cậu chủ có lệnh đưa cô đến nhà ngay lập tức. Vậy.....xin mời “cô em họ bất đắc dĩ” của tôi lên xe.- Liêu Liêu cười mỉm.

“Hừ, đúng là chủ nào tố nấy, ngang ngược như nhau”- Nó lăm bằm rồi miễn cưỡng bước lên xe bởi nó nghĩ rằng Hải Long giỏi võ đến thế, chắc hẳn tay Liêu Liêu này cũng chẳng phải hạng vừa.

.....

.....Phải cuộc bộ qua một bể nước rộng đến 16 m2, gần gấp đôi căn phòng trọ tồi tàn của nó cùng sân vườn trải dài 2 km, nó mới chạm chân đến cửa nhà hắn. Anh Thư liền uể oải bước vào sau khi được một cô giúp việc mở cửa. Hải Long đang ngồi trên ghế sofa chờ nó bên trong. Chắc cậu ấy đang tức giận lắm bởi chỉ bằng mắt thường thôi cũng có thể thấy luồng sát khí đang bốc bùng bùng. Thấy nó, hắn đứng phắt dậy, xả ngay ra một tảng:

- Cô muốn chết hả? Hay muốn tôi hành hạ suốt đời? Đã nói tôi đến đón cô, vậy mà dám bỏ trốn về nhà. Bất thiếu gia đây chờ ngoài cổng trường, bị bao con mắt ngăm nhìn muốn xuyên thủng người luôn, cô hả dạ chưa? Cho cô đi bộ từ ngoài vào trong còn là hình phạt nhẹ đấy!

Nó chưa kịp mở miệng thanh minh (thanh minh gì ta, đúng quá còn gì) thì một giọng nói trong trẻo vang lên ngoài cửa:

- Ủa, Hải Long, anh đang quát mắng ai thế?

AI DZAY TA?????? Chắc các bạn cũng đoán được rồi nhỉ?

Hãy đón chờ phần tiếp theo nha, sẽ có nhiều nhân vật và tình huống bất ngờ xảy ra đấy! Vậy nên xin mọi người hãy tiếp tục ủng hộ nhé.

Nó giật mình quay ra. Trời đất! Đứng trước cửa là một tiên nữ giáng trần chứ không phải người thường. Chao ôi! Làn da trắng mịn như bông bưởi, mái tóc dài óng mượt suôn thẳng. Đôi mắt to tròn, hàng mi cong vút. Dáng cao, eo nhỏ, chân thẳng. Tất cả thật nổi bật trong bộ váy đáng yêu và đôi giày cao gót. Chiếc cài tóc màu hồng lại càng phù hợp với người cô ấy. Chỉ nhìn thôi nó cũng biết đó là Tú Quỳnh. Quả là thấy một lần là không bao giờ quên.

Hải Long thấy Tú Quỳnh đến liền bước tới, ôm eo nó (!!!), nói rằng:

- Anh có quát mắng ai đâu! Chỉ là anh đang cãi nhau với BẠN GÁI vì chút chuyện nhỏ đó thôi. Cô ấy giận hờn vu vơ ấy mà.

- Sao? Đây.....đây.....đây là bạn gái anh sao? Làm sao.....có thể.....?- Tú Quỳnh lấp bắp.

Nó vội đính chính:

- Cái gì? Tôi đâu phải là.....- Thì hẳn cắt ngang:

- Liêu Liêu này, con chuột bạch hôm bữa bị tôi HÀNH HẠ đã chết hay chưa?- Hẳn nhấn mạnh từ hành hạ.

- Dạ....nhà ta có nuôi con chuột nào đâu ạ?- Liêu Liêu ngạc nhiên.

- Vậy à? Chắc tôi nhớ nhầm.- Hẳn vừa nói vừa ném một cái liếc sắc lẹm sang nó.

“Hừ, dám đe dọa mình à? Lại còn ví mình chỉ bằng một con chuột nữa chứ! Tên này thật đáng ghét. Nhưng phải nghe lời hẳn thôi, không sau này tin hẳn hành hạ mình sẽ tới tai ông ấy mất!”- Nó đắn đo rồi trả lời:

- Vâng, chào cô. Tôi là Kiều Mĩ Anh Thư - NGƯỜI MÀ Hải Long YÊU SAY ĐẮM.- Nó cố tình dè mạnh những chữ ấy.

”Ồ, cái con nhỏ này. Nói là người yêu được rồi, có nhất thiết phải hạ thấp mình như thế không?- Hẳn bực mình.

- Sao có thể như thế? Không, tôi không tin. Người yêu Hải Long là tôi cơ mà. Lí nào anh ấy lại thích cô chứ?- Tú Quỳnh nghi ngờ.

Hải Long thúc nó một phát đau điếng, 90% ngầm ý bảo nó mau phản bác lại sao cho Tú Quỳnh bỏ hẳn hi vọng được hẳn thích đi (và 10% để trả thù vụ hồi nãy). Nó liền bảo:

- Ồ, vậy chắc hẳn cô là Tú Quỳnh. Anh Long có kể nhiều về cô cho tôi nghe. Nào là cô mơ mộng viễn vông, quấy rầy anh ấy, không cho anh ấy yêu đương tự do, rồi còn đã thấp lại thích treo cao.....Ồ! Có lẽ tôi không nên nói chuyện này nhỉ? Thật bất lịch sự với cô đây quá! Nhưng sự thật luôn phủ phàng mà. Cô cũng đừng buồn, xinh đẹp như cô thì lo gì không có người yêu. Vấn đề bây giờ thực tế là anh ấy đã có bạn gái là tôi rồi, vì vậy mong cô đừng liên lạc nhiều với Hải Long nữa, phận con gái như tôi cũng thấy khó chịu lắm.

- Cái gì? Cô dám nói với tiểu thư đây như thế sao? Cô mới là người mơ mộng viễn vông. Anh Long của tôi không hề thích cô đâu, phải không anh? Kìa, anh nói gì đi chứ!

- Uhm.....anh.....xin lỗi nhưng anh chỉ có thể nói rằng: Anh yêu cô ấy, anh thực sự yêu cô ấy.

Biết là đóng kịch nhưng nghe thế nó vẫn nổi da gà. Có nhất thiết phải là yêu không, nói thích thôi cũng được rồi mà.

- Không.....các người lừa tôi. Anh Long, anh lừa em đúng không? Anh hãy nói rằng em đã bị lừa đi! Người đến trước với anh là em cơ mà. Người yêu anh lâu hơn cũng là em cơ mà. Sao anh có thể tàn nhẫn với em như thế? Con nhỏ này có hơn gì em chứ! Không.....đây không phải là sự thật.....Không thể chịu đựng thêm được nữa.....Hức.....hức.....- Tú Quỳnh chạy ào ra với hàng nước mắt lăn dài trên má.

.....

6. Chương 6

- Làm thế liệu có quá đáng lắm không? Cô ấy chỉ là con gái thôi mà, sao có thể chịu nổi cú sock này chứ?- Nó băn khoăn.

- Cô đừng lo. Cô ấy 17 tuổi rồi nhưng còn con nít lắm. Khóc dỗi hờn vài tiếng đồng hồ là thôi ngay ấy mà. Tình yêu đó chỉ là ảo tưởng của mình cô ấy thôi. Sẽ có ngày Tú Quỳnh nhận ra điều đó.- Hẳn ngồi “phịch” xuống ghế.

- Sao cơ? Cô ấy bằng tuổi với tôi sao? Vậy mà anh không nói sớm để tôi tìm cách khác nhẹ nhàng, đỡ ác hơn. Anh có biết tại anh mà tôi trở thành người ích kỉ rồi không? Tôi đã chỉ nghĩ đến ích lợi bản thân để rồi nói với Tú Quỳnh những lời cay nghiệt như thế. Giờ tôi hối hận lắm, anh biết không? Còn anh nữa, sao có thể đối xử với một cô bé trong sáng, hồn nhiên như thế chứ! Anh vứt bỏ tình thương người đi đâu rồi

hả? - Nó tức giận hét vào mặt Hải Long. Mắt nó cũng đã rưng rưng. Nó liền chạy ra khỏi ngôi nhà lộng lẫy này.

-Con nhỏ đó làm sao thế chứ! Cái gì mà “trong sáng, hồn nhiên”? Chắc con bé đó chưa biết con người của Tú Quỳnh rồi.- Hải Long quay sang nhìn Liêu Liêu.

- Vậy có cần cho người bảo vệ cô Anh Thư không ạ?

“Ừ, phải rồi. Lỡ Tú Quỳnh làm gì quá đáng thì sao? Lỡ con nhỏ đó xảy ra chuyện gì thì sao?.....Khoan đã, mình mới nghĩ cái gì vậy? Việc quái gì mà phải lo cho con nhỏ dám hét lớn vào mặt mình thế chứ?”

- Thôi, cần gì phải bảo vệ cho con bé đó!- Hải Long vừa ra lệnh vừa bước vội lên cầu thang để giấu đi khuôn mặt đang đỏ bừng của mình.

”28/02/200x,

Ôi! Hôm nay thiệt là bực quá đi! Sao mình có thể thốt những lời cay nghiệt đó với Tú Quỳnh cơ chứ? Chắc bạn ấy đang buồn lắm đây. Chỉ tại tên Hải Long đáng ghét kia độc ác quá mà! Haizz.....một cô bé chỉ mới 17 tuổi đã thất bại ở mối tình đầu (sao biết là mối tình đầu ta), thật tội nghiệp quá đi. Cả mình nữa, sao lại làm thế với bạn đồng trang lứa chứ. Ông trời ơi, con biết lỗi lầm đáng trách của con rồi. Ông trời đừng phạt con nha T_T!” Gấp nhật kí lại, nó thở dài. Bữa nay nó hay thở dài ghê cơ. Có lẽ năm nay là năm hạn của nó. Nghĩ thế nó lại thở dài. Cùng với tâm trạng buồn chán, cắn rứt lương tâm, nó ném mình lên giường và cầu nguyện an lành cho Tú Quỳnh mà không biết chính cô ấy sẽ là người gây ra nguy hiểm cho nó...

Sáng hôm sau, nó mệt mỏi thức dậy đi học, có lẽ tại tối qua nó khóc sấm hối nhiều quá. Trên đường đi học, Ly hỏi nó:

- Sao trông cậu uể oải quá vậy? Mà hôm qua cậu với anh họ nói chuyện nhiều không?

- Anh họ nào?.....À,à....cũng không nhiều lắm. Hỏi thăm nhau là chính ấy mà. Anh ấy bắt tàu lửa đi tham quan Việt Nam và chuẩn bị về Trung Quốc rồi.- Nó suýt lỡ lời.

- Đi sớm thế sao? Mình còn chưa kịp chào anh ấy mà.- Ly nuối tiếc.

- Không sao đâu, mình chào anh ấy hộ cậu rồi. A, tới tiệm Đại Phát rồi nè, vào mua bánh mì gặm đã.- Nó như sống lại khi thấy đồ ăn.

- Uh, mình cũng đói rồi.

Tối đến. Khi làm bài tập xong thì đã 9:15pm. Nó vội mặc áo khoác, rón rén trốn ra ngoài rồi chạy đến quán bar Bướm Đêm. Đang đi thẳng thì bỗng có người ngáng chân làm nó suýt đập mặt. Nó điên tiết:

- Ai chơi gì mà kì cục quá vậy?

- Tao nè, mày ý kiến gì hả nhỏ kia?- Một giọng nói hùng hồn vang lên.

Đó là một cô gái. Không, là “đàn chị” thì đúng hơn. Cô ta mang một bộ váy đen rất ngắn. Đầu thì nhuộm vàng, nhuộm đỏ. Khuyên tai xỏ khắp người. Thêm đôi guốc cao ngất làm nổi bật vẻ giang hồ của chị ta. Tóm áo nó, ngắm nghía hồi lâu, cô ta bảo:

- Mày trông cũng được đấy! Nhưng sao bằng “công chúa” của Superidol được, lại càng không xứng với cậu chủ Hải Long đẹp trai, cuốn hút. Tao đang định dạy dỗ mày vào sáng mai để mày biết thân phận thấp hèn của mình, ai ngờ tối nay mày lại lang thang ở khu vực của tụi tao. May là “công chúa” có ảnh của mày đấy. Mà cũng đúng thôi, “công chúa” muốn gì mà chẳng được. Chuyện đã đến nước này thì ta giải quyết gọn nhẹ tối nay luôn nhé. Các em, kéo con nhỏ này vào trong hẻm kia mau đi để chị đây thỉnh giáo cho nó một bài học.

Cảm nhận được nguy hiểm, nó liền giở ngón nghề karate, giơ chân đá “bốp”, tên “đàn chị” kia ngã cái rầm. Chưa kịp thoát thân, nó đã bị 5, 6 đứa con gái khác trối lại.....“Bốp!”.....“Chát!”.....Hai cái tát đánh thép vang lên cùng lời nói:

- Mày dám đánh tao hả con? Cho mày biết thế nào là lễ độ nhá! Tụi bây, đánh con nhỏ này cho tao!

Thế là cả bầy con gái xông vào đánh, tát, đập nó:

- Dám động vào chị của tao hả mày?

- Tao ghét nhất là mấy đứa đẹp như mày đấy!

- Để chị sửa sắc đẹp lại cho cứng nha!

.....

Thân thể. Tâm hồn. Đau đớn. Tê liệt. Với hai tay và hai chân bị trối chặt, nó chỉ biết nằm im chịu đòn. Nó thầm nguyện rửa bản thân đã không cẩn thận. Nó thầm cầu nguyện ông trời hãy giúp lấy nó. Đau quá, nó khóc. Nước mắt ngày một dần dụa khi nỗi đau ngày một nâng lên... Thật may là ông trời đã nghe thấy nó. 1 giọt, 2 giọt, 3 giọt rồi hàng trăm, hàng nghìn giọt máu, í nhăm, mưa rơi xuống.....

- Khốn kiếp! Thôi, tha cho con nhỏ này đi. Dạy bảo thế đủ rồi. Mau cởi dây trối cho nó!

- Phải đấy. Dừng ở đây thôi.

- Cởi mau lên đi mà còn chạy chứ mascara của tao chảy hết rồi (-_-)!

Thân thể nó nhức mỏi. Tay chân dường như không thể cử động được nữa. May sao nhờ rèn luyện sức khỏe và sự dẻo dai hàng ngày nên nó cô gượng dậy được. Dựa vào tường, nó thở đều lấy sức. Những giọt mưa khiến nó tỉnh táo lại. Vội rút điện thoại ra, nó gọi cho chị Thảo:

- Chị ơi, em không đến được đâu! Cho em xin lỗi!

- Sao kì quá vậy, nhờ buổi trình diễn hôm trước mà khách hôm nay rất đông. Em sao có thể không đến?

- Em thật sự xin lỗi nhưng.....đứng còn không nổi thì em nhảy kiểu gì? Thôi, em không nói nổi nữa rồi!- Nó gác máy.

5 phút sau, khi nhịp tim đã đều, nó gắng đứng dậy, cố lê về phòng trọ. Nhưng đi ra được khỏi hẻm, nó lại té xuống thềm. Chân nó đau lắm. Cũng may mưa đã ngớt hẳn, nhưng nó cảm thấy nhức đầu lắm, trán nó cũng hầm hập nữa. Có lẽ nó bị sốt cao rồi.....

- Cậu chủ, đó chẳng phải là cô Anh Thư sao?- Liêu Liêu ngỡ ngợ hỏi Hải Long.

- Đâu? Đúng là con nhỏ láo lếu đó rồi, nhưng sao nhìn nhỏ đó tội nghiệp quá vậy?

- Hình như cô ấy ướt hết rồi. Hay tiểu thư Tú Quỳnh đã.....

-Mau dừng xe lại ngay lập tức!

7. Chương 7

Bước xuống cửa xe, Hải Long chạy vội đến trước mặt nó, lay lay:

- Này, con nhỏ kia, cô làm sao thế? Sao trán nóng thế này, cô dầm mưa đấy ah? Cả mặt mũi nữa, sao chảy máu thế kia? Này, cô có nghe tôi nói không? Anh Thư!!!

Hình như có ai gọi nó, nó mở mắt ra. Trước mắt nó là gương mặt của một cậu trông rất đẹp trai. Nó ngỡ rằng mình đã chết rồi nên Ngọc Hoàng mới cử thiên thần xuống đón nó về trời.

- Nè, cô mở mắt ra rồi sao không nói gì cả? Nói gì đi chứ con nhỏ đáng ghét kia! Đừng dọa tôi ghen!

Sao thiên thần này ăn nói thô lỗ quá vậy nè? Giọng nói hách dịch của Hải Long làm CPU của nó bắt đầu hoạt động trở lại. Thì ra nó chưa chết. Có lẽ mạng nó còn dài lắm. Nghĩ thế, nó mỉm cười...

"Con nhỏ này cười rồi nè! Cũng biết cười cơ đấy! Tưởng nhỏ chỉ biết cãi nhau và đấm đá thôi chứ! Chắc hạnh phúc vì được thiếu gia đây cứu chứ gì!.....Nhưng.....cười trông.....dễ thương thật đấy.....!- Hải Long đỏ bừng mặt khi kết thúc suy nghĩ vừa rồi.

Khi CPU đã được restart và collect các dữ kiện, nó như choàng tỉnh. Bây giờ nó đã nhận ra đang ngồi trước mắt nó. Chân tay bắt đầu nhúc nhích trở lại. Kí ức đau đớn tràn về trong đầu nó. Nó liền tức giận, hất tay Hải Long ra:

- Anh đừng có chạm vào người tôi! Tại ai mà tôi ra nông nổi này? Từ khi anh xuất hiện, tôi đã phải làm bao điều sai trái! TÔI GHÉT ANH!!!- Vừa nói, nó vừa gắng đứng dậy.

- Cô nói cái gì? Tôi có lòng tốt xuống xe giúp cô mà cô lại có thái độ gì thế hả?- Sau khi nghe câu :“Tôi ghét anh!”, Hải Long bỗng tức điên người.

Vì đầu đau như búa bổ, nó chẳng muốn cãi thêm, chỉ mong về được đến nhà. Nhưng mọi việc lại không theo ý nguyện của nó. Chân nó liêu xiêu, tay thì bủn rủn, nó bỗng ngất xỉu, ngã người vào...lòng Hải Long (biết chọn người ghê cơ)

- Nè, con bé kia, cô bị sao thế hả? Cô đang tức tôi lắm kia mà! Mau tỉnh dậy mà mắng tiếp chứ!.....Mau mở cửa xe nhanh đi!- Long lệnh cho Liêu Liêu.

Liêu Liêu mở cửa xe:

- Vâng, nhưng để tôi bế cô bé cho ạ!

-Thôi, để tôi! Không sao đâu!

Ngồi trên xe, Hải Long rất lo cho nó. Nó sốt cao, khí nóng tỏa ra quanh người, mồ hôi vã ra như tắm. Tay chân, mặt mũi thì bị thương. Lòng Hải Long cứ như có lửa đốt, cậu giục bác tài mấy.....chục lần (lo làm gì, chị ý chik thì có mà hết truyện). Về đến nhà, Long vội bế Anh Thư lên phòng, gọi cả chục người giúp việc có kinh nghiệm lên băng bó, chữa bệnh cho nó. Vì khắp người đều có chỗ bị thương nên Hải Long đành ra ngoài đứng chờ. Hắn đi qua đi lại, đi tới đi lui, đi vòng đi quanh, sốt ruột không biết mấy người kia làm gì mà lâu thế, trong khi họ mới bôi thuốc cho Anh Thư được có....1 phút 16 giây. Nửa tiếng sau (đối với Long như đã nửa thế kia rồi), mấy chị giúp việc đi ra, nói với Hải Long rằng cô bé đã được băng bó và uống thuốc nhưng có lẽ còn mệt nên cô ấy thiếp đi rồi. Cậu thở phào, vội bước vào thăm nó. Lần đầu tiên thấy cậu chủ lãnh đạm của mình quan tâm nhiều tới ai đến thế, mấy chị í bắt đầu xì xào:

- Cô bé ấy là ai thế nhỉ?

- Không biết sao mà cô bé lại bị thương khắp người thế kìa?

- Hay.....bị cậu chủ đánh đập ?

- Vậy thì việc gì cậu chủ phải lo lắng chứ?

- Uh thì.....cậu ấy cần rút lương tâm chăng?

- Vớ vẩn! Tính cách cậu chủ mà các cô còn không biết à?

- A! Tôi biết rồi! Có lẽ.....có lẽ.....

- Có lẽ làm sao? Nói toạc móng heo cho rồi, úp úp với chả mở mở!

- Có lẽ cô bé ấy là.....ân nhân cứu mạng của cậu chủ!!!!

- Nhảm nhí, Liêu Liêu giỏi võ thế kia mà cậu ấy lại phải nhờ một cô bé mảnh dẻ ra tay cứu giúp à? A, phải rồi, có lẽ Liêu Liêu biết đấy!

Thế là bao con mắt đổ dồn vào Liêu Liêu. Cậu vệ sĩ vội nói:

- Nè, tôi không biết gì đâu nha! Tôi cũng chưa hiểu tại sao cậu ấy lại lo lắng cho cô Anh Thư nữa! Mà potay với mấy chị luôn, nghĩ ra tình huống oái ăm gì không!

Cánh cửa phòng bỗng bật mở. Hải Long hét lớn:

- NÀY, CÁC NGƯỜI NHIỀU CHUYỆN QUÁ ĐI! NGƯỜI TA BỊ BỆNH MÀ CỨ RẦM RÌ BÊN NGOÀI, AI NGHĨ NGÔI CHO ĐƯỢC? MAU ĐI LÀM VIỆC, KHÔNG TÔI SA THẢI TỪ A TỚI Z ĐẤY!

Giật mình, ai nấy đều chạy toán loạn đi xuống lầu làm việc. “Hừ, toàn là mấy bà sư phụ tám không!”- Hải Long lẩm bẩm rồi ngồi xuống cạnh giường. Hắn ngắm cô bé ngây thơ đang nằm trên giường hắn. Khuôn mặt nó bầu bĩnh như em bé, da nó trắng như tuyết. Hàng mi vừa dài vừa cong làm nó trở nên đáng yêu hơn. Lại thêm đôi môi đỏ như máu cộng với mái tóc đen như gỗ mun khiến nó trông như công chúa Bạch Tuyết vậy. Hải Long nhẹ nhàng định sờ môi nó. Bất chợt cậu khựng lại : ” Minh đang làm cái quái gì vậy nè?.....Điên rồi, mình điên thật rồi!.....Chính em..... đã làm tôi điên như thế!.....!- Hải Long thở dài, nắm chặt tay nó hồi lâu rồi bước vội ra khỏi phòng như sợ sẽ có chuyện gì tồi tệ xảy ra.....

8. Chương 8

Sáng hôm sau, nó tỉnh dậy. Vai nó vẫn còn hơi nhức nhưng đầu nó đã hết đau rồi, chân nó cũng đỡ tê hơn. Khi con mắt đã quen với những tia nắng tinh nghịch đang chiếu vào phòng, nó ngạc nhiên. Căn phòng trọ tồi tàn của nó bỗng dưng biến thành một cung điện nguy nga, lộng lẫy cứ như có một bà tiên xuất hiện đã vẩy đũa thần tạo nên phép màu. Nó nhắm mắt, hồi tưởng lại những gì đã xảy ra. Khi đã nhớ lại tất cả, nó giật mình mở mắt, nhìn kĩ đồng hồ. Trời đất! Đã 7:30am rồi! Nó luống cuống ngồi dậy, chưa đặt chân xuống đất thì Hải Long bước vào:

- Cô tỉnh rồi ah? Đang định đi đâu thế?

- Trễ học mất rồi! Tôi phải về nhà ngay!- Nó hốt hoảng

- Cô điên ah? Bộ cô muốn bệnh thêm hả? Nằm xuống nghỉ ngơi cho hết bệnh đi!- Long ra lệnh cho nó.

- Tôi hết sốt rồi mà! Và cảm ơn anh vì đã giúp tôi nha, cũng xin lỗi anh vì hôm qua tôi thật không phải!- Nó cúi người.

Hải Long bước tới, đặt tay trên trán nó rồi ấn nó xuống:

- Thế này mà cô bảo là hết sốt à? Trễ rồi thì nghỉ luôn đi, tôi sẽ cho người xin phép giùm cô. Hết sốt hẳn rồi tôi đưa cô về đến tận nhà luôn, được chưa?

- O....phiền anh lắm. Vả lại về nhà, tôi thấy dễ chịu hơn chứ tôi không thích ở nhà con trai.

- Không thích cũng phải ở! Cô còn ý kiến thêm lời nào nữa là tôi lấy dây thừng trói cô lại đó!- Vừa nói hắn vừa búng tay cái “tách!”, 3 chị giúp việc bước vào chăm sóc khiến nó sock toàn tập, hông nói lại câu nào. Ai lại cãi nhau trước mặt người lớn!

.....

Khoảng 9:30am, trán nó dịu lại, cơ thể không còn bưng bưng nữa. Nó xin phép về. Vì cậu chủ đi vắng cộng thêm sự nài nỉ hết lời của nó, các chị giúp việc không biết nói gì, đành để nó về. Nhưng cậu Hải Long đi đồng nghĩa với việc bác tài và chiếc xe cũng biến mất. Nó đành móc hết số tiền còn lại trong túi đi taxi mặc dù tiếc đứt ruột. Có ai lại muốn đi bộ hay leo lên xe bus nổi dưới cái thời tiết mà xương rồng cũng không sống nổi này chứ!

Hải Long đi vắng thực ra là đến nhà Tú Quỳnh. Không cần biết có ai ở nhà, cậu xông thẳng vào phòng cô, mở cửa cái “rầm!!”, nói thẳng:

- Tại lần đầu nên anh bỏ qua đấy! Em còn động tới Anh Thư một lần nữa là anh không nhịn đâu! Đừng vì tình yêu trẻ con đó mà làm hại đến cô ấy!

- “Anh không nhịn đâu” ư? “Tình yêu trẻ con” ư? Chỉ vì con nhỏ đó mà anh nói như thế với em sao? Rốt cuộc con bé đó là gì chứ?- Tú Quỳnh bực tức.

- Cô ấy là gì em không cần biết! Em chỉ cần hiểu là bây giờ cô ấy rất quan trọng đối với anh!

- Nói thế chẳng hóa ra con nhỏ đó là người yêu anh sao? Làm sao.....anh có thể.....đối xử với em như thế.....?.....Hức.....Làm sao.....Hức.....lại như thế.....Hức.....hức.....!- Nước mắt tuôn ra trên má cô bé.

-.....Em đừng khóc. Chỉ là em chưa gặp ai tốt hơn anh () nên mới ảo tưởng vậy thôi. Sẽ có ngày em gặp vận mệnh của mình mà!- Hải Long thở dài, ôm lấy Tú Quỳnh dỗ dành (theo nghĩa anh trai - em gái nha)

Tú Quỳnh òa khóc. Chưa bao giờ anh ấy ôm cô dịu dàng thế này. Chưa bao giờ anh ấy nói nhẹ nhàng với cô đến thế. Trong làn nước mắt, cô biết rằng chỉ có Anh Thư mới có thể thay đổi anh ấy như vậy.....

Sau khi rút 98% sức lực để nhảy qua tường, nó dùng nốt 2% còn lại leo lên phòng. Vì thế vừa tới nơi, nó nằm phịch xuống sàn nhà, thở hồng hộc. Mệt quá, nó lại thiếp đi.....

11:20am. “Cộc! Cộc!”, tiếng gõ cửa vang lên.

- Ai đấy?- Nó yếu ớt.

- Là mình, Ly đây. Mình vào nha!

- Uh, cửa không khóa đâu!- Nó nói vọng ra.

Ly mở cửa phòng, vừa thấy nó, cô chạy ngay lại:

- Trời ơi, cậu có biết cả sáng này ngồi trên lớp học mà mình cứ để hồn lại đây không? Sáng nay đi qua rủ cậu đi học, đập cửa muốn gãy tay mà không có ai trả lời, mình lo lắng luôn đó!

- Hi hi, cảm động ghê chưa? Tại tối qua mình thấy mệt mệt trong người nên ngủ say quá, hông nghe tiếng cậu gọi luôn. Mà ình mượn vở hôm nay đi!

- Chép bài hả? Mình chép cho. Nhìn cậu yếu xìu như cọng bún thiêu thế kìa, ngồi dậy sao nổi? Để chốc mình mua gì về cho cậu ăn nha!

- Ôi, Ly vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!!- Nó vui sướng reo lên.

- Mình biết!

- Làm sao cậu biết?

- Mình biết mà!

Thế rồi hai đứa nhìn nhau cười phá lên vì sự hiểu nhau của chúng nó (tụi nó bắt chước đoạn quảng cáo Paradol Extra đó)

9:30pm. Cảm thấy trong người khỏe hơn, nó mặc áo khoác và lại trốn đến nơi làm việc. Tuy hôm nay là thứ 6, là ngày nghỉ nhưng nó muốn đến coi như tạ lỗi chuyện hôm qua. Cũng may chị Thảo là người rộng lượng, bỏ qua cho nó. Nó liền cười cười, xin chị ý một đặc ân. Vì dù sao đã thương thì thương cho trót, nó xin chị được nhảy bài nào nhẹ nhàng một chút chứ chân nó vẫn còn hơi đau. Chị Thảo cũng gật đầu. Thế là nó ra sân. Tiếng nhạc vang lên. Cái cách shakin tuy không mạnh mẽ nhưng đầy lôi cuốn của nó khiến bao chàng trai đắm đuối, say mê. Nhảy hết bài, nó chào chị Thảo rồi ra về. Nó đang đi bỗng có một vị khách đang nhâm nhi ly vodka bước ra chặn đường nó. Mà số nó cũng hay thiệt, toàn đụng đầu với....trai đẹp . Vị khách này hơi bị đẹp trai nhá. Khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú. Đôi mắt thật sáng và sâu. Mái tóc cắt gọn được nhuộm hoe hoe. Dáng người có lẽ cao khoảng 1m8, ăn mặc sành điệu, xỏ một chiếc khuyên vàng bên tai trái lộ rõ vẻ ăn chơi, sang trọng của một công tử nhà giàu. Hắn cười với nó. Ôi chao, sao lại có nụ cười tỏa sáng như mặt trời, dễ thương như Kim Bum thế chứ? Nó tỉnh lại sau hai giây mơ mộng. Đâu phải cứ đẹp trai là tốt? Nó có kinh nghiệm với loại người như thế rồi (ám chỉ ai vậy cà ?). Nó cất giọng hỏi:

- Sao anh lại chặn đường tôi?

- Uhm....không có gì. Chỉ là...tôi thấy em nhảy cá tính quá nên muốn dành tối nay cho em đó mà.- Hắn cười đều.

- Nhưng tôi không quen anh!

- Trước lạ sau quen mà em!

Nó đi một vòng quanh người hấn rồi lạnh lùng từ chối:

- Nhìn lưng anh tôi vẫn không thấy quen! Với lại tối nay tôi không hứng!

Hấn chưa đáp lại thì một giọng nói hách dịch vang lên:

- Thôi, cậu đừng đụng vào con bé đó! Con gái đẹp theo cậu chất cả mấy xe tải không đủ kìa, cần gì phải mở lời với con nhỏ kia! Khéo dính vào căn bệnh thế kỉ đấy!

Người vừa nói là một cậu con trai ngồi cùng bàn với tên hồi nãy. Có lẽ là bạn tên đó. Hấn trông cực kì lạnh lùng và kiêu ngạo. Mái tóc nâu hạt dẻ nổi lên trong ánh đèn vũ trường. Khuôn mặt hấn mang vẻ thách thức đầy hấp dẫn. Đôi mắt đen sáng long lanh như ẩn chứa một nỗi buồn sâu thẳm. Tuy vũ trường hơi tối nhưng vẫn nhận thấy làn da trắng của hấn. Tên đó ngồi gác chéo chân rất oai phong. Bộ quần áo đen toàn tập kia khiến hấn trông manly vô cùng. Hấn đeo một sợi dây chuyền có mặt nạ hình thiên sứ bằng bạc, nó cũng có một cái y chang như thế. Độ đẹp trai chắc cũng ngang hàng với Hải Long. Nhưng về bề ngoài lấp lánh, sáng chói không làm dịu được sự tức giận của nó. Khi lòng tự trọng bị tổn thương nặng, nó không còn nhận thức được điều mình đang làm. Bất kể bị đuổi việc hay không, nó hất thẳng ly rượu vodka và mặt tên mà theo nó là “còn đáng ghét hơn cả Hải Long” kia, hét lớn:

9. Chương 9

- ANH BIẾT CÁI QUÁI GÌ MÀ NÓI? ANH BIẾT ĐƯỢC VỀ TÔI BAO NHIÊU MÀ LÊN TIẾNG? SAO MẤY NGƯỜI ĐỀU ĐÁNG GHÉT NHƯ NHAU THẾ HẢ? CHÍNH NHỮNG NGƯỜI NHƯ ANH MỚI LÀM THẾ GIỚI NÀY Ô UẾ ĐÓ!!!

Nói xong, nó bước ra ngoài cùng tâm trạng tức tối. Nó không hiểu sao trên Trái Đất này lại có nhiều người đáng ghét, xấu xa đến thế. Con giận cao quá đầu làm cho nó mất đi sự nhạy cảm xưa nay. Nó không hề hay biết đã có một bóng đen theo dõi nó từ lúc nó rời khỏi nhà trọ đến giờ. Đó là...LY.

Trong khi đó, sau khi “được nháp” ngụm rượu “trời ban”, hấn nhếch môi cười...Bỗng ” RẦM!!!”, cái bàn trước mặt bị hấn đập bể tan. Luồng sát khí đen tối bùng bùng quanh người hấn khiến ai cũng phải tránh xa. ”CÔ NHẤT ĐỊNH PHẢI TRẢ GIÁ!!!”- Tên đó hét lên làm cả quán bar im lặng run sợ, tiếc thay cho cô bé xinh đẹp đen đuôi kia....

”2/3/200x,

Á! Á! Á! Á! Á! Năm nay đúng là một năm đại đại đại xui xẻo của mình. Ông trời ơi, nếu kiếp trước con có phạm tội gì thì con xin đắc đạo sửa chữa kiếp này, chứ cứ trừng phạt con kiểu này thì cũng có ngày con chết vì tăng xông mất!” Đóng quyển nhật kí cái “rập”, nó trùu đầu vào chần, thẳm nguyên rửa cho tên kia gặp đại hạn cả tuần, không, cả năm, à mà không, cả đời luôn đi (vậy mà kiu đắc đạo sửa chữa) mà chẳng biết rằng hấn chính là người sẽ gây ra sóng gió trong đời nó...

6:15am, như thường lệ, nó cùng đi học với Ly. Nhưng ngày hôm nay sao khác với mọi khi quá! Ly có vẻ dửng dưng, lạnh nhạt với nó. Không còn tiếng cười nói như mọi hôm nữa, nó cảm thấy là lạ và khó chịu. Nó bắt chuyện, gây chú ý với Ly nhiều hơn nhưng bạn ấy chỉ trả lời tằm chân tình của nó bằng cái gật đầu hay lắc nhẹ, không mở miệng lấy nửa lời cho đến khi tan học. Ly bảo nó có việc bận nên về trước. Nó gật đầu kèm theo một nụ cười thật tươi nhưng đáp lại chỉ là cái quay lưng bước đi (quê ghê cơ! ^__^). Hụt hẫng, trống rỗng, nó lặng lẽ bước xuống cầu thang, nghĩ xem mình đã làm gì mà Ly bỗng ghét mình đến thế....Xuống tới sân trường, nó chợt khựng lại. Sao hôm nay nhiều điều kì lạ xảy ra quá vậy nè! Trước mắt nó là một sự im lặng, vắng tanh bao trùm. Không còn cái ồn ào, ầm ĩ; không còn sự náo nhiệt, lộn xộn của buổi tan học thường ngày nữa. Cứ như mọi người đã hẹn nhau biến mất mà không nói với nó vậy. Cả sân trường giờ đây chỉ còn mình nó cô độc...Một cơn gió thoảng qua làm nó sờn gai ốc...Chưa kịp chạy khỏi sự rùng rợn này, bỗng.....“Brừ m m.....Brừ m m.....”- tiếng động cơ giòn giã giữ chân nó lại. Khoảng

chục chiếc xe mô tô phân khối lớn chạy vào cổng trường theo một vòng tròn, bao vây nó. Khi biết chắc con mồi đã nằm gọn trong tay, 10 tên con trai cỡ hơn 20 tuổi bước xuống xe, cúi người trước mặt nó:

- Ông chủ đang đợi, mời tiểu thư về nhanh cho ạ!

“Cái quái gì? Làm sao ông ấy biết được chỗ này chứ?...Nhất quyết không về, như thế chẳng phải mình đầu hàng không điều kiện sao? Phải cho ông ta hối hận một phen vì đã đuổi mình mới được! Giờ làm sao ta?”- Nó suy nghĩ. Chợt bóng đèn nó tắt bấy lâu bừng sáng. Nó lại giờ chiều cũ.....Không nói gì, nó giả vờ ngoan ngoãn đi theo. Bỗng nó dừng lại, đưa ánh mắt về một phía xa xăm nào đó. Đưa tay lên che miệng, nó tỏ vẻ rất hết hoảng. Giữ nguyên vẻ mặt và điệu bộ đó trong 5s, nó hét lớn:

- Trời.....trời ơi!...Đứa bé....đứa bé con ở kia.....thằng bé.....SẮP NGÃ TỪ LẦU BỐN RỒI! AI ĐÓ MAU CHẠY LẠI CỨU ĐI!

Theo phản xạ tự nhiên, đám vệ sĩ quay lại nhìn. Chỉ chờ có thế, nó bay lên tung một chưởng ngay ngực của tên đứng trước mặt nó. Thừa cơ, Anh Thư tháo chạy. Nhưng đời làm gì có chuyện suôn sẻ đến thế! Chờ ngoài cổng trường là một người con trai đang đứng tựa vào con SLR McLaren Roadster. Người đó trông thật sự rất cuốn hút. Anh ấy cao khoảng 1m85, dáng người chững chạc, làn da rám nắng, rất là đàn ông. Đôi mắt sâu thẳm, lạnh lùng, mái tóc đen dài ngang gáy. Chiếc mũi cao thẳng, đôi môi tuy mỏng nhưng càng nhìn lại càng thích. Bộ vest ngay ngắn trên người cùng đôi giày thể thao đen bóng khiến anh ấy cực kì manly and handsome. Quanh người anh còn toả ra một mùi hương nhẹ nhàng thoang thoảng. Đó là Lê Nguyễn Gia Bảo, 18 tuổi - con trai chủ tịch tập đoàn trang sức F.L đứng thứ 3 toàn quốc (phần I có nói đến). Nó sững sờ:

- Anh....anh hai!? Anh về rồi sao?

- Uh. Về một phát lại phải đến đón em đây. Sao em phá thế hả, anh mới rời mắt có.....1 năm mà đã làm ba lo lắng rồi! Mau về nhà thôi!- Anh ấy mắng yêu nó.

- Không, em không về. Dù là anh hai hay ông trời đến đón đi nữa em cũng không về. Ba đuổi em rồi mà. Nếu ông ấy đến đây xin lỗi thì em về!- Nó bướng bỉnh.

- Em thật là.....- Anh nó chưa dứt câu thì một giọng nói danh thép vang lên:

- Ba còn chưa phạt con về cái tội đi làm ở quán bar mà còn ra điều kiện nữa sao?

Nó ngạc nhiên quay lại:

- Ô.....ba.....làm sao ba biết?

- Làm sao ba không biết? Mau về nhà ngay!

- K-không, ba không xin lỗi con không về!- Nó ngập ngừng giây lát rồi quả quyết.

-.....Thôi được rồi, ba nhường con một nước : B-A X-I-N L-Ỗ-I, được chưa? Giờ lên xe đi, mấy tháng qua không có con đúng là nhà thiếu tiếng cười thiệt!

- Hì hì, giờ ba mới biết lực hút của con ah? Để con về với anh cũng được.

- Uhm.....ba cũng còn công việc ở công ty. Mà về rồi tắm rửa đi, nhìn con bê bết quá!- Ba nó lắc đầu rồi bước lên xe.

- Ba thiệt là.....Anh về hỏi nào vậy?- Nó quay sang hỏi Gia Bảo.

- Mới hôm qua thôi. Vừa về tới nhà là bị triệu cổ đi tóm em đó.

Nó gãi gãi đầu (do ngượng hay do bẩn vậy ta?), hỏi:

- Mà.....bà ta vẫn còn ở nhà hả?

- Chứ còn ở đâu nữa? Mau lên xe đi, nghe nói thời gian qua vắng em, bà ấy tung hoành ngang dọc lắm đó!- Anh nó thở dài.

Nó tỏ vẻ khó chịu, leo lên xe. Trên đường về, nó vắt óc nghĩ cách để tổng khứ bà ta.....

Về đến nhà, Gia Bảo và nó bước xuống. Hai hàng người giúp việc đứng chờ sẵn từ cửa nhà ra tới cổng, cúi chào:

- Thiếu gia, tiểu thư đã về!!!

Lâu rồi không được cung phụng như thế, nó thấy ngưỡng ngưỡng thế nào ấy. Lấy lại tinh thần, nó tự tin tiến thẳng vào trong. Vừa vào đến cửa nhà, một phụ nữ bỗng chạy vội ra nắm tay nó:

- Ôi, con đã về rồi! Mẹ lo cho con nhiều lắm đó!

Đó là một phụ nữ Tây trẻ đẹp. Bà ấy có một mái tóc vàng xoăn dài hơn vai. Đôi mắt to tròn, hàng mi dài cong, dáng người cao đẹp. Là người Tây nên bà ta sở hữu chiếc mũi cao thẳng và làn da trắng mịn. Đôi khuyên tai bằng vàng cùng bộ quần áo chói sáng trên người càng làm nổi bật vẻ giàu sang của bà ta. Đó là Maria - mẹ kế của nó.

Nó im lặng không đáp, liếc mắt nhìn tay bà ta đang động vào tay nó rồi lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt bà ta. Ms.Maria vội rút tay lại. Nó vừa đi vừa nói:

- Nếu để bất cứ bộ phận nào trên cơ thể của bà đụng vào tôi một lần nữa, COI CHỪNG ĐÓ!!!!

"Con nhỏ chết tiệt, ông ta rước nó về lại đây làm gì không biết! Dawn it!!- Maria rửa thềm trong bụng.

10. Chương 10

Khoảng 2:00pm. Ba nó từ công ty về nhà. Nó vui mừng chạy xuống đón. Thấy nó, Mr.Lê cởi áo khoác đưa cho quản gia và đi thẳng vào vấn đề luôn:

- Con chuẩn bị tắm tất đi nhé! Tối này đi ăn với ba!

Không cần suy nghĩ nhiều, nó nhảy lên ghế nằm rồi hỏi:

- Với ai ba? Mà thôi, cái đó cũng chẳng quan trọng. Dù là ai thì con cũng cho bờ xuống ruộng.

- Ha ha ha, ta thách con đấy! Đối tượng không phải thường đâu, con chủ tịch tập đoàn dầu khí T.B đứng thứ 2 nước ta đó!- Ba nó cười lớn.

- Chủ tịch tập đoàn T.B ah? Sao con nghe quen quen?.....A! Mr.Triệu đúng không? Nếu là bác ấy thì con đi liền.

- Thích bác ấy đến kia ah?

- Vâng, Mr.Triệu là người tặng con bùa hộ mệnh này cơ mà!- Vừa nói, nó vừa nâng niu sợi dây chuyền bằng bạc đeo trên cổ.

- À, tối nay sẽ giải thích về cái đó nữa!

- Ủa....giải thích gì ạ?- Nó ngơ ngác.

- Tò mò thì cứ đến tối nay rồi biết!- Ba nó bí hiểm khiến nó cũng thấy phấn khích hơn.

6:15am, như thường lệ, nó cùng đi học với Ly. Nhưng ngày hôm nay sao khác với mọi khi quá! Ly có vẻ dửng dưng, lạnh nhạt với nó. Không còn tiếng cười nói như mọi hôm nữa, nó cảm thấy là lạ và khó chịu. Nó bắt chuyện, gây chú ý với Ly nhiều hơn nhưng bạn ấy chỉ trả lời tăm chân tình của nó bằng cái gật đầu hay lắc nhẹ, không mở miệng lấy nửa lời cho đến khi tan học. Ly bảo nó có việc bận nên về trước. Nó gật đầu kèm theo một nụ cười thật tươi nhưng đáp lại chỉ là cái quay lưng bước đi (quê ghê cơ!^^). Hụt hẫng, trống rỗng, nó lặng lẽ bước xuống cầu thang, nghĩ xem mình đã làm gì mà Ly bỗng ghét mình đến thế...Xuống tới sân trường, nó chợt khựng lại. Sao hôm nay nhiều điều kì lạ xảy ra quá vậy nè! Trước mắt nó là một sự im lặng, vắng tanh bao trùm. Không còn cái ồn ào, ầm ĩ; không còn sự náo nhiệt, lộn xộn của buổi tan học thường ngày nữa. Cứ như mọi người đã hẹn nhau biến mất mà không nói với nó vậy. Cả sân trường giờ đây chỉ còn mình nó cô độc...Một cơn gió thoảng qua làm nó sờn gai ốc...Chưa kịp chạy khỏi sự rùng rợn này, bỗng....."Brừ m m.....Brừ m m....."- tiếng động cơ giong già giữ chân nó lại. Khoảng

chục chiếc xe mô tô phân khối lớn chạy vào cổng trường theo một vòng tròn, bao vây nó. Khi biết chắc con mồi đã nằm gọn trong tay, 10 tên con trai cỡ hơn 20 tuổi bước xuống xe, cúi người trước mặt nó:

- Ông chủ đang đợi, mời tiểu thư về nhanh cho ạ!

“Cái quái gì? Làm sao ông ấy biết được chỗ này chứ?...Nhất quyết không về, như thế chẳng phải mình đầu hàng không điều kiện sao? Phải cho ông ta hối hận một phen vì đã đuổi mình mới được! Giờ làm sao ta?”- Nó suy nghĩ. Chợt bóng đèn nó tắt bấy lâu bừng sáng. Nó lại giở chiêu cũ.....Không nói gì, nó giả vờ ngoan ngoãn đi theo. Bỗng nó dừng lại, đưa ánh mắt về một phía xa xăm nào đó. Đưa tay lên che miệng, nó tỏ vẻ rất hết hoảng. Giữ nguyên vẻ mặt và điệu bộ đó trong 5s, nó hét lớn:

- Trời.....trời ơi!...Đứa bé....đứa bé con ở kia.....thằng bé.....SẮP NGÃ TỪ LẦU BỐN RỒI! AI ĐÓ MAU CHẠY LẠI CỨU ĐI!

Theo phản xạ tự nhiên, đám vệ sĩ quay lại nhìn. Chỉ chờ có thế, nó bay lên tung một chưởng ngay ngực của tên đứng trước mặt nó. Thừa cơ, Anh Thư tháo chạy. Nhưng đời làm gì có chuyện suôn sẻ đến thế! Chờ ngoài cổng trường là một người con trai đang đứng tựa vào con SLR McLaren Roadster. Người đó trông thật sự rất cuốn hút. Anh ấy cao khoảng 1m85, dáng người chững chạc, làn da rám nắng, rất là đàn ông. Đôi mắt sâu thẳm, lạnh lùng, mái tóc đen dài ngang gáy. Chiếc mũi cao thẳng, đôi môi tuy mỏng nhưng càng nhìn lại càng thích. Bộ vest ngay ngắn trên người cùng đôi giày thể thao đen bóng khiến anh ấy cực kì manly and handsome. Quanh người anh còn toả ra một mùi hương nhẹ nhàng thoang thoảng. Đó là Lê Nguyễn Gia Bảo, 18 tuổi - con trai chủ tịch tập đoàn trang sức F.L đứng thứ 3 toàn quốc (phần I có nói đến). Nó sững sờ:

- Anh....anh hai!? Anh về rồi sao?

- Uh. Về một phát lại phải đến đón em đây. Sao em phá thế hả, anh mới rời mắt có.....1 năm mà đã làm ba lo lắng rồi! Mau về nhà thôi!- Anh ấy mắng yêu nó.

- Không, em không về. Dù là anh hai hay ông trời đến đón đi nữa em cũng không về. Ba đuổi em rồi mà. Nếu ông ấy đến đây xin lỗi thì em về!- Nó bướng bỉnh.

- Em thật là.....- Anh nó chưa dứt câu thì một giọng nói danh thép vang lên:

- Ba còn chưa phạt con về cái tội đi làm ở quán bar mà còn ra điều kiện nữa sao?

Nó ngạc nhiên quay lại:

- Ô.....ba.....làm sao ba biết?

- Làm sao ba không biết? Mau về nhà ngay!

- K-không, ba không xin lỗi con không về!- Nó ngập ngừng giây lát rồi quả quyết.

-.....Thôi được rồi, ba nhường con một nước : B-A X-I-N L-Ỗ-I, được chưa? Giờ lên xe đi, mấy tháng qua không có con đúng là nhà thiếu tiếng cười thiệt!

- Hì hì, giờ ba mới biết lực hút của con ah? Để con về với anh cũng được.

- Uhm.....ba cũng còn công việc ở công ty. Mà về rồi tắm rửa đi, nhìn con bê bết quá!- Ba nó lắc đầu rồi bước lên xe.

- Ba thiệt là.....Anh về hỏi nào vậy?- Nó quay sang hỏi Gia Bảo.

- Mới hôm qua thôi. Vừa về tới nhà là bị triệu cổ đi tóm em đó.

Nó gãi gãi đầu (do ngượng hay do bẩn vậy ta?), hỏi:

- Mà.....bà ta vẫn còn ở nhà hả?

- Chứ còn ở đâu nữa? Mau lên xe đi, nghe nói thời gian qua vắng em, bà ấy tung hoành ngang dọc lắm đó!- Anh nó thở dài.

Nó tỏ vẻ khó chịu, leo lên xe. Trên đường về, nó vắt óc nghĩ cách để tổng khứ bà ta.....

Về đến nhà, Gia Bảo và nó bước xuống. Hai hàng người giúp việc đứng chờ sẵn từ cửa nhà ra tới cổng, cúi chào:

- Thiếu gia, tiểu thư đã về!!!

Lâu rồi không được cung phụng như thế, nó thấy ngưỡng ngưỡng thế nào ấy. Lấy lại tinh thần, nó tự tin tiến thẳng vào trong. Vừa vào đến cửa nhà, một phụ nữ bỗng chạy vội ra nắm tay nó:

- Ôi, con đã về rồi! Mẹ lo cho con nhiều lắm đó!

Đó là một phụ nữ Tây trẻ đẹp. Bà ấy có một mái tóc vàng xoăn dài hơn vai. Đôi mắt to tròn, hàng mi dài cong, dáng người cao đẹp. Là người Tây nên bà ta sở hữu chiếc mũi cao thẳng và làn da trắng mịn. Đôi khuyên tai bằng vàng cùng bộ quần áo chói sáng trên người càng làm nổi bật vẻ giàu sang của bà ta. Đó là Maria - mẹ kế của nó.

Nó im lặng không đáp, liếc mắt nhìn tay bà ta đang động vào tay nó rồi lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt bà ta. Ms.Maria vội rút tay lại. Nó vừa đi vừa nói:

- Nếu để bất cứ bộ phận nào trên cơ thể của bà đụng vào tôi một lần nữa, COI CHỪNG ĐÓ!!!!

"Con nhỏ chết tiệt, ông ta rước nó về lại đây làm gì không biết! Dawn it!!- Maria rửa thềm trong bụng.

11. Chương 11

Khoảng 2:00pm. Ba nó từ công ty về nhà. Nó vui mừng chạy xuống đón. Thấy nó, Mr.Lê cởi áo khoác đưa cho quản gia và đi thẳng vào vấn đề luôn:

- Con chuẩn bị tắm tất đi nhé! Tối này đi ăn với ba!

Không cần suy nghĩ nhiều, nó nhảy lên ghế nằm rồi hỏi:

- Với ai ba? Mà thôi, cái đó cũng chẳng quan trọng. Dù là ai thì con cũng cho bờ xuống ruộng.

- Ha ha ha, ta thách con đấy! Đối tượng không phải thường đâu, con chủ tịch tập đoàn dầu khí T.B đứng thứ 2 nước ta đó!- Ba nó cười lớn.

- Chủ tịch tập đoàn T.B ah? Sao con nghe quen quen?.....A! Mr.Triệu đúng không? Nếu là bác ấy thì con đi liền.

- Thích bác ấy đến kia ah?

- Vâng, Mr.Triệu là người tặng con bùa hộ mệnh này cơ mà!- Vừa nói, nó vừa nâng niu sợi dây chuyền bằng bạc đeo trên cổ.

- À, tối nay sẽ giải thích về cái đó nữa!

- Ủa....giải thích gì ạ?- Nó ngơ ngác.

- Tò mò thì cứ đến tối nay rồi biết!- Ba nó bí hiểm khiến nó cũng thấy phấn khích hơn.

Khoảng 7:00pm. Nó ăn vận trông thật xinh đẹp. Trong chiếc váy lửng cùng chiếc cài tóc đáng yêu, nó giống như một cô công chúa bé nhỏ dễ thương. Vì là buổi gặp mặt của nó nên Gia Bảo không đi. Tại nhà hàng Cung Đình (một nhà hàng nổi tiếng ở Tp.HCM):

Bên trong không có lấy một người ngoài những anh chị phục vụ đầy kinh nghiệm. Thì ra Mr.Lê đã bao trọn Cung Đình cả đêm nay. Theo ba nó lên cầu thang, nó thấy một chiếc bàn to và bốn cái ghế được chạm khắc tinh xảo, trên bàn còn có chiếc đèn cây rất thơ mộng. Chỗ ngồi ấy được đặt gần sát cửa sổ, nhìn ra là thấy ngay một bầu trời đêm đầy sao lãng mạn. Nó và ba nó ngồi xuống. Khoảng 5 phút sau, một giọng nói trầm ấm vang lên:

- A! Hai bố con đã đến rồi à? Chà, xem ai đây nào? Ôi, cô công chúa mất tích đã quay về rồi sao?

Mr.Triệu vừa bắt tay chào với Mr.Lê, vừa mỉm cười với nó đang đứng dậy chào ông. Gọi vài ly rượu và mấy món nhắm ra trước, hai ông bạn già cùng ngồi hàn huyên với nhau. Sau khi bàn xong chuyện công việc, Mr.Triệu quay ra hỏi nó:

- Sao, cuộc sống tự lập thế nào? Bác nghe bố cháu nói cháu đã làm hồ sơ giả với tên Kiều Mỹ Anh Thư để trốn bố cháu đấy à?

Nó xấu hổ rồi cười trừ:

- O.....Bác đừng nói là hồ sơ giả, nghe cứ như là tội pháp í, phải nói là “hồ sơ dự bị” mới đúng!

- Ha ha ha, phải.....phải, là “hồ sơ dự bị”! May cho cháu đấy, chứ không nhà trường mà biết đó là “hồ sơ dự bị” thì cháu bị đuổi học như chơi ấy chứ! Mà nghe nói cháu đến làm ở quán bar hả?

- À,...vâng. Nhưng cháu chỉ biểu diễn kiếm tiền thôi, không làm gì khác cả! Đáng ra cháu nên làm ở một quán ăn nào đó mới phải, nhưng hình như cháu không hợp với công việc phục vụ cho lắm, đụng đâu là bể đó ah!- Nó gãi đầu gãi tai.

- Con gái hậu đậu lại còn khoe, chưa đánh đã khai rồi! Ba còn chưa nạt con về cái tội làm công việc đó đấy!- Ba nó mắng yêu.

Ông Triệu đỡ lời:

- Thôi, anh Lê bỏ qua cho cháu nó đi! Tuổi trẻ còn khờ dại mà, vả lại Hoàng Linh có làm gì tổn thất đến danh dự con gái đâu, ngược lại nó biết tự lực cánh sinh thế là tốt đấy!

- Bác Triệu quả là tâm lí! Ba phải “luôn luôn lắng nghe, luôn luôn thấu hiểu” bác ấy nhé!- Nó nịnh ngọt.

- Hừ, cứ luôn luôn thế kia để cô tung hoành khắp nơi, làm tôi ngày càng đau đầu ah?

Ba bác cháu liền cười giòn giã. Ngưng chưa kịp dứt tiếng thì một giọng nói rất quen vang lên từ ngoài cửa:

- CÁC ANH CÓ BỎ RA NGAY KHÔNG? ĐÃ ĐẨY TÔI ĐẾN ĐÂY RỒI MÀ VẪN CÒN GIỮ CHẶT LẮY TÔI LÀM GÌ HẢ? GAY HẾT CẢ ĐÁM RỒI AH? MAU BUÔNG RA COI, KHÔNG TÔI ĐUỔI VIỆC HẾT ĐÂY!!!

Nó nhìn ra. Cha mẹ ơi! Đúng là “ghét của nào trời trao của ấy” mà! Tên con trai đang hùng hổ bước đến chính là tên bị nó cho “uống rượu miễn phí” ở quán bar Bướm Đêm. Tên kia cũng lộ vẻ ngạc nhiên khi thấy đứa con gái mà theo hần là “có mắt như mù, có tai như điếc, chỉ có mồm là như không câm” lại đang ngồi ở kia. Sững sờ giây lát, hần bỗng cảm thấy thú vị và phấn khích muốn được biết sự thật sắp được hé lộ về con bé đó. Cúi chào Mr.Lê và Mr.Triệu xong, hần ngồi xuống nhếch môi cười đều với nó. Nó liền “lịch sự” đáp lại bằng cái hất cằm đầy kiêu ngạo. Như là “thần giao cách cảm”, hai ông bố liền đá chân tụi nó ngầm ý cần “biết điều” một tí đi, không là về nhà được uống “baca-bala” đấy. Tổ về ngoan ngoan nghe lời, nó cười khiêu khích:

- Không ngờ lại “được” gặp anh ở đây! Đúng là “oan gia ngõ hẹp” mà!

- Ha ha, tôi cũng thật vinh dự đã được uống rượu do chính tiểu thư tập đoàn F.L rót. Mà.....nhìn cô tôi dám khẳng định rằng “người đẹp vì lụa” quả không sai!- Hần cùng cười nửa miệng đáp lại sai khi liếc nhìn nó.

Bác Triệu vội cắt ngang bầu không khí toàn chứa SO₂, CO₂, CH₄, khí độc lẫn khí nóng này:

- Nói vậy tức là hai đứa đã gặp nhau rồi sao? Đúng là tình duyên, tình duyên!

“Tình duyên gì chứ, nghiệt duyên thì có!”- Nó trầm nghĩ mà không biết ai kia cũng đang nghĩ y chang như thế, cả dấu phẩy cũng không khác.

- Mà cháu tên là gì nhĩ?- Ba nó hỏi hần.

- À vâng, mãi ngấm cô con gái “hiền thực, nét na” của bác, cháu quên giới thiệu. Cháu là Triệu Quách Nhật Vinh, 18 tuổi, học lớp 12A tại trường Shine, còn trai ông Triệu Quách Nhật Lam - chủ tịch tập đoàn T.B đang ngồi trước mặt bác đây.

- Hứ, đã kĩ vậy sao không nói luôn dân tộc, ngôn ngữ, nhóm máu, sở thích, chỉ số IQ, chiều cao, cân nặng, ca sĩ-nhóm nhạc thần tượng, môn thể thao ưa thích và số đo 3 vòng luôn đi.- Nó nhìn hấn bằng nửa con mắt.

Thế nhưng Nhật Vĩnh chẳng phải tay vừa, hấn nhớ từng chữ của nó và trả lời lần lượt:

- Vâng, tiểu thư đã hỏi thì tôi xin thưa. Tôi là dân tộc Kinh, biết các ngôn ngữ Việt, Anh, Trung, Pháp nhưng nói tiếng Việt là chủ yếu, thuộc nhóm máu O, thích chơi đàn ghi-ta. IQ khoảng 210 đơn vị, cao 1m84, nặng 65kg, không thần tượng ca sĩ-nhóm nhạc nào cả. Thích chơi bóng rổ và số đo 3 vòng là 98-77-98. Tiểu thư đây còn muốn biết gì nữa?

Hai đứa trờng mắt nhìn nhau, sầm chớp nổ đùng đùng phía trên. Ba nó lắc đầu:

- Mấy đứa này thật là.....

- Không sao! “Yêu nhau nhiều cắn nhau đau” ấy mà!- Bác Triệu nói.

- Uhm, hi vọng thế. Giờ ta bàn việc chính đi.- Mr.Lê gật đầu với Mr.Triệu.

- O, VIỆC CHÍNH GÌ CƠ Ạ?- Cả hai cùng đồng thanh.

- ĐỪNG CÓ BẮT CHUỐC TÔI!!!- Cả hai lại cùng đồng thanh.

- Ha ha ha, thật là “tâm đầu ý hợp”!- Ba nó cười lớn.

- Phải.- Bác Triệu cũng cười rồi quay sang hai đứa chúng nó:

- Các con có biết tại sao cả hai lại có hai sợi dây chuyền giống nhau không?

Nó và Nhật Vĩnh ngẩn người, vội kiểm tra lại. Trời! Giống y đúc từ kích cỡ cho đến hình dáng, chất liệu và cái mặt nạ thiên sứ. Ba nó giải thích:

- Hồi hai đứa còn nhỏ, ba và bác Triệu đã hứa mai này sẽ làm thông gia với nhau. Vì vậy hai sợi dây này chính là vật đính ước của hai nhà.

“Cái quái gì? Vật.....vật đính ước!? Chẳng lẽ ý ba nó là nó và.....hấn....sẽ.....?”- Nó tự dưng nổi da gà (nghĩ gì vậy ta). Nhật Vĩnh liền nói:

- Ý bác là con và cô ta, à không, cô ấy sẽ phải kết hôn sao? Sao lại có chuyện vô lí như thế??

Ông Triệu nói tiếp:

- Ba và bác Lê cũng thấy không ổn nên đã quyết định cho các con 3 tháng để suy nghĩ. Trong 3 tháng ấy, hai đứa sẽ sống chung với nhau tại một căn biệt thự ba đã mua. (giàu ghê ta, lỡ tụi nó nhất quyết không lấy nhau thì sao?? A! Thì cho t/g chứ còn gì!!)

- SAO CƠ? SỐNG CHUNG!??- Hai đứa suýt té xỉu.

- Ừ. Chẳng phải bọn trẻ các con cần phải có “quá trình tìm hiểu lẫn nhau” trước khi dẫn đến đám cưới đó sao? Sống chung đơn giản chỉ là một “chất xúc tác nhẹ” thôi mà!

Nó vội nói:

- Không được. Con và anh ấy còn chưa tốt nghiệp phổ thông. Làm sao có thể sống chung cho được? Với lại anh ấy cũng đâu có.....

- ĐỒNG Ý! CON CHẤP NHẬN CHUYỆN NÀY!!!- Nhật Vĩnh ngắt lời nó.

- Anh bị làm s-.....- Nó chưa nói hết thì ba nó lên tiếng:

- Con không đồng ý coi như thủ phạm giết Dolly là con đấy!

Chạm đến Dolly là chạm đến thú cưng của nó. Mà chạm đến thú cưng của nó lại là chạm đến điểm yếu của nó. Theo tính chất bắc cầu suy ra ba nó đã nắm được điểm yếu của nó. Chần chừ giây lát, nó miễn cưỡng đưa ra quyết định:

- Con đồng ý!!!

12. Chương 12

Khi cuộc nói chuyện đã tàn, đáng ra Mr.Triệu và Mr.Lê về nhà còn tụi nó phải đến thẳng căn biệt thự trị giá hàng trăm triệu đô kia. Nhưng vì say quá nên chúng nó cần đưa hai ông bố về đã rồi sáng mai mới qua đó. Về đến nhà, nó chạy vội vào bồn nước, lấy tay chấm chấm vài mấy giọt lên mặt. Giữ nguyên khuôn mặt đầy vẻ đau khổ, nó và phòng Gia Bảo nức nở:

- Hu hu hu hu hu,.....anh.....hức..... hai.....hức,..... ba...hức..... ghét em nên.....hức hức.....đuổi em đó.....ba.....hức..... bắt em.....hức hức hức.....sống chung với tên.....hức.....em ghét.....Em mới.....hức.....có 17 tuổi à.....không chịu.....hức.....đ-âu..... hức.....hu hu hu hu!!!! (giả nai kinh, đóng phim được đấy)

Anh nó đưa tay lên quệt “nước mắt” của nó rồi ném thử, bảo:

- Bữa sau muốn được anh cảm thông thì làm cho thật nhé, lấy nước muối mà bôi, lấy nước lạnh hong xức động được đâu! Mà sống chung là sao?

Nó xấu hổ chùi hết nước trên mặt rồi bực tức:

- Chỉ vì một lời hứa vợ vẫn mà ba bắt em sống chung với một đứa con trai 18 tuổi, anh nói xem có vô lí không?

- Sao lại vô lí? Ba là chủ tịch một tập đoàn lớn, lời hứa tựa như lời vua, sao có thể quịt được? Sống chung đúng là có hơi quá, nhưng.....nếu là với em thì anh chàng kia mới là người phải lo ấy chứ!

- Hứ, anh và ba đều như nhau. Chỉ thích bắt nạt em, lại còn bênh nhau chăm chăm. Không thèm nói chuyện với anh nữa.- Nó giận dỗi bỏ về phòng.

“Nhỏ ngốc! Mà không biết ai xui xẻo dính phải nó thế nhỉ?”- Gia Bảo lắc đầu rồi lại chăm chú dán mắt vào quyển “100 điều doanh nhân trẻ cần biết”.

.....

Nó leo lên giường, bực bội về thái độ của anh hai nó. Bình thường, khi nó gặp rắc rối, anh nó đều ra tay cứu giúp, nhưng không hiểu sao lần này anh lại vô tâm như thế, có lẽ tại đây là việc ba quyết định. Mãi suy nghĩ về cuộc sống sau này, nó chìm dần vào giấc ngủ.....

Sáng hôm sau, khi bữa sáng kết thúc trong sự van nài, nịnh bợ, năn nỉ, van xin của nó nhưng không được ngó ngang gì đến, nó đành say bye-bye với ngôi nhà thân yêu, chào tạm biệt các chị giúp việc dễ thương, then, nó buồn bã xách vali xuống nhà (tội nghiệp con bé, mới 17 tuổi đã bị đuổi, chắc chắc...). Bỗng Mary chạy xuống, với cái khăn mùi soa ướt đầm, bù lu bù loa, bịn rịn với nó:

- Ôi, con gái đáng yêu của mẹ đã phải đi rồi sao? Con mới về có một ngày thôi mà! Hay mẹ xin ba cho con nhé!

Nó nhếch môi cười:

- Được đấy, “con” cũng chẳng muốn xa “mẹ” đâu, “mẹ” xin cho con nha!

- Ô, chuyện đó.....chắc mẹ không xin được đâu.....con cũng biết tính cách ba con mà!- Bà ta vội chữa cháy.

- Ha ha ha, bà mà thuyết phục được ba tôi chắc lúc đó tôi quy tiên rồi quá! Mà cũng đừng xưng hô thân mật mẹ mẹ con con như thế, ghê rợn lắm! Đừng tưởng tôi không có nhà thì bà thích làm gì thì làm, anh hai còn thông minh, đáo để hơn tôi đấy. Với lại chỉ vì khuôn mặt bà có đôi nét, chỉ đôi nét giống mẹ tôi nên ba mới lấy bà về thôi, đừng mong ba sẽ bênh vực bà. Sẽ có ngày chính tay tôi tìm cách hợp pháp đuổi bà ra khỏi căn nhà mà mẹ tôi đã từng sống này.- Nó gay gắt nhấn mạnh từng câu từng chữ khiến Mrs.Mary không dám hé môi thêm lời nào.

Quay ra xách vali, chưa kịp làm mặt lạnh với anh hai thì một giọng nói rất chi là quen vang lên ngoài cửa:

- Gia Bảo, cậu về mà sao không thèm đến nhà tụi tớ ? Có biết 1 năm qua chúng tớ nhớ cậu lắm không hả?

Hỡi thần tạo hóa, sao lại làm ra một quả đất tròn đến thế? Trái Đất không chỉ tròn mà còn cực kì nhỏ hẹp nữa! Mấy tên đang bước vào đều là những người mà nó quen, lại quen trong các tình huống rất oái oăm nữa chứ! Tên mới nói là Hải Long, tên đang vẫy tay chào là Tú Anh, và tên đang bước vào là....vị hôn thê của nó – Nhật Vĩnh!!? Nó chưa kịp thoát ra khỏi cú sock thì anh nó mỉm cười lại với họ:

- Thì đang định đến nè, tại phải tiễn đưa em về nhà chồng đó mà!!!

“Ôi, muốn đạp anh hai bẹp dí như đạp chết một con gián luôn quá! Cái gì mà “nhà chồng”? Thật là uất ức mà chết mất thôi!”- Nó điên tiết.

Hải Long thấy nó đang bốc khí nóng, ngạc nhiên hỏi:

- Cô làm cái quái gì ở đây vậy?

- Nhà tôi, tôi không có quyền đứng đây ah?- Nó thản nhiên đáp.

- Nhà cô? Vậy tức là.....cô.....là.....- Tú Anh cũng ngạc nhiên khi thấy nó.

- Lê Nguyễn Hoàng Linh – tiểu thư tập đoàn trang sức F.L hân hạnh được gặp mặt các quý công tử.- Nó giả vờ lịch sự cúi xuống chào.

- CÁI GÌ.....TIỂU THƯ Ơ? TẬP ĐOÀN F.L Ơ? CÔ Ơ?- Hải Long cùng Tú Anh trở mắt nhìn nó.

- Vâng, đúng là như thế. Xin hỏi.....các anh là gì với anh trai tôi?- Nó ra vẻ của một tiểu thư danh giá.

Gia Bảo trả lời:

- À, đó là các bạn anh. Bạn chí cốt đấy nhé. Mà em quen họ à?

- CÁI QUÁI GÌ? BẠN ANH? MỘT NGƯỜI THANH LỊCH, TAO NHẢ, HOÀN HẢO NHƯ ANH MÀ LẠI QUEN HỌ SAO?- Tới lượt nó ngạc nhiên.

- Này, cô có ý gì thế hả? Tôi mới là người thấy tội nghiệp cho Gia Bảo vì có đứa em gái như cô đấy!- Tú Anh phản bác.

Nó chưa kịp đáp lại thì ba nó từ nhà ăn đi ra:

- Còn ở đó làm gì thế hả? Mau đi với Nhật Vĩnh đi!

Hải Long tròn xoe mắt:

- Sao.....lại đi với cậu ấy? Đừng nói là.....

- Phải, đừng nói là cậu ấy là người đính ước với em đấy nhé!- Anh nó cũng nghi ngờ.

- Có gì mà đừng nói chứ? Chuyện đó có gì to tát đâu, con trai tập đoàn đứng thứ 2 và con gái tập đoàn đứng thứ 3 có đính ước với nhau là bình thường. Ra xe đi, V-I H-Ồ-N T-H-Ê của tôi!- Nhật Vĩnh cười mỉa mai nó.

- Sồn cả gai ốc, nổi cả da gà! Lần sau đừng gọi tôi như thế, không tôi lại ngắt xỉu vì sự D-I-U D-À-N-G của anh mất!- Nó lè lưỡi rồi hùng hổ.....xách vali đi ra. (Ặc, tưởng làm gì to tát lắm)

Bất chợt, Hải Long nắm tay nó lại, có lẽ định nói gì đó nhưng lại thôi, buông tay nó ra. Hơi ngạc nhiên rồi cũng cho qua, nó đi thẳng ra xe. Nhưng cử chỉ nhỏ nhoi và lặng lẽ ấy đã bị một người trông thấy. Đó là Nhật Vĩnh.

.....

Chào Mr.Lê và đám bạn thân của mình, Nhật Vĩnh bước ra xe đi với nó.

- Chắc chắc, tội nghiệp thằng nhỏ!- Gia Bảo lắc đầu.

- Hồng dám đâu, người cần tội nghiệp là em cậu đó!- Tú Anh phủ nhận.

- Uh thì.....tội nghiệp cả hai, đúng là “kẻ cướp gặp bà già” mà!.....Sao dăm chiêu vậy Hải Long?- Anh nó hỏi.

Hải Long giật mình:

- Hả.....không! Tại tự dưng có nhiều chuyện xảy ra đồng thời và bất ngờ quá thôi!- Nói rồi, cậu lại suy nghĩ. Trong lòng cậu bỗng bùng lên sự ganh tức với đứa bạn thân từ nhỏ.

Trên đường đi, nó có ghé qua nhà trọ Hương Thảo để hoàn phòng và trả tiền trọ, tiện thể đến thăm Ly luôn. Nhưng bà chủ nhà nói rằng Ly đã đi từ hôm thứ 7 rồi, tức là hôm nó về nhà ấy. Bỗng nhận ra sợi dây liên kết tuy chặt chẽ nhưng lại mơ hồ giữa các chuỗi sự kiện này, nó cảm thấy là lạ. Nhưng đã lâu IQ không phải hoạt động nhiều, nó chẳng thể hiểu được, đành tiu nghỉu bước lên xe mà lòng vẫn đắn đo nghĩ ngợi.....

Tại biệt thự Rose:

Nó và Nhật Vĩnh cùng đứng trước một căn phòng trông rất đẹp rồi thở dài liên tục. Nó ngao ngán:

- Ba anh hay thật đó. Cả một căn biệt thự rộng gần 400m2 này lại chỉ có duy nhất một phòng. Chuyện đó đã kinh khủng ở nhiều cấp độ rồi. Đã thế lại thêm cả cái biển hiệu “Love room” to tướng đóng đinh vào cửa phòng nữa chứ. Một lần nữa, chuyện đó lại kinh khủng ở nhiều cấp độ.

- Sao mà tôi biết ông ấy lại làm như thế này để ngăn chặn kịp thời chứ? Mà công nhận ông ấy bố trí hay thật. Cả một căn nhà to lớn lại chỉ có một phòng ngủ, không những thế, ngoài một phòng ăn và một phòng khách ra, tất cả các phòng còn lại đều là.....nhà vệ sinh mới chết chứ. Thế này thì tôi phải ở chung với cô à?- Hấn lắc đầu.

- Anh bắt măn gì chứ? Người cần bắt măn là tôi mới phải.- Nó cau có.

Tự nhiên không ai bảo ai, hai đứa cùng quay lại nhìn nhau rồi im lặng trong vài giây. “RẦM!!!”, cánh cửa bị tụi nó mở mạnh. Như đang đua marathon, cả hai chạy hết vận tốc, chạy hết sức lực, chạy cho bay khói để..... dành quyền chiếm hữu chiếc giường (trẻ con ghê ha). Trong tình thế “nguy hiểm, gian nan” như thế, nó vẫn chừa một khoảng chất xám trong đầu, nghĩ ra mưu kế ranh ma để được ấm êm trên chiếc giường mềm mại, quyến rũ kia. Nó vừa chạy vừa đưa chân ra, thế là Nhật Vĩnh vấp té, úp mặt xuống thảm (hên là nhà giàu đây chứ không gạch lát sẽ làm khuôn mặt đẹp trai của hấn có sẹo mất). Nó nhảy ập lên giường, cười chế nhạo:

- Ha ha ha ha, đáng đời anh chưa! Ai bảo tranh giành với tôi làm chi cho khổ cái thân. Mà là con trai ai lại để nữ nhi nằm trên sàn nhà L-A-N-H L-Ê-O chứ! Thế đâu có đáng mặt làm trai?

- Nữ nhi? Cô á? Thôi đi, đừng tự an ủi mình như thế. Cô chỉ có cái xác là nữ chứ tính cách thì hoàn toàn là của con trai. Tôi trông thế này chứ yếu ớt lắm, mau trả giường cho tôi đi.- Hấn vừa nhăn mặt xoa xoa cái mặt đang đau ê ẩm vừa năn nỉ nó.

- Yếu ớt? Anh á? Thôi đi, đừng tự sỉ nhục mình như thế. Tôi biết anh là con trai từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, từ bên phải sang bên trái, vậy nên anh trải nghiệm ra nhà mà nằm, tôi cho anh cái chăn, được chưa?- Mắt nó lấp lánh .

Ngày Vĩnh liền leo lên giường, tiến sát tới nó, ngọt ngào:

- Em vừa bảo tôi là con trai đúng không? Vậy làm sao tôi có thể đành lòng bỏ em cô đơn trống trải trên chiếc giường tuy êm nhưng không ấm này chứ? Hay để tôi tính thế này: chúng ta sẽ ngủ chung, san sẻ hơi ấm cho nhau. Thế là giường vừa ấm vừa êm, mình cũng vừa êm vừa ấm. Em thấy thế nào?- Mỗi tiếng được phát ra, hấn lại dồn nó vào sát tường.

- Anh.....anh đang nói cái quái gì vậy hả? Có tránh ra không thì bảo!- Nó toát mồ hôi hột. Đây là lần đầu tiên có một người con trai gần nó đến thế.

- Sao lại phải tránh ra? Trước sau gì chúng ta cũng là vợ chồng cơ mà, bây giờ coi như là tập dượt trước cho đỡ bỡ ngỡ, rụt rè đi! Mình à, anh làm tới nhé!- Hấn buông vào tai nó những lời nói đường mật như con ong dày dặn kinh nghiệm đang dụ dỗ một bông hoa mới nở vậy .

Sợ hãi, nó nhắm tịt mắt lại, miễn cưỡng lên tiếng:

- Anh.....anh dừng lại đi, đừng tiến tới nữa, tôi.....tôi.....sẽ nhường giường cho anh được chưa? Mau lùi lại đi mà!

Thấy thú vị trước vẻ e ngại, lo lắng pha lẫn chút gì đó dễ thương đang được bày ra trước mặt mình này, Nhật Vinh đã định hôn cô bé để nhỏ lần sau không dám nhìn mặt mình luôn cho biết. Bỗng nhớ ra hành động của Hải Long sáng nay, cậu chợt khựng lại, suy nghĩ giây lát. Thấy nó vẫn đang nhắm mắt, Vinh cười phá lên:

- Ha ha ha, cô tưởng mờ mà húp đấy à? Tôi chẳng thèm chạm vào người cô đâu, mơ đi! Nhưng lời nói vẫn là lời nói, mau xuống dưới nằm đi đồ ngốc!

- Cái.....cái gì? Anh.....- Nó đá hẳn một phát vào bụng rồi chạy vội xuống tầng dưới để giấu đi khuôn mặt đang đỏ ửng của mình.....

- Ui da, nhỏ ngốc này! Tính phá hoại dạ dày người ta à? Ôi.....đau quá!- Nhật Vinh ôm bụng rên rỉ.

.....

Sau khi than ngán thở dài hộ thằng bạn và đứa em, Gia Bảo đề nghị đến nhà Tú Anh chơi, tiện thể thăm mẹ cậu ấy đang bị bệnh luôn (đừng trách cậu í vô tâm, có câu “làm anh khó lắm” mà). Đến nơi, ba người bước lên lầu, vào một căn phòng được trang trí rất đẹp dễ và thoáng mát. Thấy họ, bà Quang Tú Thanh ngồi dậy, tựa lên đầu giường và nở nụ cười thân mật:

- Các con đến thăm bác đấy à? Tú Anh đúng là có phúc mới có được những người bạn tốt thế này đấy!..... Nhưng đây là ai mà mẹ trông quen thế nhỉ?.....Ừa, Gia Bảo, con đã về rồi sao? Một năm trời không gặp con, giờ bác thấy khác quá!

- Con có thay đổi gì đâu bác. Mà bệnh tình bác sao rồi, đã đỡ hơn chút nào chưa ạ?- Anh nó hỏi mà không tránh khỏi vẻ buồn rầu.

- Có gì đâu mà trông con bí xị thế. Dù sao bác đã lớn tuổi rồi, chết thì có sao. Được nhìn thấy Tú Anh cùng các con khôn lớn trong sự đùm bọc của nhau, bác đã mãn nguyện lắm rồi.- Bà Thanh lại cười.

- Kìa, sao lại chết chóc ở đây, bác nói làm con sợ quá nổi da gà luôn nè. Số bác là số sống lâu trăm tuổi, làm sao lại chết được!- Hải Long nhẹ nhàng.

- Đúng đó mẹ, mẹ sống lâu lắm, không chết được ngay đâu. Bệnh gì rồi cũng sẽ khỏi, ung thư cũng thế thôi. Mẹ đừng lo gì hết, cứ nằm yên dưỡng bệnh, mẹ nhé!- Tú Anh lại nắm lấy tay người mẹ đáng kính của mình.

Bà Thanh chưa kịp cảm ơn, chợt một giọng nói dịu dàng vang lên cùng tiếng mở cửa:

- Anh về rồi sao?

- TÚ QUỲNH đấy à, mau vào đây chào mẹ với bạn anh đi!

- Thật là, bạn anh có ai xa lạ với em đâu chứ! Ừa, mà.....đây là ai vậy anh?- Tú Quỳnh ngạc nhiên hỏi.

- Thế mà kêu có ai không xa lạ với em đâu chứ. Đây là một người bạn của anh, cũng ở trong nhóm 2G, con trai tập đoàn F.L, do mới đi du học Mỹ về nên em không biết đó thôi!

- Anh là Lê Nguyễn Gia Bảo, rất hân hạnh được gặp tiểu thư tập đoàn I.F!- Anh nó mỉm cười.

“Thượng đế ơi, con chưa từng thấy nụ cười nào tỏa sáng đến thế! Cha mẹ ơi, sao tạo hóa có thể tạo ra một con người hoàn hảo đến thế! Ôi, có lẽ mình gặp tiếng sét ái tình mất rồi, có lẽ đó là vận mệnh của mình như anh Long đã nói chẳng?”- Tú Quỳnh nhìn chằm chằm Gia Bảo, cơ thể như đang lâng lâng trên trời cao, quên cả đạo lý thường ngày.

- Nè, nhìn thế người ta ngại đấy, mau chào hỏi lại đi. Con gái gì mà thấy người đẹp là coi như “hôn bay phách lạc” luôn .- Tú Anh lắc đầu phê bình.

- Anh thiệt là.....Em chào anh, em là Nguyễn Quang Tú Quỳnh.- Nhỏ cúi xuống dịu dàng.

- Chà, nhìn em như thế anh thật sự, thật sự, thật sự ngạc nhiên đấy! Gia Bảo lạnh lùng lắm, cả hàng con gái dài như vạn lí trường thành kia mà cậu ta còn chưa để ý, em không có cơ đâu.

- Kì ghê á! Em về phòng đây. Con chào mẹ, em chào anh Long, em chào....anh.- Tú Quỳnh e dè rồi nhẹ nhàng bước về phòng.

- Con nhỏ hôm nay lạ ghê. “Thực nữ” hết mức luôn. Cũng tại cậu đấy, tự nhiên lại nở nụ cười chết người đó ra làm gì để em tớ mất hồn thế hả?

- Ô, hay nhỉ? Phép lịch sự thông thường cũng không cho người ta thực hiện nữa. Cậu ấy vô duyên bác nhỉ?- Gia Bảo hỏi đùa bà Thanh.

Thế là mọi người cùng nhau cười vui vẻ với nhau mà không biết cô bé Tú Quỳnh phòng bên đang cố điều hòa nhịp tim ổn định trở lại.....

Về phần nó, sau khi uống hết một cốc nước lấy lại bình tĩnh, nó mới sực nhớ ra nó đã quên mang Dolly theo. Vội vàng khoác áo ấm, nó bước ra, gọi bác tài chở đi. Đến nhà, nó hăm hờ định vào phòng ba nó giả nói dối rằng nó đã cố tình bỏ về nhà để gây sự ngạc nhiên. Bỗng có tiếng nói rất quen thuộc vang lên bên trong khiến nó khựng lại:

- Cháu đã hoàn phòng và đổi số điện thoại rồi, chắc cô chủ không tìm được đâu ạ!

- Uhm.....Đừng để con bé phát hiện ra cháu là “gián điệp” bác cài vào để tìm hiểu cuộc sống của nó, không khéo con bé lại bắt nạt và đâm ra ghét cháu mất!

- Vâng.....cháu cũng muốn cô chủ có kỉ ức đẹp về cháu.

Đó.....chẳng phải là giọng của Ly sao? Một dấu chấm hỏi hiện lên trong đầu nó thúc nó mở cửa phòng:

- Ba, Ly, hai người đang nói chuyện gì thế? Sao lại gián điệp gì ở đây? Ly, cậu giải thích đi chứ?- Nó hỏi dồn dập.

(P/s: Cho mình giải thích một tí về mấy cái tên tập đoàn nhé:

B.L: Built Life

T.B: The Best

F.L: For Lady

I.F: Intelligent Fashion

Hì hì, kiến thức hạn hẹp, chỉ nghĩ ra các tên đó thôi, đừng trách mình nha!)

13. Chương 13

- Sao con lại về đây?- Ba nó ngạc nhiên.

- Con sẽ nói chuyện đó sau. Bây giờ ba hãy giải thích tất cả những gì con vừa nghe đi. Rồi cuộc Ly có quan hệ thế nào với ba?- Nó nghiêm mặt hỏi Mr.Lê mặc dù đã đoán được phần nào nhờ IQ 190 của mình.

-Hừm, dù sao thì bí mật trước sau gì cũng sẽ bị phơi bày, ta không giấu con nữa. Thảo Ly thực ra là con gái của Mrs.Trần Ngọc Bảo Lan – thư kí của ba. Cô bé đã được ba giao nhiệm vụ theo dõi con từ hôm con đi ra khỏi nhà để tìm hiểu con sẽ sống thế nào, sẽ tìm nghề nghiệp ra sao, có thích nghi với môi trường bên ngoài được không. Khi Ly biết được việc làm thêm của con, cô bé đã báo cáo với ba. Nhưng đó chỉ là lệnh của ba, do ba ép buộc chứ cô bé cũng không muốn làm công việc gọi là “phản bội” con đâu. Vì thế con đừng giận Ly.- Ba nó nhẹ nhàng giải thích.

- Ly.....theo dõi con sao? Tức là.....bạn ấy đã biết con là Hoàng Linh? Không tin được, bạn ấy trông vô tư thế cơ mà, chuyện này sao có thể xảy ra, con.....- Nó lắc đầu lia lịa .

Ly vội nói:

- Mình.....mình không muốn như thế đâu. Cậu đừng trách mình, chẳng qua mình thấy công việc ấy thật không phù hợp với một tiểu thư danh giá nên mình mới.....Hoàng Linh à, đừng giận mình.....

- Sao cậu có thể.....có thể giả vờ giỏi như thế? Giỏi hơn mình luôn, và.....ai lai kịt (I like it)!- Nó nháy mắt với Ly.

- Hả, cậu.....không giận mình sao?
- Việc gì mình phải giận. Nói thiệt mình cũng chán cảnh ngày nào cũng ăn mì tôm rồi. Về được đây không những không mất danh dự lại còn được ăn sung mặc sướng, mình vui lắm ấy chứ.- Nó cười.
- Thật sao? Ôi, mình cứ tưởng bị cậu ghét bỏ rồi.- Ly thở phào.
- Nhưng ba với Ly cũng quá đáng lắm. Sao có thể hợp sức lừa một cô bé “đáng yêu, dễ xươg” như con chứ.- Nó hờn dỗi.
- Thôi đi cô nương, cô mà “đáng yêu, dễ xươg” thì tôi cũng phúc tám đời.- Ba nó cười.
- Con như thế thiệt mà. Ly này, qua phòng mình chơi một lát đi.
- Ô, chuyện đó.....có được không?- Ly e dè liếc nhìn thái độ Mr.Lê.
- Khỏi lo ba mình đi. Mình đã muốn thì ông cũng chẳng can được. Mau đi thôi!- Vừa nói nó vừa kéo Ly ra.

.....

Hai đứa thoải mái nằm lên giường, tâm sự với nhau. Nó kể mọi chuyện “ấm ức” vừa xảy ra cho Ly nghe. Cô bé nghe nó và chỉ mỉm cười. Nụ cười của Ly êm đềm, thoáng qua như mặt hồ buổi sáng. Nụ cười ấy dường như có thể cuốn đi mọi ưu phiền của người khác. Cảm nhận được vẻ dịu dàng của Ly, nó thấy nhẹ người đi phần nào. Đầu óc nó bỗng thấy sáng khoái, nó liền kể cho Ly về mẹ mình – người mà nó yêu nhất trên đời này.....Mẹ nó tên là Nguyễn Mai Lan Ngọc, rất đẹp. Bà có mái tóc đen óng, dài mượt xuống đến ngang hông. Đôi mắt của bà nâu nâu, lúc nào cũng như đang cười. Vầng trán của bà cao, thanh thoát. Nụ cười của bà trông thật hiền hậu. Từng lời nói của bà nhẹ nhàng, đầm thắm, khiến lòng người xao động.....Về đôn hậu, thoát tục kia làm ba nó say đắm. Người đàn ông chừng chạc ấy đã rất rất yêu mẹ. Cả hai đều thương yêu, che chở cho nhau trong những lúc hoạn nạn cũng như lúc hạnh phúc. Gia đình ấy đã đầm ấm lại càng đầm ấm hơn khi bà Ngọc sinh hạ một bé trai kháu khỉnh. Lúc thằng bé được một tuổi, bà lại sinh ra một bé gái rất đáng yêu (cho nó tự sướng một tí). Gia đình ấy thật sự đã rất hạnh phúc, vui vẻ.....cho đến một hôm.....”KẾTTTTTTTT.....” Tiếng phanh gấp của một chiếc xe tải vang lên nghe thật gay gắt. Do đi sai làn đường, chiếc xe đã tông trúng một người phụ nữ đang đi chợ cùng đứa con trai 4 tuổi. Khi thấy mẹ mình nằm trên vũng nước màu đỏ, cả thân hình bất động, đôi môi hồng hào ngày nào giờ đây tím tái, đôi mắt nhắm nghiền, cậu bé bắt giắc khóc òa lên tuy không hiểu tại sao lại như thế. Cậu liền lay lay, đánh nhẹ rồi đánh mạnh, van xin, kêu gào thảm thiết gọi mẹ dậy nhưng vô ích.....Bà đã bỏ hai đứa con thơ dại, bỏ lại người chồng đáng thương mà đi không kịp nói một lời nào.....người đàn bà có vầng trán cao, thanh thoát..... Không muốn người mình yêu trên trời thấy mình yếu đuối, ba nó đã cố gắng đứng lên, xây dựng một tập đoàn lớn mạnh, đứng thứ ba toàn nước. Sau đó, vô tình ông đã gặp Maria. Thấy khuôn mặt kia có nét giống giống với vợ mình, nỗi nhớ nhung bỗng bùng dậy như chai nước có ga bị bật nắp, ông không kìm lòng được, đã khờ dại qua đêm với Maria. Thế là bà ta bắt ba nó tổ chức đám cưới với mình. Không muốn làm to chuyện, ông đành đồng ý, dù sao thì Maria cũng có đôi nét giống người mẹ quá cố của nó.....Nó chợt thấy chạnh lòng, không nói gì thêm. Lúc này Ly hơi rưng rưng, cô bé cũng nhớ đến người cha kính mến của mình.....Mẹ Ly và ba Ly tuy cưới nhau do sự sắp đặt của hai nhà nhưng sau một thời gian đã yêu nhau say đắm và sinh ra Ly. Cô bé lớn dần trong sự thương yêu, đùm bọc của gia đình, trở thành một bé gái 12 tuổi xinh xắn, dễ thương. Nhưng cũng vì sự xinh xắn, dịu dàng đó, cô đã phải trả một cái giá khá đắt, à không, là vô giá.....Đang trên đường đi học về, bỗng dưng Ly bị một nhóm con gái lôi vào hẻm ăn hiếp chỉ vì ghen tức với sự đoan trang của cô. Quá hoảng sợ, Ly xô ngã một đứa con gái rồi vội vàng tháo chạy. Ai ngờ, nhà đó lại qua nhà Ly ăn vạ. Họ dùng tờ giấy xác nhận bị thương của bác sĩ bắt ba mẹ Ly bồi thường những 2 triệu, khi đó đối với gia đình Ly là một số tiền vô cùng lớn. Không đủ tiền, ba Ly phải làm việc quần quật cả ngày, rất ít có thời gian nghỉ ngơi. Vì thế, bệnh lao phổi của chú ngày một nặng thêm. Cuối cùng, chẳng thể chịu nổi nữa, ba Ly đã rời bà Lan và Ly đến một nơi xa thật là xa, nơi không thể kiếm tìm.....Cô bé ngày thơ ấu luôn tự dằn vặt mình, đêm đêm ngồi khóc vì nhớ cha. Đã có lần, Ly thu hết can đảm, cầm con dao lam định cứa vào mặt nhưng cũng may mẹ cô kịp thời ngăn chặn. Giờ đây Ly chỉ có ước mơ được trở thành một luật sư giỏi để giúp đỡ những người vô tội, nghèo khổ.....Nó liền ôm lấy Ly, dỗ dành bạn ấy đang khóc nức nở trong vòng tay nó. Chợt một ý tưởng lóe sáng lên trong đầu, nó lau nước mắt cho Ly rồi thủ thỉ:

- Nay, mình vừa mới nảy ra một ý. Bây giờ cậu mất cha, mình mất mẹ. Cả hai lại đều muốn có một gia

đình hạnh phúc, đầy đủ. Vậy sao tụi mình không làm mai cho ba mình và mẹ cậu, cậu nghĩ được không?-
Càng nghĩ, nó càng thấy kế hoạch thật hoàn hảo.

- Chuyện đó.....Chắc gì chủ tịch đã ưng một thư kí đã lớn tuổi như mẹ mình chứ? Với lại chẳng phải chủ tịch đã cưới phu nhân Maria rồi đấy sao?- Ly ngáp ngừng.

- Ui dào, không thích thì tụi mình mới phải ra tay, mới phải mai mối, ba mình cũng đã gần 50 rồi chứ còn trẻ đâu. Còn vấn đề kia, tụi mình sẽ giải quyết. Bà ta chỉ muốn chiếm đoạt tài sản, hưởng sái từ ba mình thôi chứ yêu đương gì. Chính mình sẽ đuổi bà ấy ra khỏi đây, vậy nên đừng lo về Maria. Bây giờ cậu chỉ cần thăm dò mẹ cậu, thúc đẩy mẹ cậu có cảm tình với ba mình là được.

- Cái đó.....mình nghĩ là mẹ mình có ấn tượng tốt về chủ tịch đấy. Tại bữa ăn cơm nào, mẹ mình cũng khen chủ tịch hết trơn á.- Ly ngại ngừng.

- Thật sao, vậy thì tốt rồi. Mình sẽ “làm việc” với ba mình sau. Mà bữa nay đừng gọi ba là chủ tịch nữa, trước sau gì cũng là người một nhà mà. Giờ mình phải về cái biệt thự đáng ghét đó đây, không ba mình lại mắng cả vốn lẫn lãi thì mệt chết. Còn chuyện kia cậu phải giữ bí mật nha, chúng ta chỉ tác động từ xa thôi đấy.- Nó nháy mắt với Ly.

- Hi hi, mình biết rồi. Thôi, mình cũng phải về nấu cơm đây. Chúc cậu sống tốt với tên “đáng ghét đẹp trai giàu có” ấy nhé!- Ly mở cửa phòng.

- Nhỏ chúc làm mình muốn lộn cả bao tử ra ngoài quá.....Ôi, Dolly dễ thương, đáng yêu của chị đang ngủ đấy à? Chị xin lỗi vì bắt em sống với một con người cực kì dễ ghét nhé, nhưng chị phải sống thì em cũng phải sống với chị. Đi nào!- Nó bê nguyên cái hộp kính lên rồi xuống tầng chào Mr.Lê, bước ra xe.

Đến “nhà”, nó khệ nệ bưng hộp kính vào phòng, đặt lên trên bàn. Đang ngắm nghía để ở vị trí nào cho ổn thì Nhật Vinh bước vào đang lau khô đầu và kính diễn hơn.....hắn chỉ mang độc nhất cái khăn tắm . Nó vội quay mặt đi:

- Anh làm ơn kín đáo giùm tôi cái. Chúng ta chỉ sống chung trong 3 tháng mà thôi, sau 3 tháng coi như tôi và anh chưa gặp nhau. Vì vậy anh đừng có “hở hang” như thế.

- Ha ha ha ha, thế này sao đạt đến độ hở hang được? Chẳng phải tôi đã che “những thứ cần che” rồi à? Mà nghe giọng cô sao có vẻ hần học thế, hay.....miệng chỉ nói thế chứ lòng cô đang bất mãn vì không được nhìn thấy hết ?- Hắn chế giễu nó.

- Đồ.....đồ điên, tâm thần, chập điện, mất dây, hoang tưởng!.....Mà tôi để Dolly ở đây, cấm anh động chạm gì tới pé nó đấy!- Nó cảnh cáo.

- Dolly? Chó cảnh à? Sao không nghe nó sủa?- Hắn ngạc nhiên.

- Hâm, đó là tên một chú hamster bé bỏng đấy!- Nó giải thích.

- Hừ, có cho tôi cũng không thèm đụng vào.- Hắn bĩu môi.

- Biết thế là tốt đấy. Mà...tôi đói quá, nấu gì cho tôi ăn đi.- Nó sờ bụng.

- Cái cô này hay nhỉ, vợ phải nấu cho chồng mới phải đạo chứ. Tôi cũng thấy đói rồi, xuống nấu cơm đi.- Hắn ra lệnh.

- Này, thời buổi hiện đại, nam nữ bình đẳng nhá. Nhưng thôi, để anh nấu thì chắc tôi cũng chẳng nuốt nổi. Tôi xuống nấu ăn đây.....Mà nói cho anh biết, đừng mơ ăn được cơm của tôi, đói thì đi quán mà ăn.- Nó chạy xuống lầu.

“Chắc gì cơm của cô đã ăn được đó mà...”- Hắn thầm nghĩ.

Khoảng một tiếng sau, nó đã nấu xong. Đừng tưởng nó giống mấy cô nhà giàu đồng đánh nhé. Nó nấu ăn hơi bị “cừ” đấy. Trên bàn có bao nhiêu món ăn bày ra trên bàn. Nào là trứng chiên, trứng luộc, trứng kho, trứng ốp la, canh cà chua trứng,.....Tóm lại, trên bàn đều là.....trứng, trứng và trứng . Nó ngồi xuống bàn, chuẩn bị thưởng thức tài nghệ của mình. Trên lầu, Nhật Vinh ngửi thấy mùi thơm, liền bước xuống rồi há hốc miệng:

- Trong đời, tôi chưa bao giờ được thấy nhiều kiểu trứng thế này. Công nhận cô “giỏi” thiệt đó. Thế này thì chắc chắn 99,99% cô “chống ề” rồi.

- Anh hay nhỉ, tôi có bắt anh ăn đâu mà bình phẩm. Mà vẫn còn những 0,01%, lo gì- Nó gấp đũa ăn ngon lành.

- Có cho hay ép tôi cũng không ăn!- Nhật Vĩnh định khoác áo đi ra thì chợt có điện thoại, của ba cậu. Mr.Triệu dặn bắt luận thế nào cũng phải ngồi ăn cùng nó, dù ngon hay dở. Nó nghe thấy hấn tranh luận với ông rất nhiều, cuối cùng đành ngồi “phịch” xuống ghế đối diện. Nó “ngơ ngác”:

- Chẳng phải anh nói có ép anh cũng không ăn đó sao? Giờ ngồi xuống làm gì thế?

- Cô biết hết rồi chứ gì, lại còn giả nai.- Vừa nói, hấn vừa xúc cơm.

Nó cười khúc khích. Thì ra trước mặt ba, Nhật Vĩnh chỉ là một con thỏ nhút nhát. Trong bữa cơm, hấn hỏi nó:

- Trước đây cô.....có gặp Hải Long à?

- Uh, sao?- Nó ngẩn ngơ.

- Như thế nào?- Hấn hỏi thận trọng như sợ nó không trả lời.

Cảm thấy chuyện đó cũng chẳng có gì to tát, nó kể hết cho cậu. Nhật Vĩnh buông đũa:

- Hải Long.....cho cậu vào nhà sao?

- Uhm.....có gì mà ngạc nhiên thế?

- À.....không. Bất ngờ một chút thôi.....Uhm.....tôi ăn xong rồi, cô dọn dẹp đi.- Với một vẻ khó hiểu, Vĩnh bước lên lầu.

“Tên chết tiệt, tưởng mình là osin đấy à?”- Nó suýt bẻ gãy chiếc đũa đang cầm trong tay .

.....

“Cậu ấy ột đứa con gái mới quen vào nhà? Ngay cả Tú Quỳnh, Hải Long còn tỏ vẻ khó chịu khi thấy cô bé vào nhà, vậy mà.....Rất cuộc con nhỏ kia là gì đối với cậu ấy nhỉ? Cả hành động hồi sáng nữa, là sao!”- Nhật Vĩnh vò đầu bứt tai vì không thể hiểu nổi thằng bạn của mình.

Tối đến. Khi bộ phim yêu thích kết thúc, nó lên phòng. Không chút phân nản, nó tự động lôi nệm ra, đặt cạnh giường, ngả lưng xuống. Nó nghĩ mình đã nói, dù là lỡ lời cũng phải thực hiện. Nhưng dù sao tên kia cũng thật quá đáng. Sao có thể để một đứa con gái mỏng manh, yếu ớt nằm trên sàn nhà này được chứ. Như đọc được suy nghĩ, Nhật Vĩnh liền hỏi đều:

- Có lạnh lắm không? Lạnh thì lên đây tôi sưởi ấm cho nè.

Nó giận, không đáp, thiếp dần vào giấc ngủ. Lần đầu tiên bị con gái giận, Nhật Vĩnh bỗng thấy nao lòng, đặc biệt cô gái này lại là nó.....

Khoảng 6:00 sáng hôm sau, Nhật Vĩnh nghe tiếng lạch cạch bên dưới, lại không thấy nó đâu, liền thủ sẵn cây chổi.....lông gà trong tay, nhẹ nhàng bước xuống . Khi nhìn thấy cảnh tượng đang xảy ra trong bếp, hấn không khỏi ngạc nhiên. Con bé ương bướng ngày nào giờ đây biến thành một cô vợ cực đảm đang. Trên bàn đã bày ra một nồi cơm, một đĩa cá chiên, một đĩa thịt kho tộ và một đĩa rau cải luộc. Nó đang bưng tô canh chua lại. Thấy hấn, quên mất sự đáng ghét hôm qua, nó cười thật tươi:

- Anh đã dậy rồi à? Mau ăn sáng đi mà đi học nữa. Bữa sáng quan trọng lắm đấy.

Thấy sự đáng yêu còn đọng lại trên đôi môi kia, Nhật Vĩnh bỗng thấy trái tim đập nhanh hơn bình thường. Cậu nghĩ rằng cô bé dễ thương này thật là lạ. Mới hôm qua còn giận cậu, giờ đã nấu cho cậu ăn. Tự dưng Vĩnh vui vui, liền ngồi xuống bàn, vừa ăn vừa đề nghị chờ nó đi học. Nó đồng ý vì nó cũng chẳng muốn bắt đôi chân nhỏ bé phải hoạt động quá sức nữa. Thế là ăn sáng xong, Vĩnh với nó cùng đi học. Một ý nghĩa bỗng lướt qua đầu hấn: ước gì sáng nào cũng như thế này thì thật tuyệt.....

.....

Nó lại trở về học ngôi trường cũ – trường Superidol. Nhật Vĩnh lại học trường Shine cùng anh hai, Hải Long và Tú Anh nên nó xuống xe trước. Trước khi đi, hắn còn dặn cô lúc tan học thì ở yên đó để hắn tới đón. Nó bỗng thấy vui vui trong lòng mà chẳng hiểu nguyên do.....Hít lấy làn không khí trong lành dễ chịu, nó quay người lại, đi lên phòng học 11A. Thấy nó, bao cái miệng bắt đầu xôn xao bàn tán. Không quan tâm, nó ngồi xuống chỗ thân quen mà nó đã rời xa 6 tháng trời. Một cô bạn trong lớp (chẳng để ý đến mọi người nên nó không biết tên ai trong lớp hết) lại hỏi thăm nó vài câu rồi đưa cho nó một....bức thư tình. Nó hỏi gửi cho ai. Cô bạn nói gửi cho anh nó. Nó lại hỏi sao biết anh nó. Cô bạn liền tỏ vẻ rất ngạc nhiên, nói rằng anh nó cực kì nổi tiếng, là thủ lĩnh của 2G cơ mà, ai không biết. Lần đầu nghe về 2G, nó tò mò hỏi. Cô bạn sau vài giây sững sờ, liền liền thoáng kể. Ngày xưa ngày xưa, tại trường THPT Shine – ngôi trường chỉ dành cho những người mai này kế nghiệp cha mẹ, có 4 người rất rất rất rất đẹp trai, phong độ, nổi tiếng là bạn thân từ nhỏ của nhau, đã lập ra một nhóm thống trị học sinh của trường, gần giống như là hội học sinh đó, tên là 2G, nghĩa là vừa giàu vừa giỏi. Thành viên nhóm gồm Nguyễn Quanh Tú Anh, con trai tập đoàn thời trang I.F, đạt giải ba ushu toàn VN, có khả năng ladykiller không ai sánh bằng. Chỉ cần 6, à không, 5,5 phút, cậu đã ột cô em xuống mồ, nổi tiếng với slogan: “Sát người là một tội ác, sát gái là một nghệ thuật”. Người thứ hai là Triệu Quách Nhật Vĩnh, cháu đích tôn của tập đoàn T.B, rất đẹp trai, giàu có, ngang tàn, kiêu ngạo, đứng thứ 2 karate toàn quốc, không sợ bất kì ai (đương nhiên trừ bố mẹ ra, cậu là người con có hiếu mà). Phó thủ lĩnh là Nguyễn Hoàng Hải Long, con trai một của chủ tịch tập đoàn B.L, đương nhiên là rất đẹp trai, phong độ, đoạt giải nhì taewondo cả nước, danh tiếng vang lầy lừng với tính cách nói một đằng làm một nẻo (người VN mà), nóng tính, hơi trẻ con một chút, một chút thôi nhưng lại rất dễ thương. Và thủ lĩnh của nhóm chính là Lê Nguyễn Gia Bảo, con trai đầu của tập đoàn F.L, là anh trai nó, cực kì nổi tiếng về độ đẹp trai, bản tính lạnh lùng, khó gần và đặc biệt là đánh nhau rất giỏi. Thành tích đấu võ hơi bị nổi bật: đứng đầu ushu cả nước, vô địch karate toàn quốc, đoạt giải nhất taewondo toàn VN (qua mặt bạn bè hết), một mình cậu có thể hạ gục những 10 thằng con trai khỏe mạnh có dao kiếm mà không cần vũ khí. Cô bạn vẫn đang còn huyền thuyên tiếp nhưng tai nó đã ù ù như cối xay gió khi nghe tiếng sử của họ, nhất là nghe xong đoạn trích về anh hai, nó đứng tim luôn. Anh nó ghê gớm đến thế, vậy mà khi ở nhà, nó luôn cãi lại, bướng bỉnh, không nghe lời, nó đâu hề biết rằng người anh chừng chạc, manly, tao nhã của nó lại đứng đầu một băng nhóm lừng danh như thế. Tự nhiên nó cảm thấy sợ anh hai, sợ đến run người. Bất chợt một dòng điện xẹt ngang qua tim nó, nhắc nhở sau này không được làm 4 người họ phật lòng hay tức giận một lần nào nữa.....

14. Chương 14

15 phút nữa là vào giờ học. Buồn chán, nó bước ra khu vườn sau trường đi dạo. Thấy chiếc ghế đá quen thuộc tuy đã có một học sinh nữ ngồi nhưng vẫn còn chỗ trống, nó không ngại, bước lại ngồi cùng. Nhìn lướt qua, nó nhận ra đó là Tú Quỳnh. Liếc sang bên cạnh, Tú Quỳnh cũng đã thấy nó. Cô bé không thể không ngạc nhiên, liền hỏi:

- Cô.....làm gì ở đây vậy?
- Tôi học ở trường này.- Ngắn gọn, nó trả lời.
- Trường này? Cô.....học ở đây?
- Trường này là Superidol phải không?
- U~hm....
- Vậy thì đúng là tôi học trường này.
- Sao cô có thể học ở trường này được? Mà nhìn kĩ, tôi thấy cô quen quen.....
- Chúng ta đã gặp nhau ở nhà Hải Long đó thôi.
- Không, ý tôi không phải vậy. Mà là.....cô trông giống một cô bé tôi đã thấy trên báo.....giống.....Hoàng.....A! Hoàng Linh, cô trông rất giống Hoàng Linh.

Nó cười phá lên:

- Ha ha ha, tôi chính là Hoàng Linh, hỏi sao không giống?
- Cô.....là Hoàng Linh?.....Đừng có xạo, làm sao cô có thể là tiểu thư tập đoàn F.L được!
- Có gì là không thể? Tôi chính là Hoàng Linh đấy thôi.- Nó thần nhiên.
- Nhưng....cô tên là Anh Thư cơ mà?
- Well,.....it's a long story.....

Tú Quỳnh hình như đã tin rồi. Cả hai cùng ngược lên bầu trời trong xanh và đắm chìm tâm hồn vào đó. Sau vài phút, chợt Tú Quỳnh hỏi nó anh hai đã có bạn gái chưa. Nó lắc đầu, hỏi lại sao cô lại quan tâm đến chuyện đó. Mặt cô bé thoáng hồng, ngập ngừng giây lát rồi kể hết tâm sự cho nó nghe, mong nó giúp đỡ. Với tấm lòng độ lượng, nó quên luôn chuyện Tú Quỳnh đã chơi xấu nó, vui vẻ đồng ý. Nó thầm nghĩ nếu có được một chị dâu xinh đẹp như cô thì thật là tuyệt. Tiếng trống vang lên, cả hai cùng cười nói vui vẻ bước vào phòng học.....

.....

Tan học. Nó và Tú Quỳnh rảo bước ra về. Ngoài cổng trường, cả đám đứa con gái đang nhao nhao quanh 4 chiếc xe ô tô đậu ngay ngắn bên vỉa hè. Đó là xe của từng thành viên trong 2G. Anh hai vẫy tay chào nó. Nó cũng cười toe đáp lại. Hình như mặt Tú Quỳnh lúc này đã đỏ lên hết rồi. Ra tới nơi, Gia Bảo đã chọn nó:

- Sao? Ở chung với Nhật Vĩnh “vui” lắm phải không?
- Nó đang định cãi lại thì chợt nhớ đến lời của cô bạn trong lớp hồi sáng, liền cười trừ:
- À, vâng.....cũng bình thường thôi ạ.
 - Hả.....? Em.....không đáp lại sao? Nhật Vĩnh, cậu cho nó ăn cái gì thế?- Anh nó hùng hổ quay sang “nạt” hẳn.
 - Tớ.....cũng không biết sao cô em cậu lại trở nên ngoan ngoãn, dịu hiền lạ thường vậy nữa. Nè, cô.....hum nay ăn phải đồ thiêu hả?- Hẳn tròn xoe mắt nhìn nó.
 - Không, tôi, à không, em có ăn phải thứ gì đâu.- Nó cười cười.
- Cả 4 chàng trai há hốc miệng nhìn nó. Hải Long bước vội tới trước mặt nó, lắc lắc:
- Cô điên à? Mau tỉnh lại đi đồ ngốc!!!

Nó thực ra đang ức đến mức muốn quăng từng người một xuống sông Cừu Long luôn cho rồi , nhưng lí trí bắt nó phải trả lời thật, thật, thật dịu dàng:

- Kìa, em có ngủ đâu mà tỉnh? Mấy anh làm sao thế? À, anh hai này, Tú Quỳnh không có ai trở về hết, anh hai đưa bạn ấy về hộ em nha. Các anh đi chơi vui vẻ nhé. Anh Nhật Vĩnh, đừng uống bia rượu nhiều, không tốt cho sức khỏe đâu. Em về nấu cơm đây.

Thế rồi nó cúi người chào họ rồi gọi bác tài đến trở. Đến khi bóng nó đã mờ dần, cả 4 người vẫn đang đứng như trời trồng, dõi theo nó. Gia Bảo không thể hiểu nổi tại sao em mình lại như thế. Tú Anh cho rằng nó đang yêu nên mới như vậy. Con gái khi yêu thường rất hiền dịu (kinh nghiệm lâu năm mà). Nhật Vĩnh lại nghĩ rằng cô bé đang đứng trước mặt anh trai nên cư xử như thế. Còn Hải Long thì không quan tâm tại sao nó lại như vậy, cậu đang bận.....chiều một tia nắng chứa toàn sát khí đến Nhật Vĩnh, sau khi nghe nó khuyên bảo cậu ấy nhẹ nhàng, đầy tình cảm. Khi vẫn không thể hiểu được, Gia Bảo liền rủ cả nhóm về nhà cậu chơi (đương nhiên có cả Tú Quỳnh). Ai nấy đều tán thành, còn Tú Quỳnh chắc phải mừng rơn người ấy chứ. Vừa đến nhà anh nó, Nhật Vĩnh bỗng chần chừ giây lát rồi xin cáo từ. Cả bọn nhao nhao rằng hẳn nhớ vợ. Cậu chỉ cười trừ, không phản bác. Thật ra đúng là cậu muốn ăn trưa cùng nó nên mới xin về đấy chứ. Lời từ chối khiến sự ghen tức của Hải Long này càng một nâng cao.....

.....

Nhật Vĩnh phóng thẳng xe về nhà. Đi vào, thấy nó đang ăn cơm, cậu trách:

- Nè, cô ăn mà không đợi chồng, thế mà được ah?

Nó đang định cãi “chúng ta đã cưới nhau đâu mà vợ với chồng” thì bỗng thấy sờ sờ nắm đấm của cậu ta, liền nhỏ nhẹ:

- Vậy.....anh cũng ngồi xuống ăn đi.

“Rõ ràng con nhỏ này bị gì mà .”- Vĩnh ngồi xuống bàn.

Sau khi bữa ăn kết thúc trong sự dịu ngọt của Hoàng Linh, nó không nói không rằng, tự động bưng bát đĩa đi rửa. Nghĩ nó giận cậu vụ hôm qua nên mới dịu dàng chọc tức cậu như thế, Nhật Vĩnh mở lời:

- Tối.....tối nay,.....tôi.....sẽ ngủ dưới sàn nhà, cô cứ lên giường mà ngủ.

“CHOANG!!!”- cái đĩa nó đang cầm rớt xuống nền nhà:

- Anh.....? Tôi, nhầm, em.....không sao đâu, anh cứ ngủ trên giường đi, sàn nhà cũng đâu lạnh lắm, mà em ngủ trên nệm mà, có chăn dày hoài, không sợ rét đâu.

- Đồ ngốc, tôi bảo ngủ trên giường thì cứ ngủ trên giường, cấm ý kiến. Dọn dẹp sạch sẽ đó.....nhớ...cẩn thận nữa- Vừa nói hắt vừa bước lên lầu.

“CHOANG!!!”, cái bát nó đang cầm rơi xuống....

.....

Tại nhà Gia Bảo. Mr.Lê không có nhà. Cả 4 người ăn cơm thật vui vẻ. Thỉnh thoảng, lấy hết can đảm có trong người, Tú Quỳnh gấp thức ăn bỏ vào bát Gia Bảo. Khuôn mặt cô bé ửng hồng, lí nhí:

- Anh.....ăn đi. Cà rốt rất bổ ắt.

- Trời, đến cả tớ còn chưa được húp miếng nước mắm do con nhỏ rót nữa.....Cậu sướng thiệt đó.

- Thiệt là, làm em gái cậu xấu hổ kìa.....Hải Long, sao không ăn mà cứ vằm miếng thịt cho nát bươm ra vậy?

- Hả, không.....Ăn miếng nhỏ cho dễ tiêu hóa ấy mà.- Long giật mình, ngẩng mặt lên.

.....

Vì anh trai ở lại đến chiều mới về nên Tú Quỳnh xin phép được vào phòng nó nằm nghỉ một lát. Gia Bảo đồng ý. Vừa vào phòng, Tú Quỳnh vội rút điện thoại, xin nó tư vấn. Thiệt tình mà nói thì từ xưa đến giờ nó đã có cuộc tình nào đâu mà tư với chả vấn. Nhưng muốn áp dụng chiến thuật đánh nhanh thắng nhanh nên nó khuyên Tú Quỳnh nói thẳng cho rồi, giấu giếm làm gì. Nghe đầu dây bên kia có vẻ e ngại, nó liền nói anh hai tốt lắm, cứ thẳng thắn mà thổ lộ. Nó đã không biết được vì nó mà Tú Quỳnh sẽ phải đau khổ, tổn thương.....

Buổi tối. 7:30pm.

Vị hôn thê của nó không có nhà, ti vi cũng chẳng có gì đáng xem, sách báo lại đọc hết rồi, nó đành lang thang ngoài đường, thực hiện cái hoạt động mà người ta gọi là “đi dạo”. Lướt ngang qua một sân bóng có ánh đèn mờ ảo với hàng rào bao quanh, nó chợt nghe thấy tiếng đánh nhau. Vốn sẵn bản tính tò mò và có “tinh thần thượng võ”, nó nhẹ nhàng bước vào ngó thử. Kinh ngạc. Sững người. Hoảng sợ. Đó là ba cảm giác mà nó đang dần nếm trải. Sau bức tường kia, một cảnh tượng đáng sợ đập vào mắt nó. Một nhóm khoảng 20 đứa con trai với gậy gộc, cây gỗ, lăm le vũ khí trong tay, có vẻ chuẩn bị xông tới 4 người con trai đứng đối diện. Đó là.....2G. Phải, anh nó, Hải Long, Nhật Vĩnh và Tú Anh, không một tác sát quanh người, chỉ có một ánh mắt khinh bỉ và lạnh lùng đang hiện ngang đứng đó, sẵn sàng tiếp nhận bọn kia. Tên cầm đầu (nó đoán thế) hét lên một tiếng: “Kyaaaaaaaaa!!!” lấy tinh thần rồi cùng đồng bọn xông lên. Chẳng một tiếng động, Hải Long đã hạ đo ván tên đầu tiên lại gần cậu. Với một cú đấm xuất hiện nhanh gọn, Tú Anh “thưởng” cho đứa con trai đang chạy đến một đàn chim bay quanh trên đầu. Thử sẵn một con dao dài trên tay, một thẳng có vết sẹo dài trên mặt rón rén đằng sau, định tặng Nhật Vĩnh một nhát, nào ngờ cậu có “giác quan thứ sáu”, quay lại cho ngay một đập nơi “bộ hạ” khiến hắn không còn đường trở tay. Nó đảo mắt tìm anh hai trong mớ hỗn độn lúc bấy giờ. Kia rồi! Xung quanh Gia bảo là 3 đứa con trai vác gậy

bóng chày và cầm chai thủy tinh bị đập bể. Không đợi chúng động tay động chân, anh hai đập vào bụng tên đằng sau lấy đà, nhảy lên đá ngược cầm tên đứng trước. Cộng thêm cú đâm sang bên trái và quay chân đá đằng sau nhanh như chớp, Gia Bảo xử lí xong 4 tên một lúc. Cả bọn thấy thế liền cầm chặt vũ khí, xông mạnh lên. 4 người phối hợp chặt chẽ với nhau, hạ bọn chúng chỉ trong chớp lát một cách thật trơn tru. 2G khiến bọn chúng máu me bê bết, chỗ nào cũng bầm tím, thâm tái, muốn xin đầu hàng mà không mở miệng nổi. Thấy cảnh tượng đầm máu kia, nó không khỏi kinh hoàng và hoảng sợ. Thì ra anh hai không hoàn hảo như nó nghĩ. Anh cũng có mặt trái, đó là quá tàn nhẫn. Bây giờ nó đã hiểu tại sao anh có thể từ chối Tú Quỳnh một cách thẳng thừng như thế. Nó đang tự hỏi nếu Tú Quỳnh biết sự tàn ác của anh hai thế này, liệu bạn ấy có còn thích anh nữa không thì bị tên cầm đầu may mắn trốn thoát được hồi nãy trông thấy. Hắn nhẹ nhàng ra sau lưng, túm lấy và kẻ dao nơi cổ nó, lôi con bé ra trước mặt của 4 tên ngang tàng kia. Nhìn thấy khuôn mặt của em gái, Gia Bảo sửng sốt:

- Hoàng Linh? Em làm gì ở đây thế?

- Ha ha ha, thì ra là biết nhau à? Tốt quá, trời giúp ta mà!- Hắc cười lớn.

- Mà mà động đến sợi tóc cô ấy thì ngày hôm nay năm sau sẽ là ngày giỗ của mày đó!!- Hải Long không kìm nén được, hét lớn.

- Ha ha ha, tao chẳng cần động vào tóc con bé, động vào eo là đủ “phê” rồi. Giờ mới cảm thấy eo con bé này nhỏ đấy!- Vừa nói, hắn vừa chạm vào hông nó.

Lần đầu bị một thằng đàn ông chạm đến người mình, nó tức điên người, dồn hết sức lực vào cánh tay, vật tên đó từ đằng sau ra đằng trước, khiến hắn ngã cái “oạch”, con dao cắm xuống dựng đứng ngay cạnh cổ, hắn sợ quá, “tè” ra cả quần. Nó nghênh mặt:

- Dám chạm vào đai đen karate hả? Đúng là muốn chết chứ đâu muốn sống!!

Nói rồi nó phũ phũ tay, chuẩn bị đi ra thì...chạm mặt anh nó. Gia Bảo hỏi:

- Tội rồi mà em đi đâu thế hả? Có biết con gái ra ngoài ban đêm rất nguy hiểm không?

Không thể để anh hai cứ tiếp tục gây thương tích cho người khác thế này nữa, nó lấy hết can đảm trong người và bơm thêm một chút dũng khí, nó nói thẳng:

- Anh hai! Sao anh lại đi đánh nhau? Lỡ người ta thù hận rồi báo cảnh sát thì sao? Lúc đó ba cũng đâu có cứu được chứ. Em biết hết về hai gờ hai giếc gì gì đó rồi. Nói thật, em đâu có ngờ anh lại cầm đầu một nhóm nguy hiểm, đáng sợ vậy chứ.

- Sao.....sao em biết?

- Chuyện đó anh không cần biết. Thực ra tại em sợ anh nên mấy bữa em mới ngoan ngoãn dzậy đó. Còn bây giờ, anh mà còn ỷnh nhau nữa là coi như anh không có người em gái này luôn đi.- Nó thật sự không muốn mình có người anh tàn ác như vậy.

- Cái đó.....thôi, cho anh xin lỗi nha. Anh hứa sẽ không đánh nhau nữa, được chưa? Mà em cũng kì ghê, anh đã đánh em bao giờ đâu mà sợ chứ? Cũng tại Hải Long rủ rê đó, anh chỉ là nạn nhân thôi.

- Nè nè, đâu ra cái thằng bạn bán đứng bạn bè thế hả? Tại cậu không từ chối chứ bộ. Dzô dzuyên à nha.

Thế là hai người cãi qua cãi lại, inh ỏi cả sân bóng. Nó phì cười vì sự trẻ con đáng yêu kia, liền nói:

- Thôi, đừng giùm em cái. Về nhà mau đi không ba la đó.

- YES, SIR!

- Cái gì? Ai là sir?

- Í lộn, lady chứ. Anh về đây. Nhật Vĩnh, “chăm sóc” em tớ đằng hoàng đó.

- Thôi, tớ không muốn ngày này năm sau là ngày giỗ của tớ đâu.- Vĩnh liếc Hải Long đùa mà trong lòng như có lửa đốt.

Mặt Long đỏ bừng, vội lên mô tô phóng thẳng cùng với Gia Bảo và Tú Anh. Nhật Vĩnh leo lên xe của cậu, gọi nó:

- Nè, lên đi, cô không về à?

- Á, có chứ. Chờ xíu, tôi tới liền.

Nó chạy vội đến, leo lên xe, không quên nhắc rằng đi chậm chậm thôi không tai nạn đấy. Bỏ ngoài tai lời nó của nó, Nhật Vĩnh cố tình phóng xe thật là nhanh, theo bản năng sinh tồn “tham sống sợ chết” vốn có của con người, tay nó quàng qua ôm chặt lấy Nhật Vĩnh. Vào lúc ấy, hình như có một nụ cười thoáng qua trên môi cậu.....

15. Chương 15

Thấm thoát đã một tháng trôi qua với bao kỉ niệm vui buồn đáng nhớ của tụi nó. Chiều nay, khi nó đang đọc sách ở nhà cùng Nhật Vĩnh thì có chuông điện thoại reo. Đó là cuộc gọi từ một chị giúp việc chuyên dọn dẹp phòng nó. Hoàng Linh nhắc máy nghe thì một giọng nói hốt hoảng vang lên đầu dây bên kia:

- Tiểu.....tiểu thư. Bức ảnh bà.....bà chủ.....biến mất rồi ạ.

Nó sững sốt:

- CÁI GÌ? CHỊ NÓI BỨC ẢNH MẸ TÔI MẤT RỒI Ừ? RỐT CUỘC LÀ SAO?

- Thưa, hôm nay tôi vào phòng tiểu thư quét dọn như thường lệ thì nhìn lên bàn không thấy bức ảnh đâu nữa ạ. Mọi hôm nó vẫn ở đó mà.

- Chết tiệt, tôi biết rồi, tôi sẽ về nhà ngay.

Cúp máy, nó quơ vội chiếc áo khoác rồi chạy xuống dưới lầu. Thấy nó vội vã như thế, Nhật Vĩnh có linh cảm không hay, liền gọi cho bạn cậu rồi đuổi theo. Tại nhà nó:

- TIỂU THU ĐÃ VỀ!!!- Các chị giúp việc chào nó.

Nó không để ý, chạy nhanh lên phòng. Trong phòng, đồ đạc vẫn còn y nguyên, không xê dịch một mm nào cả, chỉ duy nhất một điểm thay đổi. Đó là bức ảnh của người mẹ kính mến luôn được nó đặt ngay ngắn trên bàn đã mất tích. Sắc mặt nó ngày càng tái mét vì tức giận. Nó không có kí ức nào về mẹ nó cả, tấm ảnh ấy là quà sinh nhật lúc 5 tuổi do ba nó tặng, nhằm xoa dịu phần nào nỗi đau to lớn của nó. Đảo mắt nhìn xung quanh, lục tìm mọi ngõ ngách, nó vẫn không tìm thấy. Huy động hết người làm trong nhà, người tìm lầu trên, người tìm lầu dưới. Sau một tiếng đồng hồ, tất cả vẫn không thấy tấm hơi tấm ảnh đâu hết. Lúc đó, anh hai và 2G đến. Thấy nó mồ hôi mồ kê nhễ nhại, khuôn mặt thì biến sắc, Gia Bảo không dám đứng đến nó, bởi khi tức giận thì nó cực kì đáng sợ, y như trái bom nổ chậm chậm chậm chậm vậy, liền hỏi chuyện một chị giúp việc. Nghe kể, anh nó cũng giận dữ, không ngờ có kẻ dám chạm đến bức ảnh duy nhất của mẹ anh (tại bà Ngọc không thích chụp ảnh). Vừa lúc đó, thấy huyền náo, Mrs.Maria bước xuống lầu, ngạc nhiên khi thấy nó, liền hỏi:

- Hoàng Linh, con về làm gì thế?

- Nhà tôi, tôi không có quyền về sao?.- Chợt nghĩ ra điều gì đó, nó quay sang:

- Mọi người đã tìm trong phòng bà ta chưa vậy?

Các chị giúp việc nhìn nhau rồi đồng thanh:

- CHÚNG TÔI KHÔNG DÁM, THƯA TIỂU THU!

- Vớ vẩn, có gì mà không dám. Tôi đã cho phép, ai dám cản? - Nói rồi nó bước thẳng lên phòng bà Maria.

- Ô, Linh, con làm gì thế? Sao lại vào phòng mẹ vô cớ thế hả? - Bà ta đuổi theo.

Đến trước cửa phòng, nó xô cái “Rầm!”, thăm nghĩ có lẽ bà ta là thủ phạm. Nhưng lục tung cái phòng chói lóa kia lên, nó vẫn không tìm thấy bức ảnh, ngoài một đồng trang sức bằng vàng. Thấy nó không thu lượm được gì, Maria cười đều:

- Sao? Con có tìm thấy kim cương trong này không? Mẹ đoán hình như có ai nợ mẹ lời xin lỗi đại loại vì nghi ngờ người tốt vô cớ hay vì xông vào phòng người khác mà không xin phép đó ha?

Nó sầm mặt lại:

- Bà còn nói thêm câu nữa là tôi cho bà sống đỡ chết đỡ đó!

Rồi nó xuống phòng khách, ngồi lên ghế suy nghĩ. Anh nó liền bảo:

- Hay trộm lên vào nhà lấy rồi?

- Vớ vẩn, nhà cậu an ninh chặt chẽ như thế, tấm ảnh lại không đáng tiền, ai lấy chứ?- Tú Anh phản bác.

- Ai nói không có giá trị, bức ảnh đó được đặt trong một cái khung bằng vàng nguyên chất đó. Giá trị phải đến 4 tỉ chứ chẳng chơi đâu!- Gia Bảo dăm chiêu.

- Cái.....cái gì? 4 tỉ? Trời đất, nhà giàu có khác. Vậy chắc trộm nó không sợ chết, lên được vào nhà rồi lấy đi rồi.- Nhật Vĩnh kinh ngạc.

-Không.....nhất định Maria là thủ phạm.- Nó quả quyết.

- Em dựa vào đâu mà chắc chắn thế? Mấy ông vệ sĩ nói là từ tối qua đến giờ đâu có ai ra khỏi nhà đâu, mà em đã tìm kĩ mọi góc ngách trong phòng bà ta rồi còn gì.

- Nhưng.....em vẫn có cảm giác là Maria là người lấy trộm. Giác quan thứ sáu mách bảo em thế đấy!

- Vậy thì 100, à không, 200% vụ này do trộm gây ra rồi. Mỗi lần em bảo có giác quan thứ sáu là kết quả lại chẳng hoàn toàn ngược lại đấy thôi. Này nhé, nhớ hồi em mới 7 tuổi không? Em bảo rõ ràng cô giáo là người ngoài hành tinh, giác quan thứ sáu nói với em thế. Hỏi thẳng mới vỡ lẽ rằng cô cầm bộ não người giả ở phòng sinh học, em lại tưởng thật, nói cô ăn cắp não của con người để về hành tinh nghiên cứu. Rồi còn lần em học lớp 9 nữa, em bảo một thằng bạn cùng lớp thích em, cũng lại do giác quan thứ sáu nói thế. Kết quả là thằng nhóc thích cô bạn của em, nên mới nói chuyện nhiều với em để em nói tốt về nó. Nói chung là còn hàng tá chuyện khác nữa mà anh không thể liệt kê hết ra được. Vụ này anh nghĩ tại em ghét Maria nên “giác quan thứ sáu” mới mách bảo em thế thôi.- Anh nó lắc đầu.

Nó vẫn mặt dày cãi lại:

- Nhưng lần này khác. Maria là thủ phạm lấy cắp bức ảnh của mẹ mà. Em chắc chắn 300% luôn. Đợi đấy, em sẽ chứng minh cho anh coi.

Rồi nó leo lên phòng, đóng cửa lại suy ngẫm. Gia Bảo thở dài, tự hỏi không biết ảnh người mẹ thân yêu của anh giờ đang ở chốn nào.....

VẬY CHÍNH XÁC AI LÀ THỦ PHẠM? MỘT TÊN TRỘM VÔ DANH HAY LÀ MRS.MARIA

Buổi tối, trong bữa ăn, nó kể chuyện cho Mr.Lê rồi sẵn tiện xin ở lại vài ngày luôn. Nghe xong, khuôn mặt ông tím đỏ vì tức giận, ba nó đập tay xuống bàn:

- **THẬT TỐ GAN, TA MÀ BIẾT AI LẤY TRỘM, KỂ ĐÓ SẼ SỐNG KHÔNG YÊN ĐÂU!!!**

Lúc ấy, tay của bà Maria hình như hơi run khiến nó càng chắc chắn về dự đoán của mình. Khi bữa ăn kết thúc, ba nó và Maria ra ngoài phòng khách xem ti vi, còn nó thì về phòng. Đang bước lên cầu thang, nó chợt bất ngờ đứng lại, quay ngoắt ra đằng sau theo dõi nhất cử nhất động của Maria. Cảm thấy có ai đang nhìn mình, bất giác Mrs.Maria ngược mặt lên. Nó liền để hai ngón tay hình chữ V chỉ lên mắt mình rồi chỉ về phía bà ta, cử động miệng: "I'm watching you!" rồi bước thẳng lên phòng. Mấy hôm sau vẫn chẳng có động tĩnh gì cả cho đến buổi sáng ngày thứ 6 (cái này là số đếm chứ không phải thứ sáu trong tuần đâu nha), nó đi ngang qua phòng của Maria thì chợt nghe thấy tiếng của bà ta nói với người giúp việc riêng rõ mồn một: "Thật may con bé không tìm thấy bức ảnh. Cũng phải thôi, chúng ta giấu kĩ thế mà, làm sao tìm được. Ha ha ha ha.....". Quá tức giận, nó đập cánh cửa một phát, quát lớn:

- MAU TRẢ BỨC ẢNH CHO TÔI! TÔI ĐÃ NGHE THẤY HẾT RỒI!!!

Nào ngờ mặt bà ta chỉ hơi biến sắc rồi trở nên hồng hào trở lại, nhếch môi cười:

- Thế thì sao? Con có chứng cứ là mẹ đã lấy không? Nền nhớ, đến tận bây giờ con vẫn chưa tìm được bức ảnh, làm sao chứng minh mẹ là thủ phạm được? Chẳng lẽ chỉ với một lời nói vu vơ của mẹ, con có thể kết tội mẹ được sao?

Tuy đang rất bức mình nhưng nó phải công nhận bà ta nói đúng. Không có chứng cứ thì làm sao pháp luật chấp nhận lời tố cáo của mình? Nhất định phải tìm ra được tấm ảnh của mẹ đã. Mấy bác vệ sĩ đáng tin đã làm việc ở đây phải trên 6 năm khẳng định rằng từ hôm đó đến nay không có ai bước ra ngoài nửa bước ngoại trừ ngài chủ tịch và thiếu gia. Mà nó đã tìm khắp nơi trong ngôi nhà rồi. Vậy chắc chắn bức ảnh đó đang ở đâu đây, ngay chính căn phòng này thôi. Nó liền bước tới, ngồi lên giường của bà ta rất tự nhiên, đảo mắt khắp nơi. Mrs.Maria có vẻ rất tự tin về chỗ giấu của mình, thản nhiên nhìn nó tìm kiếm mà quên rằng chỉ số IQ của nó cao đến 190.....Sau khi nắm bắt được căn phòng bà ta, nó chợt nhận ra một điều rất lạ. Đó là chậu hoa phong lan được treo bên cửa sổ trông có vẻ hơi ỉu rù. Gần một tuần trước, khi vào phòng Maria kiểm tra lần đầu tiên, nó còn nhớ chậu hoa vẫn rất tươi tốt. Một điều gì đó chợt lướt qua trong đầu nó tựa như làn sương mỏng manh mờ ảo xuất hiện vào buổi sáng. Nó liền chạy đi lấy cái bay rồi tiến gần đến chậu hoa. Mrs.Maria bỗng tái mét, lại cản trở nó:

- Con làm gì thế? Chậu.....chậu hoa đó quý lắm đấy, con đừng làm bậy!

Càng ngăn cản, nó càng muốn làm tới. Một lớp, rồi hai, ba lớp đất mỏng được đào lên. Khi chiếc bay tiến đến gần đáy chậu, chợt nó chạm vào cái gì đó cứng cứng. Nhẹ nhàng dùng tay bóc lớp đất xung quanh ra, nó thấy một điểm vàng lóe lên trong ánh nắng mặt trời. Đó chính là cái khung bằng vàng vẫn đang che chở cho tấm ảnh mẹ nó trông thật hiền hậu. Vừa mừng vừa tức, nó liếc bà ta:

- Sao? Thế này đủ làm hài lòng bà rồi chứ?

- Ô? Bức ảnh đó.....mẹ mới chỉ thấy lần đầu thôi. Có lẽ có người muốn hại mẹ đó. Mẹ thật sự không biết về tấm ảnh đó mà.- Maria “ngơ ngác” nhìn nó thật ngây thơ.

- Chắc vậy đó ha. Chắc tại bà ác độc quá nên có người muốn hại bà đó. Nhưng dù sao chuyện này cũng dễ giải quyết thôi. Trên mặt kính vẫn thấy dấu vân tay mờ mờ này, chỉ cần đem cho cảnh sát đối chiếu là xong hết. Để xem nào, tội trộm đồ của người khác phạt như thế nào ấy nhỉ? À, đúng rồi

Nói rồi nó cầm bức ảnh đi ra. Chợt sau vài giây suy nghĩ, Maria vội chặn nó lại, nức nở nước mắt cá sấu:

-Là.....là mẹ, mẹ đã lấy. Thực ra tại hôm bữa vào phòng con, mẹ thấy bức ảnh nên cảm thấy ganh tị nên mới trộm thôi. Cho mẹ xin lỗi, làm ơn đừng nói với cảnh sát, nhất là với ba con. Con bảo mẹ làm gì, mẹ cũng làm mà.

-Hừ, dù sao thì cũng đã thấy bức ảnh. Tôi tha cho bà chuyện lấy cắp. Nhưng.....bà phải dọn đồ đạc ra khỏi nhà tôi NGAY LẬP TỨC.

- Sao? Ngay bây giờ ư? Ra khỏi nhà thì mẹ biết lấy gì sống chứ? Làm ơn.....hức.....đừng đuổi mẹ đi mà, mẹ hứa.....hức.....sẽ không làm gì sai trái, tổn thất đến con nữa đâu, làm ơn đừng đuổi mẹ,.....hức.....đừng đuổi mẹ.....hức.....- Bà ta vẫn nức nở, quỳ xuống van xin nó.

- Không, tôi không muốn bà sống trong căn nhà đẹp để mẹ tôi đã từng sống này. Làm ơn đi ngay cho, đồ đạc của bà tôi sẽ cho người sắp xếp. 10 phút sau, đừng để tôi thấy mặt bà trong căn nhà này nữa, tôi và cả mẹ tôi cũng sẽ không thích đâu.- Nó vẫn quả quyết rồi bước về phòng, để lại Mrs.Maria đang khóc lóc rất thảm thiết.....

Ở trên phòng, nó đắm chiêu nhìn ra cửa sổ. Thấy Maria lẻn thềm ra đi, nó thầm nghĩ: “Tạm biệt.....Và.....KHÔNG HẸN GẶP LẠI NHÁ!” rồi quơ đại một cuốn sách trên bàn tung lên cao, hét lớn: “CUỐI CÙNG CŨNG ĐUỔI ĐƯỢC BÀ TA RỒI! HURA!!! HURA!!! HOÀNG LINH VẠN TUẾ, HURAY!! HURAY!!!”, cười thật mãn nguyện mà không biết rằng, đứng ở ngoài cổng, Maria đang chiếu một ánh mắt chứa đầy căm thù đến căn phòng của nó, lẩm bẩm: “ Nhất định tao sẽ làm ày sống dở chết dở, mãi mãi sống trong đau khổ. Hãy đợi đấy!”.....

.....

Tối đó, nó kể ọi người chiến công của mình. Anh nó hơi xấu hổ vì đã nghi ngờ suy đoán của nó nhưng rồi cũng rất vui khi bà ta sẽ không sống trong ngôi nhà mà mẹ anh rất yêu mến này nữa. Còn Mr.Lê thì phải suy nghĩ một chút, dù sao trên danh nghĩa Maria cũng là vợ ông, làm thế chẳng phải rất tàn nhẫn sao, nhưng khuôn mặt phúc hậu của bà Lan chợt lướt qua rồi đọng lại trong đầu ông khiến Mr.Lê không còn lo nghĩ gì thêm được nữa. Bởi lẽ lúc này, ông chỉ có ý nghĩ duy nhất là làm sao có thể “tiến triển” với bà ấy một cách nhanh chóng. Như đọc được suy nghĩ của ba mình, nó liền đề xuất:

- Ba này, ba làm việc mệt nhọc như thế, sao không mời Mrs.Lan đi dạo quanh công viên để giảm stress?
 - Uhm.....con nói cũng đúng. Nhưng sợ bà ấy không muốn đi với ba thôi.
 - Thì.....ba cứ lấy chức chủ tịch mà bắt bác Lan đi cho con. Mà con nghĩ bác ấy sẽ không từ chối đâu. Ba cứ gọi điện đi, còn lại con sẽ “lo liệu” hết.- Nó nháy mắt với ba nó.
- Ba nó mỉm cười, liền rút điện thoại đi ra ngoài vườn gọi điện (sao phải lén lút vậy ta!?). Anh nó liền hỏi:
- Ủa? Em và ba đang có âm mưu gì thế hả?
 - Hi hi, em đang tác hợp ba với mẹ Ly đó mà!
 - Mẹ của Ly? Em đã gặp bà ấy chưa mà muốn tác hợp?
 - Anh khỏi lo đi. Em đã chắc là không sai vào đâu được. He he, tối nay sẽ có chuyện lãng mạn xảy ra ở công viên đây.- Nó vừa xoa xoa tay vào nhau vừa cười thật nham hiểm .

.....

Khoảng 8:00pm. Tại một chiếc ghế đá, Mr.Lê và Mrs.Lan đang im lặng ngồi ngắm sao trời. Tuy mắt hướng lên bầu trời lấp lánh kia nhưng lòng cả hai lại đang hướng về nhau. Là đàn ông thì cần phải chủ động, thế là ông Lê lén lút “vô tình” đặt bàn tay trái của mình lên bàn tay phải của bà Lan. Chưa kịp phản ứng lại, bỗng “Bụp.....Chú.....Chú... ..Đoàng.....Đoàng.....C hứ.....”. Những chùm pháo hoa nhiều màu sắc do nó bố trí được bắn lên khiến bầu trời sáng rực rỡ. Trong giây phút lãng mạn đó, ông Lê nhân cơ hội, quàng tay qua “ôm eo” bà Lan làm bà kêu lên: “ Chủ tịch....!”. Mr.Lê liền ghé miệng sát vào tai Mrs.Lan, thì thầm: “Đừng gọi là chủ tịch, hai tiếng “ông xã” nghe hay hơn nhiều!”. Và.....đúng lúc pháo hoa được bắn lên trời tạo thành dòng chữ ngọt ngào: “I LOVE YOU!” thì một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên thật dịu dàng: “Vâng.....ông xã!!”...

16. Chương 16

Sáng hôm sau, tâm trạng nó rất vui vì đã mai mối thành công cho ba nó và mẹ Ly, nó liền gọi điện cho Tú Quỳnh, Ly và bảo anh nó cùng Nhật Vĩnh, Hải Long, Tú Anh cùng đi picnic tại biệt thự của Mr.Lê. Cả sáng hôm đó, cả nhóm chơi rất vui vẻ. Đến trưa, nó cùng hai cô gái còn lại chuẩn bị bữa trưa. Các cậu con trai thì dọn dẹp bàn ghế, chọn chỗ râm mát để ngồi. Dọn thức ăn ra bàn, nó giới thiệu luôn:

- Món súp hải sản và thịt bò xào xu hào này là của em nè. Gà quay Bắc Kinh, cá trê kho tộ và món canh cải xanh đắng kia là của Ly. Còn thịt kho tàu ở trước mặt anh Tú Anh là của Tú Quỳnh làm đó.
- Tú Anh vội đẩy đĩa thịt sang cho Hải Long. Hải Long lại đẩy sang cho Nhật Vĩnh (cả hai đều có “điểm phúc” thưởng thức tài nghệ của Tú Quỳnh rồi mà). Nó thấy lạ, hỏi:
- Các anh sao thế? Sao cứ nhường nhau món của Quỳnh thế?
 - Đơn giản và dễ hiểu. Tụi anh không muốn chết.
 - Nè nè, anh nói vậy là sao? Món của em ăn vào là cơ thể nó lằng lằng và mát lạnh chứ chết chóc nỗi gì?- Tú Quỳnh lườm Tú Anh.
 - Ồ, lằng lằng vì được lên thiên đường, mát lạnh vì được nằm trong nhà xác đó mà.- Hải Long lắc đầu.
 - Ủa, em có thấy món thịt kho tàu này có vấn đề gì đâu?- Nó ngơ ngác.

- Vậy anh hỏi em vài câu nhé. Thịt này là thịt heo đúng không?
 - Vâng.
 - Thịt heo khi kho chín có màu nâu nâu đúng không?
 - Vâng.
 - Vậy thịt trong đĩa này có màu gì?
 -uhm.....Màu hơi đỏ đỏ.
 - Vậy.....?
 - Ý anh là thịt chưa chín hả? Không dám đâu, bạn ấy nấu trong nửa tiếng lận, không cháy là phước đức rồi đó.
 - Vậy trường hợp thứ hai là.....?
- Nó ngẫm nghĩ, chợt quay sang hỏi Ly một cách thật nghi ngờ:
- Ly! Cậu nêm những gì vào đây vậy?
 - Uhm.....thì nước mắm, mì chính, muối và.....à, một “tí” ớt nữa.
 - Một tí ở đây là bao nhiêu?
 -Lúc đầu tớ chỉ định bỏ một thìa thôi, nhưng....chẳng may.....tớ lỡ tay, nguyên hũ ớt rơi vào trong hết luôn. Nhưng mà chắc không cay lắm đâu.- Ly cười.
 - What the.....? Một hũ ớt to bằng chai nước khoáng ấy đổ hết vào đây rồi mà cậu bảo không sao á? Ăn vô khéo người bốc hỏa, tai phì ra khói, miệng thét ra lửa quá!- Nó sững sốt.
- Chợt nghĩ ra điều gì, nó cầm đĩa thịt bỏ ngay trước mặt anh hai, kèm theo nụ cười thật tươi:
- Anh hai! Anh thích ăn cay lắm mà, ăn thử món này đi.
 - Cái gì.....em bảo anh ăn.....- Anh nó chưa dứt câu thì thấy nó vươn vai, bẻ tay:
 - Tự dưng thấy ngứa tay thế nào ấy nhỉ?
- Gia Bảo đang định nói thêm câu nữa thì bất gặp ánh mắt của Tú Quỳnh trông buồn buồn. Cô buồn không phải vì anh hai và Hải Long chê món của cô, mà vì đến cả người cô yêu - Gia Bảo cũng không thích món của cô. Anh nó chợt thấy chạnh lòng mà không hiểu lí do, liền gấp một miếng thịt lên bỏ vào miệng, nhai nhai rồi phán:
- Đâu có cay lắm đâu mà ai cũng chê hết dzậy? Chỉ hơi the the thôi mà.
 - CÁI GÌ? CHỈ HƠI THE THE THÔI SAO?- Tú Anh và Hải Long đồng thanh.
 - Uhm.....ngon mà.
 - Cậu không phải là người, là quái thú, là tên không có vị giác.- Tú Anh lẩm bẩm.
- Anh nó cười. Vẫn nụ cười tỏa ánh nắng mặt trời sưởi ấm cho trái tim Tú Quỳnh. Cô bé cũng cười, nụ cười hạnh phúc khiến những tế bào thần kinh Gia Bảo như đang nhảy múa vì vui mừng.....Hết bữa ăn, Tú Quỳnh và Ly vào rửa bát, còn nó thì dọn dẹp bàn ăn. Thấy bóng Tú Quỳnh vừa biến mất, Gia Bảo chạy một mạch vào phòng khách, xách ca nước lên tu lấy tu để. Đứng ngoài cửa, nó hỏi nhỏ:
- Anh.....thích Tú Quỳnh à?
- Câu hỏi của em gái khiến Gia Bảo suýt sặc nước ra sông mũi. Đặt ca nước xuống, ngẫm nghĩ một lát, anh nó trả lời:
- Không biết. Có lẽ vậy.....
 - Vì sao?

-Cái này không biết thật.
- Vì em gái tớ đẹp à?- Tú Anh bước vào.
- Chỉ những kẻ ngốc như cậu mới nói thế!
- Vậy.....vì sự trong sáng của nó à?
-Chỉ những kẻ ngốc như tớ mới nói thế.- Anh nó mỉm cười.
- Ha ha ha, hay quá! Vậy từ nay tớ được gọi cậu là em rồi.
- Ai cho phép?
- Pháp luật cho phép.

Anh nó phì cười. Nhưng vui chưa dứt thì buồn đã tới. Vừa lúc đó, chuông điện thoại của Tú Anh reo: “Cậu chủ.....cậu mau về ngay đi. Bà chủ.....bà chủ nguy kịch lắm.....Cậu và cô chủ mau đến bệnh viện Y đi!”. Sững sờ, Tú Anh vội vào kéo em gái đến bệnh viện ngay lập tức. Thấy khuôn mặt biến sắc của bạn, Gia Bảo cùng mọi người vội đuổi theo.....

 Tại bệnh viện Y:

Mọi người đang chờ ngoài phòng phẫu thuật. Ai cũng lộ rõ vẻ buồn rầu, lo lắng. Tú Anh đứng chờ ngoài cửa mà lòng đang rối bời. Tú Quỳnh thì thần thờ ngồi xuống ghế, ánh mắt xa xăm nhìn vào cửa phòng. Nó thầm cầu nguyện thượng đế. 1 tiếng.....2 tiếng.....trôi qua, vẫn không động tĩnh. 15 phút sau, bác sĩ phẫu thuật đi ra. Gỡ bỏ chiếc khẩu trang trắng, ông cúi mặt, gửi lời xin lỗi mà ông ít khi phải thốt ra đến tui nó. Với một tâm trạng hoảng loạn, Tú Quỳnh không tin được mẹ mình đã ra đi, cô bé òa khóc. Thấy vậy, lòng Gia Bảo rất đau. Cậu ôm chầm lấy Tú Quỳnh, an ủi. Cô bé khóc to hơn, nức nở hơn trong vòng tay của Gia Bảo.....

Nhưng thật may sau cơn mưa trời lại sáng. Được sự động viên, an ủi của nó, Ly và nhất là từ Gia Bảo, Tú Quỳnh dần yêu đời trở lại.....Khoảng nửa tháng sau, lễ đính hôn giữa Mr.Lê và Mrs.Lan được tổ chức thật linh đình (hai người cũng quen nhau được hơn 20 năm rồi còn gì). Sau buổi lễ, cô dâu tung bó hoa lên trời. Chẳng hiểu may rủi thế nào, bó hoa lại rơi trúng tay Tú Quỳnh. Khuôn mặt cô bé và Gia Bảo thoáng ửng hồng. Họ biết có ai đó đang lăm lét nhìn mình...

Một tuần nữa trôi qua trong sự hạnh phúc, bình yên của những người thân bên cạnh nó cho đến tối nay.....Nhật Vĩnh đang tắm. Buồn chán, nó ra ngoài đi dạo. Đi được một đoạn, nó chợt cảm thấy có ai đang theo dõi mình, liền quay lại. Bỗng có một bóng đen đứng ở trong hẻm chạy ra bịt miệng nó bằng thuốc mê rồi lôi vào một chiếc xe ô tô. Khi con mắt đang dần khép lại bởi sự tác động của thuốc, hình như nó nhận ra người đàn bà ngồi trong xe. Đó là Maria.....

- THIẾU GIA.....THIẾU GIA.....CÓ CHUYỆN LỚN RỒI, TIỂU THƯ.....CÔ HOÀNG LINH.....BỊ BẮT CỐC RỒI.....!!!!- Tiếng chị giúp việc hắt hải chạy từ bên ngoài vào.
- Chị bình tĩnh lại đi! Sao chị biết em tôi bị bắt cóc?- Gia Bảo cũng hốt hoảng.
- Dạ.....có người đưa tôi cái này.

Vừa nói chị giúp việc vừa đưa ra một bức thư và.....chiếc dây chuyền bằng bạc nó luôn đeo. “Con bé Hoàng Linh đang ở trong tay chúng tao. Khi mày nhận được bức thư này, có lẽ áo con bé đang bị bứt cúc đấy! Mà cũng đừng trách tui tao. Có người sai tui tao làm việc này, bức thư này cũng là do người đó kêu viết. Tại tui tao cần tiền quá thôi. Để hút chích ấy mà. À, hay là tao cho con bé xinh xinh này một mũi kim nhĩ? Ha ha ha ha.....”. Đó là nội dung của bức thư. Gia Bảo nghiêng rằng, xé vụn tờ giấy, gọi điện cho bạn anh và cho tất cả mọi người đi tìm. Bảo không nói với ba và dì, sợ làm hai người kinh động. Khi nhận được điện thoại, cả Hải Long và Nhật Vĩnh đều đứng người. Cả hai rất sợ cô bé ấy xảy ra chuyện gì. Nhảy lên chiếc xe mô tô phân khối lớn, Hải Long và Nhật Vĩnh vội vàng đi tìm khắp những nơi mà bọn côn đồ thường hay lui lại. Cả chục phút sau, vẫn chẳng thấy tăm hơi cô bé đâu, mồ hôi trên trán Nhật Vĩnh nhễ nhại. Mặc dù gió rất mạnh nhưng chẳng thể xoa dịu cái lửa đang bùng cháy trong lòng cậu. Trong lúc ấy, tại một căn

phòng trọ cực kì tồi tàn, Maria cũng đứng ngồi không yên. Khuôn mặt lúc nhí nhảnh lúc lạnh lùng của Hoàng Linh cứ quanh quẩn trong đầu bà. Cái tốt trong con người ấy chợt xuất hiện mạnh mẽ, lấn át đi suy nghĩ ích kỉ, độc ác kia. Vội bấm số cho Hải Long, Maria vừa khóc vừa giải thích tất cả và không quên nói địa chỉ của tội nghiệp ngập cho cậu. Gác máy, Maria ngồi sụp xuống, cảm giác tội lỗi, lo sợ cứ dâng lên trong người bà ta, Maria thầm nguyện rửa sự ác độc trong con người mình. Bà ấy lại khóc, cầu mong nước mắt sẽ cuốn đi tất cả.....Phóng xe như bay tới đó, lòng Hải Long không khi nào không cầu nguyện cho người con gái cậu yêu. Tới nơi, cậu xông thẳng xe mô tô vào trong khiến cánh cửa đổ sập. Thật may mắn, bọn khốn vẫn chưa kịp làm gì Hoàng Linh. Chúng đợi cô bé tỉnh lại rồi mới hành động. Âm thanh đầu tiên Hải Long nghe khi đáp chân xuống đất là tiếng la hét của nó: “Buông ra!! Các người làm cái quái gì thế hả!??? Đừng chạm vào người tôi!!!! Thả ra!!!!!!”. Tức giận, Long chạy thẳng tới, tung một cú đá cho tên đang cởi áo nó. Cả bọn, khoảng 5,6 đứa gì đấy, vội đứng dậy, bao vây cậu. Nhưng bọn tép riu này thì có là vấn đề gì? Chỉ trong 2 phút, cậu đã cho chúng máu me bê bết, thâm tím mặt mày. Sau khi gọi cảnh sát và xe ô tô, Hải Long bế luôn nó lên, bước ra ngoài xe, đưa về nhà cậu. Tự dưng nước mắt lăn dài bên má nó. Nó khóc không phải vì sợ, cũng không phải vì mất danh dự, càng không phải vì bị cởi áo. Nó khóc vì lòng nó đau, đau như cắt. Thấy người đang bế mình không phải là người mình đợi chờ, không phải là vị hôn thê lạnh lùng nhưng chu đáo của nó, thế là nó khóc. Nó biết mình ích kỉ nhưng nó không ngăn được dòng nước mắt cổ trào ra từ khóe mi nó. Đau lòng, nó ôm chặt lấy cổ Hải Long, òa khóc. Mỗi giọt nước mắt của nó thấm vào áo Hải Long, cậu lại có cảm giác ruột mình bị cắt thêm một khúc nữa. Đặt nó vào trong xe, nó vẫn khóc. Không muốn nghe tiếng nó buồn như thế, Long quát lớn:

- CÔ CÓ THÔI NGAY KHÔNG?

Giật mình, nó mím môi, nước mắt vẫn rơi nhưng nó chỉ dám thút thít. Hối hận, đau lòng, Hải Long ôm chầm nó vào lòng, rồi rít:

- Xin...xin lỗi. Anh xin lỗi.....Em cứ khóc đi, anh không lớn tiếng nữa.....Khóc đi, em khóc đi.....

Biết rằng giọng nói ân cần kia chẳng phải của Nhật Vĩnh, nó lại bật khóc. Cứ thế, nó nức nở, thổn thức trong vòng tay ấm áp, an toàn của Hải Long rồi thiếp đi vì quá mệt.....Nhìn cô bé non nớt, đáng yêu ngủ ngoan trong lòng mình, Long bắt giác mỉm cười hạnh phúc.....

Về đến nhà, đặt nó lên giường, cậu chưa vội gọi điện cho Gia Bảo. Nó ngủ nhưng nước mắt vẫn rơi và đọng lại bên mi mắt. Thấm giọt nước mắt trong suốt như pha lê của người con gái dễ thương đang nằm trên giường mình, Hải Long cúi xuống, thầm thì:

- Anh.....thích em. Rất nhiều.....

Đúng lúc đó.....

17. Chương 17

Đúng lúc đó, phải, đúng lúc Hải Long thầm thì điều ngọt ngào bên tai nó, nó lại lẩm bẩm nói mơ:

- Nhật Vĩnh.....Nhật.....Vĩnh.....

Lời nói vô tình của nó đã làm tan nát cõi lòng Hải Long. Nghe nó gọi tên đứa bạn thân của mình, Hải Long sững sờ, ngạc nhiên và.....đau khổ. Trong mơ cậu cũng không thể nghĩ rằng nó lại thích Nhật Vĩnh – một con người lạnh lùng và kiêu ngạo. Cậu càng không thể nghĩ rằng người gặp nó trước, người ân cần với nó nhất, là cậu, lại không hề có dấu ấn nào trong trái tim nó. Nhìn cô bé đáng yêu vừa từ chối cậu một cách tuy gián tiếp mà nhẫn tâm kia, Hải Long bắt giác nhếch môi cười. Cười trong đau khổ.....Cười trong tủi nhục.....Cười vì mất nó.....Sau nửa tiếng suy ngẫm, mà đối với cậu như nửa thế kỉ, Hải Long rút điện thoại, gọi cho Nhật Vĩnh.....Cúp máy, Nhật Vĩnh như con cá mắc cạn vừa được thả xuống nước trở lại, tức tốc đến nhà Hải Long. Đến nơi, cậu đã bị đôi mắt ganh tức giữ mình lại:

- Cậu thích Hoàng Linh?

Đứng hình vì câu hỏi đó, Nhật Vĩnh không trả lời. Cậu biết mình thích cô bé rất nhiều, nhưng lại chẳng dám nói ra với Hải Long. Bằng sự nhạy cảm của mình, Vĩnh biết Long cũng thích cô bé. Sự im lặng khiến Hải Long rất bức mình. Cậu nói mà như hét:

- CẬU CÓ THÍCH HOÀNG LINH KHÔNG?

Có hay không? Nói thật ư? Hay dối lòng mình? Đầu óc Nhật Vĩnh rối bời. Cậu không thể kiểm soát trí óc mình được nữa. Thần kinh tê liệt, cái miệng của cậu chọt thốt lên mà không có sự điều khiển nào:

- Có. Tớ thích cô bé.

Bất chợt Hải Long cười lớn khiến Nhật Vĩnh ngơ ngác. Rồi chỉ trong vài giây, cậu nhận được một cú đấm đánh thép chứa đựng nỗi đau từ Hải Long. Dứt điểm, Long kéo cậu dậy, mỉm cười:

- Tớ chỉ mong cậu nói đó. Cú đấm vừa rồi là tình cảm của tớ dành cho Hoàng Linh, tớ nhường lại cậu.

- Tại sao? Cô bé nói gì với cậu à?

-Không cần biết. Tớ chỉ tốt bụng được đến mức này thôi.- Hải Long cúi đầu, hình như cậu rất buồn.

Ngày Vĩnh nhìn thẳng bạn thân của mình mà lòng như tê dại. Cậu biết cậu rất xấu xa, ích kỷ khi thú nhận tình cảm của mình dù biết Hải Long cũng thích nó. Nhưng làm sao có thể chia sẻ, san bớt cái thứ mà người ta gọi là “tình yêu”? Xin lỗi và cảm ơn Long, Nhật Vĩnh vội bước lên gặp nó, để lại thằng bạn đang ngồi sụp xuống nền nhà trong nụ cười đầy khổ sở.....

Nó vẫn đang ngủ. Thấy gương mặt thiên thần kia cuối cùng cũng đã xuất hiện lại trước mắt mình, Nhật Vĩnh khụy xuống bên giường, trách nó:

- Sao em lại bỏ đi lung tung thế hả? Em mà gặp nguy hiểm thì “chồng” em biết làm sao? Đừng để anh hoang mang vậy lần nữa nhé, “vợ yêu” của anh!

Rồi cậu hôn nhẹ lên trán nó, sau nắm chặt tay nó, dường như sợ nó bỏ đi đâu mất (thằng hâm, người ta đang ngủ thì đi đâu được?). Bất chợt, cảm giác được hơi ấm quanh mình, nó mở mắt. Thấy Nhật Vĩnh đang ngồi trước mặt, nó vui lắm. Nhưng vội giấu cảm xúc, nó rút tay lại, ngoảnh đầu sang bên kia, lạnh lùng:

- Giờ anh đến đây làm gì? Tôi tưởng anh đang mở tiệc ăn mừng vì tôi đã biến mất rồi chứ.

Mặc dù biết nó đang hiểu lầm vu vơ nhưng Nhật Vĩnh không khỏi không tự ái. Cậu kéo Hoàng Linh lại, nói:

- Tại sao anh lại vui mừng? Em có biết nghe tin, anh đã lo lắng thế nào không? Cả tối anh đã chạy đi tìm em như một thằng điên. Trong đầu anh, trong tim anh, trong máu anh như sôi sục một ý nghĩ duy nhất, đó là phải tìm được em.

Nghe thế, nó cũng bực tức, nước mắt cứ ứa ra:

- Vậy tại sao người tìm thấy tôi lại là Hải Long? Anh có biết tôi buồn tới mức nào không? Hức.....anh không hề tìm tôi.....anh là người chồng tồi tệ nhất.....hức.....tôi tệ nhất!!!

Vừa nói, nó vừa đưa tay lên quệt nước mắt. Lòng Nhật Vĩnh như thắt lại, cậu ôm chầm lấy nó:

- Ủ, anh là người chồng tồi tệ. Anh không lo được cho em. Em là vợ hôn thê của anh, sau này sẽ là vợ anh, vậy mà anh không lo được cho em. Đến cả một cô gái nhỏ bé, đáng yêu như em mà anh cũng không bảo vệ được. Anh là thằng đàn ông tồi tệ.....Đừng khóc nữa, em khóc anh cũng đau lòng lắm.....

Được dỗ dành ngọt ngào, lòng nó cũng dịu đi phần nào (dễ bị dụ thía!). Khi nước mắt khô rồi, Nhật Vĩnh nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn cần được che chở của nó, dẫn nó đi về, không quên cảm ơn Hải Long một lần nữa. Nó thì mỉm cười thay cho lời cảm ơn. Nụ cười sáng như sao trời kia làm cho lòng Hải Long tê tái. Lại thấy hai người đang nắm tay nhau, Hải Long biết chắc rằng mình đã thực sự hết hi vọng. Cậu thầm nhủ bản thân rằng cậu và nó “có duyên mà không có phận”, hãy cố xóa hình bóng nó trong trái tim đang vỡ tan của mình đi.....

Sáng hôm sau, ngồi trên ghế sofa ấm áp mà lòng nó như đang sôi sục. Chỉ một tiếng nữa thôi, Maria sẽ lên máy bay về nước. Thà nó chưa biết chuyện, đằng này nó lại nghe Hải Long kể hết rồi. Lòng nó thực sự đang rất phân vân và đầy mâu thuẫn. “Mình có nên đi tiễn bà ấy không?” “Không, bà ta là người hại

mình cơ mà!” “Nhưng.....cũng chính con người ấy đã cứu mình.....” “Ôi, điên mất thôi, phải làm sao đây?” “Thực ra, suy đi ngẫm lại, Maria cũng tốt bụng đấy chứ.....” “Nhưng bà ta đã trộm ảnh mẹ mình, lại còn dám chôn bức ảnh yêu dấu, quý giá ấy dưới đất nữa chứ, không tha thứ được.....”.....“Nhưng.....”. Cứ thế, 5 phút....rồi 15 phút.....30 phút.....45 phút....trôi đi.....Khi nó đang tập trung phân tích thì chợt có điện thoại reo: “Thưa tiểu thư, chuyến bay sắp sửa cất cánh ạ!”. Cú điện thoại càng làm lòng nó thêm rối bời, kích thích trí não làm việc mạnh mẽ. Khi các tế bào thần kinh đã có câu trả lời, liền điều khiển cho cơ quan phản ứng của nó hoạt động. Nó đứng phắt dậy, khoác vội chiếc áo, chạy ra xe. Thấy thế, Nhật Vĩnh hỏi với theo:

- Đi đâu thế?

-Sân bay.

Đến sân bay Tân Sơn Nhất, nó chạy vèo vào trong. Đảo mắt khắp nơi, nó vẫn chẳng thấy Maria. Trong khi đó, cái thứ thời gian chết tiệt ấy vẫn lặng lẽ trôi đi. Tất cả mọi cơ quan trong thân thể nó lúc này chỉ làm một nhiệm vụ duy nhất: Tìm được người đàn bà ấy. Chạy cho đến khi tay chân rã rời, đôi mắt mờ mịt, nó vẫn chẳng thấy bà ấy.....Thật may đúng lúc nó như dập tắt tia hi vọng cuối cùng, chợt dáng người mảnh dẻ quen thuộc đập vào mắt nó. Kia rồi! Maria đang lều thều kéo chiếc va li vào cửa. Nó chạy như bay đến. Cứ như thần giao cách cảm, bà ấy chợt ngược mặt lên. Thấy nó vẫn lành lặn, bình yên, nước mắt bà cứ thế tuôn rơi lã chã bên mi mắt. Nó cũng buồn lòng lắm. Thật ra sâu trong thâm tâm, nó đâu có ghét bà! Ngượng ngùng, chẳng biết nói gì, nó đành bắt chước trong phim, nắm lấy đôi bàn tay tiều tụy kia như để an ủi, ngấp ngừng:

- Uhm.....tôi.....con..... ..

- Thôi, con không cần nói gì cả. Mẹ hiểu. Mẹ chỉ mong con tha thứ ẹ và luôn có người mẹ xấu xa này trong lòng thôi- Maria mỉm cười.

Bất giác, nó ôm chặt lấy bà, thầm thì:

- Hãy cố sống vui vẻ và hạnh phúc.....MẸ nhé!

Nghe được tiếng gọi “mẹ” thành thật của nó, không hề mang dụng ý mỉa mai như hồi xưa, Maria bật khóc vì sung sướng. Chợt tiếng thông báo của sân bay vang lên từng hồi, giục bà bước vào cửa. Khi bóng dáng Mrs.Maria biến mất, nó chợt thấy khóe mi cay cay. Quẹt nhanh giọt nước mắt nóng hổi chực lăn xuống, nó lẩm bẩm: “Sân bay gì mà nhiều bụi thế không biết!.....Sống tốt, mẹ nhé!” rồi mỉm cười ra về.....

18. Chương 18

Hai tháng kể từ khi nó gặp và sống chung với Nhật Vĩnh trôi qua. Hai tháng, một khoảng thời gian ngắn nhưng lại xảy ra biết bao nhiêu chuyện. Và tháng định mệnh cuối cùng này cũng xảy ra nhiều chuyện không kém.....

Tối nay là một tối nhiều sao. Anh nó có nhiệm vụ dẫn nó vào khu trung tâm mua sắm để shopping với má nó, hay nói đúng hơn là mẹ kế nó – bà Trần Ngọc Bảo Lan. Đi theo hộ tống là.....Hải Long và Nhật Vĩnh!? Hai người cũng vì bất đắc dĩ nên phải đi thôi. Nó là vị hôn thê của mình nên Nhật Vĩnh phải đi. Còn Hải Long đi là do Gia Bảo rủ. Tóm lại, chuyến đi này gồm có 5 người: nó, anh hai, bà Lan, Nhật Vĩnh và Hải Long. Thực ra mục đích đi là để mua đồ cho.....em bé. Phải, má nó đã có bầu được 14 ngày rồi. Nghe tin, nó và anh hai nói thiệt cũng phục tài nghệ của ba mình lắm. Thì ra ông không những có kinh nghiệm trên thương trường mà còn là một siêu sao trên tình trường nữa. Mới cưới được.....3 hôm là có triệu chứng bị ghen luôn. Công nhận ổng ghê thiệt. Dừng chân tại quầy trẻ sơ sinh, nó và dì tút ta tút lựt lự đồ. Chưa biết là con trai hay con gái nên cả hai chọn hai loại đồ luôn. Đến khoảng gần 10h, nó với bà Lan mới mua sắm xong, đương nhiên là trong sự cản nhàn ồm tỏi của lũ con trai thiếu kiên nhẫn. Khi tất cả ra ngoài xe, nó chợt thấy đau bụng đến mức không thể nhịn được, vội chạy vào trong..... “giải quyết”. Khi “gần xong” thì loa thông báo trung tâm sắp đóng cửa. Nó vội vàng “xử lý” cho nhanh để còn ra ngoài trước khi người ta tắt đèn. Vừa đến cửa thang máy, chưa kịp bấm nút thì “Phụp”, tất cả các đèn tắt đen thui. Sợ hãi, nó ngồi thụp xuống, không dám cựa quậy. Quanh nó là một màu đen ngòm bao trùm như muốn nuốt gọn lấy thân thể bé bỏng của nó. Lúc ấy, ngoài xe:

- Chết tiệt, sao Hoàng Linh đi lâu thế nhỉ? Trung tâm tắt đèn rồi mà.- Hải Long sốt ruột.

- Thôi chết, không khéo nó ngắt trong đó rồi mất. Hoàng Linh sợ ma từ nhỏ. Vì thế trong bóng tối, nó không dám cử động đâu. Hai cậu mau vào tìm đi, tớ ở đây trông má tớ.- Gia Bảo lo lắng.

Nghe thế, Hải Long và Nhật Vinh vội chạy vào kiểm nó, lệnh cho trung tâm mở điện ngay lập tức. Ai ngờ, khi đó vừa đúng lúc mất điện. Không thể đợi người làm của trung tâm mua sắm đi bật máy nổ, Vinh và Long chạy đi tìm nó luôn. Lúc này, nó đang rất lo sợ, hốt hoảng. Xung quanh nó là màu đen im lặng. “Thần hồn nát thần tính”, nó cảm giác hình như có ai đó đang ngồi ở góc cầu thang nhìn chăm chăm vào mình, bằng một ánh mắt thật soi mói và ghê rợn. Thu hết can đảm, nó liếc mắt sang. Chợt tim nó ngừng đập, phổi cũng ngừng hoạt động. Trước mắt nó là một người gầy còm, chỉ bằng một que gậy với mái tóc lòa xòa phủ hết khuôn mặt, tay chân không hề có!?. Người đó ngồi im bất động, y như nó. Chợt ánh trăng sáng tròn hắt vào khiến nó nhận ra đó là.....cây lau nhà. Phù! Hết hồn. Chưa kịp trấn tĩnh lại, làn gió ngoài trời rít lên từng cơn như tiếng kêu ai oán khiến nó rùng mình. Cánh cửa nhà kho như đang kêu “kéo kẹt.....kéo kẹt.....” Dưới cầu thang, hình như có tiếng bước chân rón rén. Cạnh nó thì như đang có một khuôn mặt ghê tởm đầy máu me đang nhìn nó. Thành thật.....Thành thật.....Tiếng đập của tim nó ngày một mạnh và nhanh. Sợ quá, nó khóc. Nước mắt càng chảy dài trên gò má phúng phính khi nó nhớ lại một cảnh phim ma ghê rợn mà nó từng xem. Trong phim, nạn nhân cũng là một cô bé trạc tuổi nó. Cô bé đi lạc vào nghĩa địa, nơi chôn cất những thi hài chết oan. Khi cô bé đang tìm lối ra thì bỗng có một bóng ma mặc chiếc áo dài trắng, khuôn mặt trắng bệch, nát bươm bẻ bết máu, mái tóc đen dài xuống tận gót chân, à không, chỉ biết mái tóc rất dài thôi, bởi bóng ma ấy đâu hề có chân(!) lao đến bóp cổ cô bé. Chợt lúc đó, một bàn tay đặt nhẹ nhàng, lên vai nó . Nó hét toáng lên:

- Á á á á á á á á á á!!!!!!!!!!!!!!

- Đừng sợ, anh Long đây mà.- Giọng nói Hải Long ân cần.

Nhận ra giọng nói quen thuộc ấy, nó biết rằng mình đã thoát chết. Nhưng vẫn sợ, nó lao đến ôm lấy Hải Long, thút thít:

- May quá.....hức.....em tưởng là ma.....hức.....em sợ.....thật là may.....hức.....

Hải Long cũng ôm lấy nó, an ủi vài lời rồi đợi nó bình tĩnh lại, dẫn nó xuống xe. Thấy Gia Bảo đang đứng đó, nó ôm lấy anh, nức nở:

- Anh hai!!! Em sợ lắm.....trong đó tối thui à.....hức.....em sợ ma đã bắt mình rồi.....hức.....hức.....em sợ, sợ lắm.....hức.....hức.....

- Ngoan nào, Hoàng Linh của anh mệnh lớn, không bị nó bắt đâu. Nín đi em, đừng sợ!- Anh nó nói ngọt.

.....

Về đến nhà, nó quệt nước mắt, không khóc nữa, vào nhà tắm. Thấy nó đã bình tĩnh hơn, Nhật Vinh thất thểu đến quán bar. Cậu ghét chính bản thân mình! Tại sao mỗi lần nó gặp nạn, người giải thoát nó đều là Hải Long? Tại sao mỗi lần nó khóc, người luôn bên cạnh, an ủi đều là Hải Long? Tại sao khi nó sợ hãi, cậu lại không có mặt ở đó? Tại sao là chồng mà cậu lại không thể an ủi vợ mình? Ngập chìm trong những câu hỏi tại sao ấy, Nhật Vinh kêu liên mấy chai rượu mạnh. Cậu dẫn vật mình, cậu chẳng thể nhìn mặt nó, cậu nghĩ mình không có tư cách để nhìn mặt nó. Thế là cậu chìm vào men rượu. Đàn ông mà, khi buồn, họ chỉ có thể nuốt nước mắt ngược vào lòng, giải sầu bằng rượu bia, đâu thể khóc hu hu như đàn bà con gái. Như thế là nhục nhã! Nhưng sao họ không nghĩ rằng, làm như vậy biết đâu lòng họ lại dễ chịu hơn?.....

Về phần Hoàng Linh, tắm xong thì nó có thấy thoải mái hơn thật. Nhưng khoảng 5 phút sau, nó chợt thấy đau đầu, chóng mặt. Trán nó hơi hơi nóng. Có lẽ tại nó khóc nhiều lại đi tắm nên mặt thêm, thành ra cảm. Nó đành đi bộ ra hiệu thuốc gần nhà (nói gần vậy thôi chứ cách đó cũng phải đến 30m), tiện thể tập thể dục luôn. Ai ngờ ông trời báo hại nó. Vừa trả tiền xong, trời bỗng đổ mưa. Mưa rất to, nước mưa xối xả chảy xuống. Nghĩ đi nghĩ lại, dù sao cũng gần đây, nó chạy ào ra ngoài đường.....Thế là đã cảm sẵn, giờ lại thêm ngấm nước lạnh, nó phát sốt luôn. Cơ thể nó cứ lảng lảng. Thả người xuống giường, nó thấy mệt mệt. Giờ đây trán nó nóng lắm, người con bé cứ bưng bưng hỏa khí. Mô hôi túa ra khắp người nó. Hai con mắt thì díp dần lại. Nó thiếp đi.....Khoảng 12h đêm, Nhật Vinh mới về. Quanh người cậu nồng nặc

mùi rượu. Lên đến phòng, thấy cô bé đáng yêu, dễ thương đang ngủ yên trên giường cộng với hơi men đang chiếm cứ cơ thể, con ác thú trong người cậu trỗi dậy. Nhật Vĩnh leo lên giường, thốt lên:

- Tại sao anh lại điên dại vì em thế này? Tại sao Hải Long luôn là người bên cạnh em lúc em đau đớn, sợ hãi? Em là người đã khiến anh trở nên suy sụp như thế này, vì vậy em hãy chịu trách nhiệm đi!

Nhật Vĩnh không còn ý thức được hành động của mình nữa.....”Xoẹt!!”, hình gấu bông trên áo nó bị xé làm đôi. Lúc này nó đã mở mắt được. Thấy Nhật Vĩnh đang hôn cổ nó thật điên dại, nó hét lên:

- Nhật Vĩnh, anh đang làm gì thế hả? Mau buông tôi ra, anh mà tiếp tục thì nhất định tôi sẽ hận anh cả đời!!!

Vừa nói, nó vừa yếu ớt cố đẩy người Nhật Vĩnh ra, ngăn con quái thú dừng lại. Nhưng vô ích. Nó đang rất mệt. Mà người con trai này nào có yếu ớt chẳng? Không, anh ấy rất mạnh mẽ. Không gì có thể can ngăn anh ấy. Nhật Vĩnh hôn cổ nó, dần di chuyển đôi môi ấm áp xuống tấm thân trắng ngọc ngà, mềm mại quyến rũ. Chợt bàn tay anh vô tình đặt lên trán nó. Mở to mắt, anh dừng ngay lại. Trời! Trán cô bé nóng quá! Em bị sốt rồi. Thấy cô bé đáng thương đang nằm bẹp dí dưới anh, thở hổn hển một cách khó khăn, khuôn mặt đỏ bừng lên vì mệt, anh tỉnh hẳn rượu, thậm chí rửa con thú vật xấu xa ẩn trong mình đã suýt làm hại người anh yêu. Vội khoác áo cho nó, anh gọi điện cho bác sĩ. Khám cho nó một chập, bác sĩ đưa Vĩnh một số thuốc. Cậu gọi nó dậy, cho nó uống luôn. Nào ngờ cơ thể quá mệt, lại vốn ghét thuốc từ nhỏ, nó vừa ngậm viên thuốc đã chạy ngay vào nhà vệ sinh nôn ọe. Nhật Vĩnh lo quá, liền trút tức giận lên ông bác sĩ:

- Ông cho thuốc kiểu đó hả?

- O.....cô bé không uống được do cơ thể, chứ đâu phải do tôi!- Bác sĩ thanh minh.

- Không cần nhiều lời, mau kê đơn khác đi!- Vĩnh bực tức.

Nó leo lên giường mà lòng bối rối. Chỉ tại nó mà ông bác sĩ kia bị trách oan. Có lẽ Vĩnh lo lắng cho nó quá. Lần thứ hai uống thuốc, mặc dù rất ghê và muốn ói nhưng nó cố nuốt xuống. Thấy nó khổ sở, Nhật Vĩnh cau mày:

- Em không uống được cũng không sao đâu. Đừng bắt ép mình như thế.

- Không, em ổn mà. Không anh lại mắng bác sĩ vô tội mất.- Nó gắng cười.

Nhìn nó lo cho người khác khi mình đang ốm như thế, Nhật Vĩnh bất giác cảm thấy càng yêu nó nhiều hơn. Cậu thầm hứa sẽ bảo vệ người con gái này bằng chính mạng sống của mình..... Khi nó ngủ thiếp đi, Vĩnh tiễn ông bác sĩ và không quên xin lỗi về chuyện vừa xong. Rồi Vĩnh vội chạy lên lầu trông nó. Tuy đã uống thuốc nhưng nó vẫn còn cảm thấy khó chịu. Nó luôn miệng kêu (nó không có biết là mình kêu đau nha):

- Lạnh.....lạnh quá.....

Nhật Vĩnh thấy thế, liền cởi áo nó ra, cởi áo mình ra!? Cậu leo lên giường, ôm chặt lấy nó, dùng thân nhiệt mình để sưởi ấm cho cô bé. Và hình như cả đêm nó không rên lạnh nữa.....

Nhật Vĩnh không còn ý thức được hành động của mình nữa. Đang định xé áo nó ra, chợt Nhật Vĩnh dừng lại. Cậu thấy mồ hôi trên trán Hoàng Linh nhiều lắm. Vĩnh tỉnh hẳn rượu, đưa tay lên sờ trán nó. Trời! Trán cô bé nóng quá! Em bị sốt rồi. Anh vội gọi điện cho bác sĩ. Khám cho nó một chập, bác sĩ đưa Vĩnh một số thuốc. Cậu gọi nó dậy, cho nó uống luôn. Nào ngờ cơ thể quá mệt, lại vốn ghét thuốc từ nhỏ, nó vừa ngậm viên thuốc đã chạy ngay vào nhà vệ sinh nôn ọe. Nhật Vĩnh lo quá, liền trút tức giận lên ông bác sĩ:

- Ông cho thuốc kiểu đó hả?

- O.....cô bé không uống được do cơ thể, chứ đâu phải do tôi!- Bác sĩ thanh minh.

- Không cần nhiều lời, mau kê đơn khác đi!- Vĩnh bực tức.

Nó leo lên giường mà lòng bối rối. Chỉ tại nó mà ông bác sĩ kia bị trách oan. Có lẽ Vĩnh lo lắng cho nó quá. Lần thứ hai uống thuốc, mặc dù rất ghê và muốn ói nhưng nó cố nuốt xuống. Thấy nó khổ sở, Nhật Vĩnh cau mày:

- Em không uống được cũng không sao đâu. Đừng bắt ép mình như thế.
- Không, em ổn mà. Không anh lại mắng bác sĩ vô tội mất.- Nó gắng cười.

Nhìn nó lo cho người khác khi mình đang ốm như thế, Nhật Vĩnh bất giác cảm thấy càng yêu nó nhiều hơn. Cậu thầm hứa sẽ bảo vệ người con gái này bằng chính mạng sống của mình..... Nhưng vẫn mệt, nước mắt nó rơi. Nó thầm nghĩ sao mấy bữa nay mình hay khóc quá. Nó đau lắm, mệt lắm. Nó khóc thốn thức. Nhật Vĩnh đưa tay lên quệt nước mắt của nó. Giọt nước mắt lạnh lẽo kia làm tê buốt lòng anh. Suýt nữa anh đã làm hại một cô bé trong sáng, đáng yêu đang bị ốm nặng thế kia. Rồi nó thiếp đi, nước mắt vẫn lăn chậm chậm. Nó rên lên:

- Lạnh.....lạnh quá.....

Nghе thế, Nhật Vĩnh liền leo lên giường, ôm chặt nó vào vòng tay ấm áp của mình, dùng thân nhiệt sưởi ấm cho nó. Hình như có hiệu quả thật. Cả đêm đó, nó ngủ bình yên trong vòng tay của Vĩnh, không hề kêu lạnh một lần nào nữa...

19. Chương 19

Sáng hôm sau. Thấy Nhật Vĩnh đang nằm trên giường và ôm mình thật chặt, nó liền đạp cậu một phát khiến Vĩnh lăn kênх xuống nền nhà mát lạnh, hét toáng lên:

- Á á á! Anh đã làm gì tôi thế hả?
- Ai làm gì cô chứ? Hôm qua cô kêu lạnh nên tôi mới sưởi ấm cho cô đấy chứ! Đúng là “làm ơn mắc oán” mà!- Nhật Vĩnh lơ lơ mở mắt.

“Có sao ta?”- Nó vội bối tung mớ file dữ liệu trong CPU của nó lên. Ngẫm nghĩ một lát, nó mới nhớ ra mọi chuyện đêm qua, liền ú ớ xin lỗi và cảm ơn Nhật Vĩnh. Cũng nhờ thế, nó mới nhận ra hôm nay có cái hẹn với Ly, nó liền mang áo khoác vào và chạy biến đi.....Do đêm qua đã lấy hết hơi ấm của mình truyền sang cho cô bé nên Nhật Vĩnh cảm thấy hơi mệt. Sau khi ăn sáng xong, cậu lên giường nằm nghỉ. Đang nhắm hờ mắt, chợt tiếng quay wheel của chú hamster của nó vang lên khiến cậu thức giấc. Ngồi dậy cần nhảu mấy câu, Nhật Vĩnh bỗng nhìn chăm chú vào cái lồng như đang cố nhớ điều gì đó.....A! Sinh nhật! Vĩnh nhớ có lần ba cậu nhắc ngày 15/6 là sinh nhật nó. Vội đứng bật dậy, cậu ra tiệm baker đặt ngay một chiếc bánh kem to thật là to, có nặn một con mèo và một con hổ đứng quay lại với nhau (chẳng là nó tuổi mèo, còn hần tuổi hổ í mà). Về nhà, Vĩnh còn mua đồ trang trí lộng lẫy khắp nơi. Mọi việc xong xuôi đầu vào đấy rồi, Nhật Vĩnh còn ra cửa hàng trang sức, chọn lấy một cặp nhẫn đôi trông rất dễ thương. Cậu định ngay khi bữa tiệc kết thúc, cậu sẽ cầu hôn nó. Mới nghĩ thôi đã thấy cực kì hạnh phúc rồi.....

Thực ra Ly gọi nó ra để tặng quà sinh nhật cho nó. Thấy nhỏ bạn thân vẫn nhớ sinh nhật của mình, nó vui lắm. Vui đến phát khóc luôn ấy chứ. Mở quà ra, nó còn xúc động, vui mừng hơn nữa. Ly tặng nó một con gấu bông cùng hàng chữ “I LOVE YOU VERY MUCH!”. Bạn ấy cũng mang theo quà của ba và dì nó. Quà của ba nó rất to. Mở giấy bọc, nó ngỡ ngàng. Một chú hamster đực cực dễ thương! Chú đang chạy vèo vèo trên chiếc wheel gỗ màu nâu. Trong thiệp, ba nó chúc mừng sinh nhật nó và không quên nhắc nó đến cuối tháng 6 phải mang về cho ba một người chồng đẹp trai, tài giỏi đấy nhé. Nó biết ông đang ám chỉ đến Nhật Vĩnh. Bất chợt, nó thở dài. Không biết anh có nhớ đến sinh nhật nó không, hay anh còn không biết hôm nay là sinh nhật nó?.....

Về đến nhà, nó vừa cởi dép vào phòng khách thì.....”Đoàng!”. Tiếng súng bắn pháo vang lên. Từng dải tua nhiều màu sắc đáp trên đầu nó. Đi cùng là tiếng hét:

- HAPPY BIRTHDAY MY BRIDE!!!!

Nó sững sờ. Thật hạnh phúc. Nó không ngờ anh lại biết sinh nhật nó. Vào đến trong nhà, nó còn ngạc nhiên và hạnh phúc hơn. Trần nhà ở phòng khách và nhà bếp rực rỡ muôn màu sắc của bóng bay, những dải tua bóng loáng, và cả các bóng đèn xanh vàng trắng đỏ được bật sáng nữa chứ. Trước mặt nó, anh đang cầm một chiếc bánh kem to đùng với chú mèo xinh xắn và con hổ dũng mãnh. Đèn trong nhà được tắt hết, tất cả các tấm rèm cũng buông rủ xuống khiến 19 ngọn nến trở nên lung linh, diệu kì hơn. Văng vẳng bên tai nó là giọng của Nhật Vĩnh đang cất lên bài hát chúc mừng sinh nhật :

Happy birthday to you

Happy birthday to you

Happy birthday, happy birthday

Happy birthday to you!

Nó thối nển, thâm ước.....ngày nào cũng có 100000000 điều ước để thỏa thích ước mong . Đền lại bột sáng. Vĩnh cắt bánh cho nó. Nó cười, đưa tay ra nhận thì “Bụp!”. Chiếc bánh nằm ngoan ngoan trên mặt nó, cạnh đó là một tiếng cười lớn:

- Ha ha ha ha ha! Nhìn cô kia, không thấy mắt mũi đâu luôn!

Nó tức lên, vác nguyên cái bánh kem còn lại, ném vô mặt Nhật Vĩnh. Trông anh bây giờ không khác gì gấu Bắc Cực. Toàn thân trắng xóa luôn. Thấy nó muốn “chơi đùa”, cậu liền với tay lấy chai Coca-cola, xóc lên xóc xuống thật thật thật mạnh và.....”Xi.....”. Tiếng ga bật mở. Nguyên người nó được dội một dòng nước mát lạnh màu nâu. Chợt chai sâm-panh ở trên góc bàn đập vào mắt hai đứa. Liếc nhau vài giây, cả hai nhảy lên chụp lấy nó. Ha ha ha ha, cuối cùng nó đã là người chiến thắng! Mở bật nắp chai “Xoẹt...!” Người Nhật Vĩnh ướt đầm từ trên xuống dưới. Nhìn nhau khiêu khích mấy giây, chợt cả hai cười phá lên, cùng nghĩ :”Giá như sinh nhật nào cũng như thế này thì thật là vui.....”

Tiệc tàn, nó thiếp đi vì quá mệt. Nhìn nó ngủ mà lòng Nhật Vĩnh cứ bồn chồn. Cậu không tặng nó nhẫn được rồi.....Chợt cậu nghĩ thầm :”Khoan đã, mình đã biết tình cảm của cô ấy đâu? Lỡ việc mình cầu hôn khiến cô ấy bối rối, lúng túng thì sao? Chậc.....phải bắt nhỏ nói ra mới được. Nhưng.....phải làm sao chứ?.....”

Thần thời gian âm thầm trôi đi. Mới đó mà chỉ còn một tuần nữa là 3 tháng định mệnh sẽ kết thúc. Nó có cảm tình với Nhật Vĩnh, nhưng liệu anh có thích nó.....? Đến cuối cùng, nếu nó vẫn không biết được tình cảm của anh, chắc có lẽ nó sẽ chôn vùi mối tình này vào dĩ vãng. Đang suy nghĩ mông lung, chợt điện thoại nó reo lên cùng tiếng nói vô cùng hốt hoảng của Ly:

- LINH,.....LINH.....NHẬT VĨNH.....ANH ẤY.....BỊ TAI NẠN GIAO THÔNG RỒI!!!!

20. Chương 20 - End

Nghe tin, tim nó muốn rơi ra ngoài. Với giọng nói run run, nó hỏi địa chỉ bệnh viện rồi chạy như bay đến đó. Vào đến hành lang phòng mổ, nó thấy anh hai, Hải Long, Tú Anh, Thảo Ly và cả Tú Quỳnh đều ở đó. Ai cũng lộ rõ vẻ hoảng hốt và lo lắng. Hai hàng nước mắt chảy dài trên má Ly. Nó vội vàng chạy tới, hỏi gấp gáp:

- Ly, Ly! Chuyện này là thế nào?

- Tổ.....tổ cũng không biết là thế nào nữa. Hức.....Trên đường đi chợ về, tổ thấy có đám đông đang bu quanh một vụ tai nạn nên chạy đến xem.....hức.....nào ngờ người đang nằm đó là Nhật Vĩnh.....hức.....Không hiểu sao.....anh ấy không đi bằng ô tô.....Tổ thấy anh ấy nằm trên một vũng máu đỏ lan khắp nơi.....hức.....Mắt anh Vĩnh nhắm nghiền.....nhìn.....sợ lắm.....Tổ.....tổ vội gọi cấp cứu.....và gọi cho cậu ngay.....hức.....Người ta đang mổ cho anh ấy.....Nghe đâu là bị chấn thương nặng ở đầu.....Tổ sợ.....

Nó như nuốt trọn lấy từng lời nói của Ly và rồi muốn nhả ngay ra lập tức. Làm sao có thể bảo nó tin vào những điều nó vừa nghe? Làm sao có thể bảo nó tin anh đã bị tai nạn? Bỗng dưng một màn đêm lạnh lẽo xuất hiện bao trùm lấy thân thể nó. Linh không thấy gì trước mắt mình nữa. Nó sợ! Phải, nó rất sợ.....Nó sợ anh sẽ.....Nó còn không dám nói ra từ đó.....Nước mắt nó tuôn rơi làm ướt đầm hai hàng mi cong vút.....Đưa ánh mắt không còn sức sống vào cánh cửa phòng mổ, nó thần thờ nhìn như muốn xuyên qua cánh cửa để được thấy anh.....Những 3 tiếng sau, bác sĩ mới bước ra. Nó vội chạy đến, nắm chặt lấy tay ông:

- Bác sĩ, bác sĩ!! Anh ấy sao rồi?

- Không sao. Vết thương ảnh hưởng rất sâu nhưng thật may cậu ấy đã qua khỏi nguy hiểm. Sức khỏe cậu ấy rất tốt. Thế nên 30 phút sau, khi cậu ấy tỉnh thì mọi người có thể vào thăm.

Nghe thế, nó thở phào nhẹ nhõm. Trái tim như đã chết của nó đã đập bình thường trở lại. Khoảng hơn nửa tiếng sau, đợi ọi người thăm nom xong, nó mới e dè bước vào. Thấy Nhật Vĩnh đang giơ đôi mắt tròn đen nhìn chăm chú vào mình, nó thầm mong anh sẽ cười với nó. Nào ngờ, anh nói thật chậm rãi và lạnh lùng:

- Cô.....là ai?

Không thể tin vào tai mình được, nó hỏi:

- Anh không biết tôi?

-Cô.....là ai?- Vĩnh lặp lại câu hỏi, vẫn với dáng vẻ lạnh lùng đó.

Bầu trời như sụp đổ lên đầu nó. 3 tiếng, phải, chỉ với 3 tiếng 6 chữ “Cô là ai”, anh đã dùng một ngọn giáo đâm thẳng qua trái tim đang rướm máu của nó. Không tin được sự thật này, nó chạy vội đến chỗ bác sĩ hỏi dồn dập về tình trạng của anh. Bác sĩ giải thích, vì chấn thương từ mũi xe vào đầu quá nặng nên nạn nhân có thể mất đi một số kí ức. Bước ra ngoài, nó dựa lưng vào cửa và thụt dần xuống. Ngồi bệt trên mặt đất, nó vùi đầu vào cách tay nhỏ bé mà khóc thầm. Tại sao ông trời lại bắt công với nó như thế? Tại sao anh lại quên nó mà không phải ai khác? Tại sao anh có thể mất kí ức về nó dễ dàng đến thế? Chẳng lẽ trong trí não anh, nó rất phai mờ? Không có dũng khí để đứng trước mặt Nhật Vĩnh nữa, nó lê bước về nhà. Thật lạ! Căn biệt thự xưa nay cũng chừng đó diện tích, nhưng sao giờ lại trở nên rộng rãi, trống rỗng như thế? Thẩn thờ nhìn ngôi nhà mà nó và anh cùng trải qua bao kỉ niệm vui buồn với nhau, nó ôm lấy trái tim bé nhỏ đang nức nở, thổn thức. Từ đó, chiều nào nó cũng đợi khi không có người ở trong phòng bệnh, nó mới bước vào thăm anh. Nhưng đáp lại tấm lòng nó luôn là câu hỏi xé lòng: “Cô là ai? Sao ngày nào cũng đến đây thế? Tôi có quen cô sao?”. Và, ngày nào cũng thế, nó lại thất thểu cất bước chân nặng nhọc ra về.....

Đêm nay là đêm cuối cùng của tháng thứ ba định mệnh giữa nó và anh. Nằm trên chiếc giường lạnh lẽo, không có chút hơi ấm nào, nước mắt chọt lặn dài trên má nó. Lẫn thẩn ngồi dậy, nó lướt nhẹ tay lên tấm ảnh của anh đang cười tươi trong nắng. Càng ngắm nhìn anh, nó càng không muốn xa anh. Đến giờ ba mẹ Vĩnh vẫn chưa hay tin anh đã quên nó. Nhưng ngày mai, mọi người sẽ biết cả thôi. Lúc đó, có muốn nói gì với anh, chắc nó cũng chẳng thể cất lời. Nghĩ đến việc sẽ không bao giờ gặp lại anh lần nữa, nó quyết định đến thẳng bệnh viện. Bước vào phòng bệnh sắc mùi ê te, nó thấy anh đã ngủ. Ngồi xuống bên giường, nó nhìn anh ngủ. Cứ nghĩ đến việc phải xa người con trai mà nó rất yêu thương này, nước mắt nó lại rơi. Vội quay lưng đi để lấy can đảm, nó thăm thò, nhỏ thôi, nhưng đủ để anh và nó nghe : “Em thật không ngờ anh lại quên em - vị hôn thê của anh. Anh có biết, khi anh hỏi em là ai, em đã đau đớn biết chừng nào không? Em cứ nghĩ trong tim anh, em cũng có một phần nào đó chứ. Nhưng em đã lầm, trong trái tim anh, trong trí óc anh, em chẳng là gì cả, cho dù.....em là hôn thê của anh. Ngày mai, 3 tháng sống chung của chúng ta sẽ kết thúc. Thật may là anh đã quên em từ tuần trước rồi, vậy nên dù ngày mai có xa nhau, chắc anh sẽ không buồn đâu. Nhưng.....em thì không chắc.....Em không quên được anh, em không thể không buồn, em.....hức.....Biết anh chẳng yêu em nhưng.....hức.....cứ nghĩ đến việc anh sẽ cưới một cô gái khác.....tim em lại đau lắm. Anh có biết vì sao không? Em cũng chẳng biết tại sao nữa.....hức.....Nhưng em đoán có lẽ chính tại cái danh từ chứa đầy đau khổ và đắng cay nhưng lại ngọt ngào đến khó thở: “tình yêu” đây đã làm trái tim em tổn thương đến thế này đây.....hức hức.....làm ơn hãy nhớ lại em, dù chỉ một giây thôi.....hức.....”. Nó khóc nức nở vì cái ham muốn đang trỗi dậy trong người nó. Tự dưng nó thấy tiếc điều ước hôm sinh nhật vô cùng. Nó chẳng cần đến 100000000 điều ước, nó chỉ cần một điều ước duy nhất. Đó là làm sao để anh có lại kí ức về nó.....

Bất chợt:

- Hoàng Linh, em nói thật ư?- Một giọng nói ấm áp vang lên làm nó giật mình.

Nó giật mình quay lại. Nhật Vĩnh! Anh đang ngồi đó, đưa ánh mắt âu yếm không còn lạnh lùng nhìn nó. Chẳng lẽ lời cầu xin của nó đã thấu đến ông trời? Nó lắp bắp:

- Anh.....n~nhớ ra.....tôi?

- Trả lời tôi đã, những điều em vừa nói là thật ư?

Mặt nó hơi ửng đỏ, từ tận đáy lòng, nó thật sự không muốn nói ra tình cảm nó dành cho anh. Nhưng bây giờ không phải là lúc để lòng kiêu hãnh lấn át nó. Nó e dè gật đầu, không quên lặp lại câu hỏi đó một lần nữa. Ai ngờ, Nhật Vĩnh ôm chầm lấy nó thay cho câu trả lời. Anh nói thật nhanh nhưng vẫn không thể giấu đi sự hạnh phúc trong đó:

- Tôi có mất trí nhớ đâu mà sao quên em được! Em ngốc thật đấy! Sao không nói với tôi những điều ngọt ngào đó sớm hơn? Em có biết những lời nói ấy có thể khiến tim tôi đập loạn nhịp không? Mà tôi có thể cười ai được chứ? Bởi.....trong tim tôi chỉ có em thôi, đồ ngốc!

Nó sững sờ. Anh cũng thích nó! Anh không biết rằng những điều nó nói khiến tim anh loạn nhịp nhưng những điều anh vừa nói lại khiến nó ngạt thở đến vui mừng. Chẳng nói chẳng rằng, Vĩnh đặt đôi môi ấm áp của anh lên bờ môi mỏng manh của nó. Cơ thể nó đang lan toả cái cảm nhận dần cái vị đặc trưng của nụ hôn đầu. Nóng bỏng như món lẩu Thái cay xè. Ấm áp như một ly cacao thơm nồng. Và.....ngọt ngào như cây kẹo lollipop rực rỡ sắc màu. Sức lực của nó như tiêu tan, hoà quyện hết vào cảm giác ngọt ngào ấy. Hàng nước mắt trong suốt như pha lê lại rơi, rơi trong niềm hạnh phúc.....

Sáng hôm sau, ba nó và bác Triệu rất vui khi biết nó và Vĩnh đã hoàn toàn chấp nhận việc đính hôn này. Nhưng với một ánh mắt e ngại, Mr.Triệu thông báo một tin buồn với chúng nó. Nhật Vĩnh sẽ đi du học ở Mỹ! 3 năm! Nghe tin, tay chân nó rụng rời. Anh sẽ xa nó 3 năm! Trong 3 năm, nó sẽ không thấy anh, không nói chuyện với anh, không trực tiếp nhìn thấy khuôn mặt anh được nữa. Nhưng vì tương lai của anh, nó chấp nhận. Nhật Vĩnh lúc đầu cũng phản đối mạnh mẽ, nhưng sau khi thấy nó đồng ý, anh cũng không nói thêm, chỉ gật đầu. Dù sao đây cũng sẽ là thử thách tính kiên nhẫn và tình yêu của cả hai. Đợi chờ là hạnh phúc mà!.....Hôm anh đi, nó không ra tiễn. Nó sợ mình sẽ không kiềm chế được tình cảm của mình, nó sợ mình sẽ ôm lấy anh và nhất quyết không cho anh đi. Mà không, không phải nó sợ mà chắc chắn nó sẽ làm thế. Co ro trên nệm, nó ngắm nhìn bức ảnh anh mà nước mắt chảy dài. Còn anh, anh bước vào máy bay với một tâm trạng buồn bã thật khó chịu đến mức khó tả.....

“30/5/201x,

Đã hai năm kể từ khi anh đi rồi nhật kí ah. Hai năm, cũng ngắn và nhanh thôi, nhưng sao đối với mình sao dài đằng đẵng như hai thế kỉ vậy. Anh cũng thật vô tâm. Anh không hề nhắn tin, gọi điện hay gửi thư inh trong hai năm qua, những hai năm! Sao mình nghi anh có cô tóc vàng nào bên đó rồi quá. Haizzzzz..... Ghét anh ghê! Nhưng.....nói vậy thôi chứ muốn ghét cũng không ghét anh được đâu nhật kí nhỉ. Buồn quá, nhớ anh thiệt luôn đó. Mà nhật kí này, mình chỉ nói điều này với nhật kí thôi nhé. Nhật kí phải giữ bí mật đấy, bởi mình xấu hổ lắm.....EM YÊU ANH!”

1 năm sau,

Hôm nay nó rất rất vui. Chiều nay, anh về! Phải, chiều nay anh sẽ có mặt ở đây sau khi bắt nó mòn mỏi mong chờ anh trong ba năm. Anh nhắn tin cho nó, cái tin đầu tiên mà nó nhận được từ anh sau ba năm : “Chờ anh ở khu cở lau tại Phú Mỹ Hưng, “vợ” nhé!” Ra đến địa điểm anh hẹn, nó rất ngạc nhiên và bất ngờ. Một hình trái tim lớn, trong đó có dòng chữ “I LOVE YOU” được trang trí bởi những chú hạc nhỏ nhiều màu. Trong lúc nó đang sững sờ, Nhật Vĩnh bước đến trước mắt nó. Anh lao đến, ôm nó thật chặt trong vòng tay to lớn của anh như đã kìm nén điều đó trong một thời gian rất lâu rồi. Nó trách móc:

- Ba năm qua, anh đã biến mất đi đâu rồi hả? Cả một tin nhắn thăm hỏi cũng không có!

- Nếu anh gọi điện cho em, nhắn tin cho em để rồi nghe thấy giọng nói của em, nhìn thấy dòng chữ tình nghịch của em, anh sẽ mất hết lí trí mà chạy ngay ra sân bay bắt em! Em có biết, những con hạc giấy kia do chính tay anh gấp đấy! Tối nào anh cũng nghĩ đến vẻ đẹp trong sáng của em mà xếp nên các chú hạc nhiều màu kia. Tuy nhỏ nhưng chứa trong 1000 con hạc đó là tình yêu anh dành cho em!

Nghe anh nói mà nó vui quá! Tình yêu của anh vẫn chưa phai mờ một chút nào cả. Hạnh phúc, nó ôm chầm lấy anh để mà tặng cho anh một nụ hôn vụng về nhưng thật dễ thương. Các con hạc giấy rung lên trong làn gió nhẹ nhàng thoảng qua.....

THE END

Vậy là fic đầu tay của mình đã end rồi. Thật sự cảm ơn sự ủng hộ và các em dễ thương của các bạn vừa qua. Nó thực sự đã động viên mình rất nhiều. Trong giai đoạn viết fic này, mình bỗng nảy ra nhiều ý tưởng

cho fic tới. Mong các bạn típ tục đọc ủng hộ nhé. Fic mới sẽ ra mắt gần đây thôi. Một lần nữa, xin CẢM ƠN các độc giả đáng yêu của mình!!!

(p/s: Vụ Vĩnh mất trí nhớ là được bác sĩ và các bạn ủng hộ nên mới làm được. Nếu đưa giải thích vào truyện thì mình không biết viết sao cho hay hết nên khỏi nha. Mình biết các độc giả của mình thông minh lắm mà, giải thích chỉ là khâu phụ cho đầy đủ thôi, hi hi. Mà truyện hơi bị ngắn nhỉ?)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-tim-toi-chi-co-co-thoi-do-ngoc>